

προλεταριακή

Προϋεταριοι ολων των χωρων,
καταπιεζομενα εθνη και ηαοι, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 22 Απρίλη 2023 ■ χρόνος 41ος φ. 939 ■ 1.50€

Αναζητούν τη νέα κυβερνητική λύση που θα επιτεθεί στον λαό

Για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε!

Δεν ξοδεύουμε την οργή μας σε αυταπάτες

Στηρίζουμε τα ψηφοδέλτια του ΚΚΕ(μ-λ)!

Αθήνα, Πρωτομαγιά 2022

Τελικά η γραμμή Μητσοτάκη για τις «πολλές αποχρώσεις» που μπορεί και χρειάζεται να έχει η ΝΔ και η επόμενη κυβέρνηση, γίνεται διακομματική, αν όχι και «εθνική» γραμμή! Οι θεαματικές... μεταπηδήσεις και μεταγραφές στελεχών μεταξύ ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ συνεχίζονται και αυξάνονται και οι υποτιθέμενες «διαχωριστικές» γραμμές τους σχετικοποιούνται όλο και περισσότερο! Αυτό το αλισβερίσι, που ακυρώνει τις «συγκρούσεις» τους για τα λεγόμενα «προγράμματά» τους, είναι μια εκδήλωση της χρεωκοπίας της πολιτικής του συστήματος, που στον λαό και στη νεολαία δεν έχει να «τάξει» τίποτε άλλο από περισσότερα δεινά. Αλλά κυρίως είναι εκδήλωση της αντιδραστικής δεξιάς πορείας του πολιτικού συστήματος και της απόφασης των κέντρων εξουσίας να υπηρετηθεί με κάθε τρόπο η πολιτική της λεηλασίας του λαού και η πολιτική που κάνει τη χώρα

πολεμική βάση των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ.

Εξάλλου, οι ίδιοι που βάζουν τα «εκλογικά διλήμματα» στον λαό για το ποιον να ψηφίσει τα ακυρώνουν, όχι μόνο με το μεταγραφικό παζάρι, αλλά ακόμα περισσότερο με τα δικά τους μετεκλογικά σενάρια. Ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει να κάνει «προοδευτική κυβέρνηση» με το ΠΑΣΟΚ, το οποίο όμως μπορεί και να συγκυβερνήσει με τη ΝΔ, ενδεχομένως με τη στήριξη και της ακροδεξιάς «Ελληνικής Λύσης»!

Το χρεωκοπημένο αστικό πολιτικό σύστημα με τις πλάτες των πατρώνων του και με όλους τους μηχανισμούς βίας, καταστολής και τρομοκρατίας του αστικού κράτους δείχνει τα δόντια του στον λαό περισσότερο από κάθε άλλη φορά σε προεκλογική περίοδο! Απαιτεί υποταγή και στοίχιση στα δικά του αδιέξοδα, στις δικές του αντιδραστικές επιδιώξεις. Ανακαλεί τις πιο μαύρες εφεδρείες του

-όπως το «κόμμα Κασιδιάρη»-, που την ίδια ώρα που καμώνεται ότι τις «μπλοκάρει», αποκαλύπτεται ότι και δρούσαν ανεξέλεγκτα και είχαν και έχουν στήριξη και αναφορά στο βαθύ αστικό κράτος. Και κυρίως είχαν και έχουν αναφορά και στήριξη από τις πολιτικές των δυνάμεων του «δημοκρατικού τόξου»!

Για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε! Οργάνωση και Αντίσταση για ζωή και δουλειά με δικαιώματα, για το μέλλον που μας αξίζει! Αυτή η κατεύθυνση που προβάλλει το ΚΚΕ(μ-λ) στην εκλογική μάχη είναι η μόνη πραγματική γραμμή που βρίσκεται απέναντι στους εντεινόμενους εκλογικούς εκβιασμούς. Αυτή η κατεύθυνση αποτελεί συνέχεια της πάλης μας όλα τα προηγούμενα χρόνια και είναι ο δρόμος που πρέπει να βαδίσει η οργή του λαού και της νεολαίας την επομένη των εκλογών!

(συνέχεια στη σελ.2)

1η ΜΑΗ 2023
Με τους εργάτες και τους λαούς που αγωνίζονται!
ΚΑΤΩ Η ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ-ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ!
ΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ
Στο δρόμο της ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗΣ με το σύστημα, για ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ και ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ!
Όλοι στις πρωτομαγιάτικες συγκεντρώσεις!

Για το ΚΚΕ

Ούτε καν αριστερό φλας Δεξιά φλας – δεξιά μετατόπιση

Αρέσκειται στο «μόνοι μας και όλοι τους». Σε στιγμές που προσπαθεί να προστατευτεί από τα δεξιά του, το ΚΚΕ δηλώνει πως «δεν είναι αριστεροί αλλά κομμουνιστές», θυμάται πως το κράτος είναι αστικό και πως υπάρχει ταξική πάλη, κάνει «αυτοκριτικές» για το παρελθόν του.

σελ. 5

Ιδιωτικοποιήσεις, κρατικοποιήσεις, εθνικοποιήσεις

«Ο μεταρρυθμιστής έχει προτίμηση για τους ανθόσπαρτους δρόμους»

Προβάλλονται από οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και με διάφορες μορφές αιτήματα, όπως κρατικοποίηση των σιδηροδρόμων, κρατικός φορέας συγκοινωνιών, ενιαίος δημόσιος οργανισμός κ.λπ. Τα επιχειρήματα για την ανάγκη να μπουν αυτοί οι στόχοι πάλης ξεκινούν από την υπεράσπιση των κοινωνικών κατακτήσεων και φτάνουν μέχρι το ανέβασμα της πολιτικής πάλης σε ανώτερο επίπεδο για την «καλύτερη διαπαιδαγώγηση» των μαζών.

σελ. 6

Πόλεμος στην Ουκρανία

Εφιάλης χωρίς ορατό τέλος

Του Βασίλη Σαμαρά

σελ. 16

Στις εκλογές, όπως πριν και μετά από αυτές, προβάλουμε τον δικό μας δρόμο

Οργάνωση και πάλη των μαζών Συγκρότηση εκ νέου του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος

Τα ψηφοδέλτια του ΚΚΕ(μ-λ) (σελ. 12, 13)

Ουκρανία

Διαρροές, αδιέξοδα και κλιμάκωση της σύγκρουσης

σελ. 15

Αναζητούν τη νέα κυβερνητική λύση που θα επιτεθεί στον λαό Για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε! Δεν ξοδεύουμε την οργή μας σε αυταπάτες Στηρίζουμε τα ψηφοδέλτια του ΚΚΕ(μ-λ)!

συνέχεια από σελ. 1

Το (κοινό τους) μετεκλογικό πρόγραμμα...

Οι προεκλογικές φωνασκίες και καυγάδες καλά κρατούν, αλλά βέβαια «η χώρα έχει τις υποχρεώσεις της» και τις δοσμένες πολιτικές της σε όλα τα βασικά ζητήματα. Και οι πολιτικές αυτές όχι μόνο δεν αναστέλλονται στην προεκλογική περίοδο, αλλά αντίθετα υλοποιούνται με τη συμφωνία όλων των κομμάτων του συστήματος και όχι μόνο αυτών. Ας δούμε δύο χαρακτηριστικά παραδείγματα.

Πρώτον, ανακοινώθηκε ήδη πρόγραμμα τριών νέων «εξόδων» για δανεισμό μέχρι τον Ιούνιο! Η χώρα που «βγήκε από τα μνημόνια» και έγινε «κανονική χώρα» επιβεβαιώνει ότι είναι μια χώρα που ζει με δανεικά. Αυτά τα δανεικά αποπληρώνουν ..δάνεια και βυθίζουν ολοένα περισσότερο στο φαύλο κύκλο της υποθήκευσης τη ζωή και τα δικαιώματα λαού και νεολαίας. Αυτή είναι η μόνη πορεία που μπορούν να ακολουθούν οι πολιτικές όλων των αστικών κομμάτων. Καμαρώνουν κιόλας ότι η «έξοδος ήταν πετυχημένη» κάθε φορά που εκδίδουν νέο ομόλογο δανεισμού. Και ανακηρύττουν -όχι μόνο η κυβέρνηση της ΝΔ αλλά όλοι μαζί- σαν «εθνικό στόχο» την ...ποθούμενη ανάγκη της «επενδυτικής βαθμίδας». Γιατί και για ποιους είναι «ποθούμενη»; Γιατί η ανάκτησή της είναι προϋπόθεση για να ελπίζουν ότι ένα κάποιο μέρος από τα τρισ. των funds που εφορμούν ανά τον πλανήτη θα τοποθετηθεί σε κρατικά και εταιρικά ομόλογα στην Ελλάδα! Και έτσι θα αυξήσουν τα κέρδη τους και τα ντόπια παράσιτα. Βέβαια, αυτός ο «εθνικός στόχος» του μεγαλύτερου πλουτισμού του ντόπιου κληνάριου προϋποθέτει με τη σειρά του κι άλλο ρήγμα των εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων των μαζών. Μόνο έτσι θα ανακτηθεί η επενδυτική βαθμίδα, ενώ ταυτόχρονα θα πάει πιο χαμηλά το σπινάλ της παραγωγικής αποσυγκρότησης και παραρτηματοποίησης της χώρας.

Δεύτερον, στις 10/4 κατέπλευσε στην Αλεξανδρούπολη γαλλική φρεγάτα για δεύτερη φορά σε λίγες εβδομάδες, προωθώντας πολεμικό υλικό και εξοπλισμό στην Ουκρανία. Βέβαια, πολλές καταπλεύσεις στη «Σούδα του Βορρά» γίνονταν και γίνονται διαρκώς από αμερικάνικα πολεμικά πλοία. Η χώρα υπηρετεί με εντατικούς ρυθμούς το μακελειό στην Ουκρανία, υπηρετεί όλο και περισσότερο το φούντωμα ενός άδικου πολέμου που αποτελεί απειλή για όλους τους λαούς της περιοχής και του πλανήτη. Επιπλέον, η κυβέρνηση ανακοίνωσε νέες αποφάσεις εξοπλιστικών προγραμμάτων, νέους χορούς δισ. από τον κλεμμένο ιδρώτα των εργατών και τα δικαιώματα του λαού, για να «τα έχουμε καλά» με τους αφέντες-ιμπεριαλιστές της Δύσης.

ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ ανταλλάσσουν υποκριτικές επιθέσεις για τις αθλιότητες στελεχών τους (αθλιότητες που είναι κοινός τόπος σε όλα τα αστικά κόμματα), αλλά

δεν αντάλλαξαν λέξη για τα παραπάνω ζητήματα. Γιατί τα παραπάνω ζητήματα αποτελούν την κοινή βάση της πολιτικής όλων των αστικών κομμάτων. Γιατί τα παραπάνω ζητήματα είναι το μόνο πραγματικό μετεκλογικό πρόγραμμα που όλοι τους θα υπηρετήσουν!

...και από δίπλα τους τα φασιστικά μορφώματα!

Αυτό το κοινό πρόγραμμα υπηρετήθηκε με κάθε τρόπο και χωρίς όριο των απαιτήσεων του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού είναι η πραγματική πολιτική βάση του μεταγραφικού παζαριού. Κάπως έτσι ο Μητσοτάκης καμαρώνει για τα στελέχη που πήρε από το ΠΑΣΟΚ, ο ΣΥΡΙΖΑ για τον υπουργό του Καραμανλή Αντώνιο, ακόμα και για τη μεταπήδηση... του ΣΥΡΙΖΑ στον Παχατουρίδη, εκλεκτό παράγοντα όλων των κομμάτων του «παλιού» πολιτικού συστήματος!

Στην πραγματικότητα, ανακατεύεται η τράπουλα του πολιτικού προσωπικού, που είναι όλο και πιο φθαρμένη και με το κάθε «φύλλο» της εξώφθαλμα αντιλαϊκό, με τα ίδια τα κόμματά τους χωρίς επικρίσματα «φιλολαϊκών αφηγήσεων». Οι αιτίες αυτής της φθοράς βρίσκονται στην κρίση και τα αδιέξοδα του εξαρτημένου καπιταλισμού της χώρας μέσα στις συνθήκες της παγκόσμιας κρίσης και της (και πολεμικής) επέλασης των ιμπεριαλιστών. Με βάση αυτά τα αδιέξοδα, η πολύχρονη επίθεση και γκρέμισε τα «κοινωνικά συμβόλαια» της μεγαλοαστικής τάξης με τα μικρομεσαία στρώματα και δημιουργήσε συνθήκες εξαθλίωσης και εργασιακής κοινωνικής βαρβαρότητας για τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία. Αυτή η πραγματικότητα, που βαδίζει αμείλικτη και διαφεύδει τις αστικές διακηρύξεις και ειδικασίες, δεν αφήνει περιθώρια «λουστραρίσματος» ή έστω αναπαλαίωσης των κομμάτων και του πολιτικού προσωπικού του συστήματος. Αυτή η πραγματικότητα είναι που «έκαψε» πολύ γρήγορα «νέα» κόμματα (Ποτάμι, Λεβέντης, ΔΗΜΑΡ...) που τάχα έφεραν «ελπίδες αναζωογόνησης» ή έστω ενίσχυσης-συμπλήρωσης του πολιτικού συστήματος.

Αυτή η πραγματικότητα είναι που έφερε και τις φασιστικές δυνάμεις από το δωμάτιο υπηρεσίας στα πολιτικά σαλόνια του συστήματος! Η όλο και πιο δεξιά και αντιδραστική πορεία του πολιτικού συστήματος ανέδειξε τα φασιστικά μορφώματα σαν παράγοντες με ρόλο στο πολιτικό σκηνικό. Εξάλλου, αυτό συμβαίνει και στη «δημοκρατική» Ευρώπη, όπου σε μια σειρά χώρες (Φινλανδία, Σουηδία, Ιταλία, Αυστρία...) ακροδεξιές δυνάμεις ενισχύονται, αναδεικνύονται ως ρυθμιστές ή ακόμα και ως πρώτες δυνάμεις. Ακόμα και στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις (Γερμανία, Γαλλία), οι δικασμοί και τα στρατηγικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι μεγαλοαστικές τάξεις έχουν δώσει σημαντικό χώρο σε ανάλογες δυνάμεις.

Ωστόσο, στην περίπτωση της Ελλάδας

της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, εκτός από την ανάγκη της επιστράτευσης των φασιστικών ταγμάτων εφόδου απέναντι στο εργατικό-λαϊκό κίνημα, ιδιαίτερο ρόλο για την ανάδειξη αυτών των μορφωμάτων παίζουν οι πάγιοι εθνικιστικοί και «μεγαλοϊδεατικοί» πόθοι της αστικής τάξης. Αυτοί οι πόθοι, καθώς μένουν ανεκπλήρωτοι αφού δεν ταιριάζουν με τα συμφέροντα των ΗΠΑ και των άλλων επικυρίαρχων ιμπεριαλιστών στην περιοχή, αφήνουν «κενό» και στρώνουν έδαφος στα μορφώματα αυτά.

Είναι, συνεπώς, εξοργιστικό να επιχειρεί η κυβέρνηση της ΝΔ -αλλά και κάθε αστικό κόμμα- να εμφανιστεί ότι «κάνει μπλόκο» στο μόρφωμα του Κασσιδιάρη, ότι νοιάζεται για τη «δημοκρατική ομαλότητα». Όχι μόνο γιατί οι δικές τους πολιτικές έθρεψαν και θρέφουν τα φασιστικά μορφώματα. Ούτε μόνο γιατί αυτές οι πολιτικές τους έχουν σταθερό και οξυμένο συνοδό τη φασιστικοποίηση, την κατάπνιξη των δημοκρατικών δικαιωμάτων και των ελευθεριών των εργατών, του λαού και της νεολαίας.

Αλλά και γιατί με συγκεκριμένο τρόπο όλες οι αστικές δυνάμεις υπέθαψαν αυτά τα φασιστικά μορφώματα και συνεργάστηκαν ανοιχτά με τις ακροδεξιές δυνάμεις. Αν πάμε στα λίγο προηγούμενα χρόνια, θα θυμηθούμε πως παζάρευαν με τη φασιστική ΧΑ και το Βούλευμα που διέταξε την πραγματοποίηση της δίκης της Βγήκε στις 4/2/15 δηλαδή 2,5 χρόνια μετά την άσκηση της δίωξης! Και σήμερα, σχεδόν 10 χρόνια μετά τη δολοφονία του Φύσσα, η «ανεξάρτητη δικαιοσύνη» τους δεν έχει καταφέρει ακόμα να έχει εκδώσει οριστική και αμετάκλητη καταδίκη! Συνεπώς, όλοι αυτοί που συνεργάστηκαν και είχαν στις γραμμές τους Καμμένους και Μπαλτάκους, όλοι αυτοί που κρατούσαν «ενός λεπτού σιγή» στη Βουλή στη μνήμη του Κατσιφά, ο ΣΥΡΙΖΑ που αγκαλιάστηκε στο Καστελόριζο με τον Κασσιδιάρη, η κυβέρνηση της ΝΔ που δια του προέδρου της στη Βουλή Τασούλα αποφάσισε το διορισμό της Ζαρούλια, ούτε θέλουν ούτε πρόκειται να κάνουν κανένα «μπλόκο» στα φασιστικά μορφώματα και στις ακροδεξιές δυνάμεις.

Όλοι αυτοί προφανώς ήξεραν -και είχαν δώσει την άδειά τους- πως εδώ και πολλούς μήνες ο Κασσιδιάρης κάνει «πολιτική εκστρατεία» μέσα από τις φυλακές «υψίστης ασφαλείας». Όλοι αυτοί, επίσης, ήξεραν πως αυτοί που είχαν διορίσει στις κορυφές της «ανεξάρτητης δικαιοσύνης» τους, είναι συνεργάτες και βοηθοί των φασιστικών μορφωμάτων! Όλοι αυτοί αποφάσισαν μετρώντας ποσοστά και έδρες πως χρειάζονται να παίξουν ένα προεκλογικό «αντιφασιστικό» θέατρο, ο καθένας με τον δικό του ρόλο και όλοι με μια κοινή έγνοια. Να μην θίξουν τις μαύρες εφεδρείες τους, που ξέρουν καλά πως με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θα τις χρειαστούν δίπλα τους και ενάντια στον λαό τη μετεκλογική περίοδο.

Οργάνωση και Αντίσταση να γίνει η Οργή

Ξεσπάθωσε ο Βαρουφάκης απέναντι στις πιέσεις για συμμετοχή σε κυβέρνηση συνεργασίας του ΜΕΡΑ25: «Σε τρεις μέρες δεν γίνεται κυβερνητικό πρόγραμμα», είπε ενόψει του ενδεχόμενου των διερευνητικών εντολών! Δηλαδή τι μας λέει ο επικεφαλής της «ρεαλιστικής ανυπακοής»; Ότι αν είχε μια εβδομάδα ή έναν μήνα, θα μπορούσε να φτιάξει κυβερνητικό πρόγραμμα με τον ΣΥΡΙΖΑ; Μα ναι! Εξάλλου, μόλις τον περασμένο Ιούνιο είχε ο ίδιος προτείνει μια τέτοια συζήτηση στον ΣΥΡΙΖΑ, την οποία «απέσυρε» μερικούς μήνες αργότερα! Λες και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι ένα κόμμα του συστήματος, αλλά μια πολιτική «μεταβλητή» που πηδάει από τη μια (κοινωνική) τάξη στην άλλη κάθε λίγους μήνες!

Ωστόσο, αυτό είναι στην πραγματικότητα το ΜΕΡΑ25! Ένα μικροαστικό κόμμα με πολιτική στα πλαίσια του συστήματος με μια και μόνη προοπτική. Να υπηρετήσει -αν το απαιτήσουν οι περιστάσεις και το «φέρουν» οι εκλογικοί αριθμοί- άλλη μια κυβερνητική λύση ενάντια στον λαό και τη νεολαία. Με άλλα λόγια, είναι μια χαρακτηριστική περίπτωση πολιτικής δύναμης που «προσφέρεται» για να ξοδευτεί -όχι χωρίς, αλλά με αρνητικό αποτέλεσμα- η δίκαιη και μεγάλη οργή του λαού και της νεολαίας.

Σοβαρά αρνητικά ζητήματα για την υπόθεση του λαού και της πάλης του παράγει και η ρεφορμιστική-συμβιβαστική πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ. Είναι μια πολιτική που αρνείται τη συμμετοχή του κόμματος σε κυβερνήσεις, αλλά ανάγει τη (συνολική κιόλας!) διέξοδο για τον λαό σε μια «κυβέρνηση του ΚΚΕ», που θα εφαρμόσει το «σύγχρονο επιστημονικά επεξεργασμένο πρόγραμμά του». Επιπλέον και μέχρι τότε -για να μην υπάρχει καμιά «ασάφεια»- «οι προτάσεις νόμου, τροπολογίες και ερωτήσεις, με επεξεργασμένες θέσεις για κάθε λαϊκό πρόβλημα» θα είναι το κύριο όπλο της «πάλης», όπως την εννοεί η ηγεσία του ΚΚΕ. Η γραμμή αυτή είναι συνεπής με τα πεπραγμένα του όλη την τελευταία 4ετία -για να μείνουμε σε αυτήν- αλλά και μια κλιμάκωση της δεξιάς πορείας του. Μια κλιμάκωση που καλλιεργεί και προπαγανδίζει έναν -έστω ιδιότυπο- κυβερνητισμό με προφανείς αρνητικές επιπτώσεις στην αντίληψη ενός κόσμου που αγωνίζεται ή αναζητά διέξοδο απέναντι στη γενικευμένη επίθεση του συστήματος και γι' αυτό είναι μεγάλη η προβολή που γνώρισε από τα ΜΜΕ η σχετική συνέντευξη του Κουτσούμπα στην Καθημερινή. Τα αδιέξοδα αυτής της πολιτικής βρίσκονται μπροστά της, αλλά ο λαός και η νεολαία δεν έχουν λόγο να συμμεριστούν αυτές τις κατασκευές, να ξοδέψουν την οργή τους και την κριτική τους στο σύστημα σε μια γραμμή που δεν θέλει ο λαός και η νεολαία να γίνουν δύναμη αντίστασης και διεκδίκησης για τα δικαιώματά τους και τη ζωή τους!

Στις εκλογές, οι εκβιασμοί των κυ-

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

ρίαρχων δυνάμεων περιστρέφονται γύρω από τις «άμεσες λύσεις» που τάχα θα φέρουν στα λαϊκά προβλήματα. Η πιο «άμεση λύση» που έχει ανάγκη ο λαός και η νεολαία είναι να γίνουν βήματα στην Οργάνωσή τους και στη συγκρότηση της πάλης τους ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό, την εξάρτηση, τη φτώχεια, την εκμετάλλευση, την καταστολή! Για αυτή την «άμεση λύση» παλεύει (και) στις εκλογές το ΚΚΕ(μ-λ)! Αυτή την κατεύθυνση υπηρετήσε, υπηρετεί και θα υπηρετεί. Με αυτή την κατεύθυνση θέλει να συναντηθεί και να μπολιαστεί η λαϊκή οργή και να εκφραστεί όσο πιο πλατιά και μαζικά και στις κάλπες της 21ης του Μάη με τα ψηφοδέλτια του ΚΚΕ(μ-λ)!

Ψηφοδέλτια ΣΥΡΙΖΑ Λούμπεν ή όχι, σίγουρα ακόμα πιο δεξιά

«Τα ψηφοδέλτια του ΣΥΡΙΖΑ συμπεριλαμβάνουν τον κ. Παππά, (...) τον κ. Πολάκη, (...) καθώς και μια σειρά από άλλους υποψηφίους, που περισσότερο σε λούμπεν ψηφοδέλτια παραπέμπουν παρά στο ψηφοδέλτιο του κόμματος το οποίο θέλει πραγματικά να διεκδικήσει τον μεσαίο χώρο και να προβάλει το κόμμα αυτό ως μια αξιόπιστη εναλλακτική πρόταση διακυβέρνησης». Αυτά είπε ο Μητσοτάκης στο δημοτικό ραδιόφωνο της Θεσσαλονίκης, απαντώντας σε ερώτηση για την υποψηφιότητα Αντώνη με τον ΣΥΡΙΖΑ.

Η προεκλογική αντιπαράθεση αυτού του επιπέδου δεν είναι τυχαία επιλογή από όλες τις δυνάμεις του συστήματος. Καλύτερα να επικρατεί αυτή στην επικαιρότητα και να χαρακτηρίζεται από τα ΜΜΕ ως «όξυνση της πολιτικής αντιπαράθεσης», παρά να συζητούνται τα πραγματικά επίδικα αυτών των εκλογών, τα πραγματικά προβλήματα του λαού. Άλλωστε σε αυτά δεν μπορεί να γίνει καμιά αντιπαράθεση ανάμεσα στα κυρίαρχα κόμματα, γιατί θέσεις τους δεν διαφέρουν. Εξάρτηση, επίθεση, κρατική τρομοκρατία, σε όλα αυτά συμφωνούν, το πολύ πολύ με κάποιες παραλλαγές. Οπότε το ζήτημα είναι πράγματι αυτό που λέει ο Μητσοτάκης στο παραπάνω απόσπασμα, δηλαδή ποιος μπορεί να είναι μια αξιόπιστη πρόταση διακυβέρνησης, αξιόπιστη στα ντόπια και ξένα κέντρα εξουσίας.

Βέβαια, οι υποψηφιότητες παίζουν τον ρόλο τους και δείχνουν αρκετά πράγματα. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση, το «λούμπεν» δεν μπορεί να χαρακτηρίσει τα ψηφοδέλτια του ΣΥΡΙΖΑ, όσο κι αν η ΝΔ εκεί κατατάσσει τους Παππά και Πολάκη. Η «μεγάλη μεταγραφή» του Αντώνη, ενός παλιού στελέχους της καραμανλικής ΝΔ, τον οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ είχε ουκ ολίγες φορές στολίσει όταν ήταν κυβερνητικός εκπρόσωπος, είναι μια ψηφοθηρική κίνηση, με την οποία το κόμ-

μα της αξιωματικής αντιπολίτευσης στοχεύει στον περίφημο «μεσαίο χώρο», διευκολύνοντας ένα κομμάτι του που, δυσσαρεστημένο από την ΝΔ, αναζητά άλλη στέγη.

Όμως ο Αντώνης δεν είναι το μόνο περιστατικό. Ο ΣΥΡΙΖΑ ανακοίνωσε ήδη ότι θα στηρίξει τον υποψήφιο της ΝΔ Παχατουρίδη στον Δήμο Περιστερίου, στις Δημοτικές Εκλογές του Οκτωβρίου. Ο Παχατουρίδης εκλέγεται δήμαρχος στο Περιστερί από το 2002, για 5 συνεχόμενες θητείες. Στις τελευταίες εκλογές, το 2019, εκλέχτηκε με το εντυπωσιακό 74%, ενώ ο υποψήφιος του ΣΥΡΙΖΑ πήρε 5,5%. Εκτιμώντας ότι ούτε τόσο δεν θα πάρουν αν κατέβουν μόνοι τους, προτίμησαν να στηρίξουν Παχατουρίδη -άσχετα αν κι αυτόν τον ...έλουζαν το 2019- για να βαφτεί το Περιστερί μπλε-ροζ και όχι μόνο μπλε το βράδυ των εκλογών, όπως οι ίδιοι λένε. Και να μπορέσουν να εκλέξουν και κανέναν Δημοτικό Σύμβουλο παραπάνω...

Όστόσο, πέρα από την προφανή ψηφοθηρία χωρίς αρχές, οι κινήσεις αυτές του ΣΥΡΙΖΑ είναι σημάδια της στροφής του προς τα δεξιά. Φαίνεται πως η «δεύτερη φορά αριστερά», αν υπάρξει, θα είναι ακόμα πιο δεξιά από την πρώτη. Γιατί αν ήδη τώρα, πριν τις εκλογές, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν διστάζει να συμπράξει με σημαντικά στελέχη της ΝΔ, ακόμα κι αν αυτά είναι δυσσαρεστημένα, μπορούμε να φανταστούμε τι θα κάνει μετά. Αν τώρα δίνει χώρο σε δεξιές θέσεις, αν θεωρεί πως στις απόψεις και το κυβερνητικό του πρόγραμμα χωράει ο Αντώνης και ο Παχατουρίδης, τότε τι έχουμε να περιμένουμε για το μετά, στην περίπτωση που όντως κληθεί να κυβερνήσει;

Προφανώς θα περιμένουμε αυτό που επιβάλλει η εποχή και οι ταξικοί συσχετισμοί από ένα κόμμα της αστικής εξουσίας. Πιο αντιλαϊκά και πιο δεξιά. Κι ας είναι στο όνομα της Αριστεράς και μάλιστα της ριζοσπαστικής!

Αποψη

Η πρόσφατη -3η κατά σειρά- νομοθετική παρέμβαση για την παρεμπόδιση εκλογικής καθόδου της Χρυσής Αυγής έβγαλε στην επιφάνεια τις όχι και τόσο μύχιες σκέψεις του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Πίσω από το αστικό οικοδόμημα της δήθεν διάκρισης εκτελεστικής, νομοθετικής και δικαστικής εξουσίας αποκαλύφθηκε η πραγματική ταξική και κυβερνητική εξουσία της άρχουσας τάξης και των ιμπεριαλιστών προστατών της. Οι επιδιώξεις αναδιάρθρωσης του σημερινού πολιτικού σκηνικού μπορεί να μην εμπεριέχουν την καταδικασμένη για εγκληματική δράση φασιστική συμμορία, αφήνουν όμως πόρτες και παράθυρα ανοικτά για το μέλλον. Πρωτίστως νομιμοποιούν το φασισμό ως πολιτική πρακτική μέσω των αστικών δυνάμεων του λεγόμενου “δημοκρατικού τόξου”. Αυτών που τυπικά κυβέρνησαν και κυβερνούν αυτόν τον τόπο για δεκαετίες και ευελπιστούν, στην όποια εκδοχή, να συνεχίσουν να το κάνουν.

Η αστική εξουσία και δημοκρατία χωρίς φερετζέ

Πίσω από τον κουρνιαχτό για τη Χρυσή Αυγή

Η γαλλική κυβέρνηση Μακρόν μπορκόλλι στα να κυβερνά με Προεδρικά Διατάγματα, στο βαθμό που δεν προκύπτουν τα “κουκιά” στην εθνοσυνέλευση! Της παραχωρεί αυτή την εξουσία και δυνατότητα το, κατά τα άλλα δήθεν “φιλελεύθερο”, γαλλικό Σύνταγμα. Το νομοθετικό οπλοστάσιο της πρόσφατης περιόδου στη χώρα μας (π.χ. νόμοι Χρυσοϊδη-Χατζηδάκη) απαγορεύει συναθροίσεις, πορείες, απεργίες κ.λπ. δημοκρατικά δικαιώματα κι ελευθερίες, παρότι υποτίθεται ότι προστατεύονται αυτά από το Σύνταγμα! Πάντα υπάρχει τρόπος... παράκαμψης της “κατοχύρωσης”, για να περνά και να επιβάλλεται η πολιτική του συμφέροντος της άρχουσας τάξης και των ιμπεριαλιστών στο λαό. Το κεφάλαιο κι ο ιμπεριαλισμός τα καταργούν όλα όταν θέλουν να επιβάλουν την εξουσία τους στους λαούς. Ενίοτε και την ίδια τη “δημοκρατία” τους.

Δεν είναι, επομένως, αφύσικο που η Χ.Α. εξακολουθεί να κάνει κανονική προεκλογική δουλειά μέσα από τις φυλακές, με τηλεδιασκέψεις των στελεχών και μελών της, ηχητικά μανιφέστα και οδηγίες των ηγετών της, διοχέτευση γραμμής προς τους οπαδούς της. Ούτε πρόκειται, βέβαια, για αδυναμία εντοπισμού συσκευών on line αναπαραγωγής ήχου και εικόνας στα κελιά των φυλακισμένων χρυσαυγιστών. Ποιος παράγοντας και ποια εξουσία του συστήματος μπορεί να εμποδίσει τη λειτουργία τμήματος τουλάχιστον του... εαυτού του; Γιατί η “αντισυστημικότητα” που της αποδίδεται είναι ένα ακόμη αστικό κατασκευάσμα που έχει ως στόχο να χτυπήσει τις δυνάμεις της πραγματικά αντιιμπεριαλιστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς, επαναφέροντας την αντιδραστική θεωρία των “δύο άκρων”. Όσο κι αν σήμερα κάτι τέτοιο επικεντρώνεται στο ζήτημα της ψήφου, έχει ολοφάνερα ευρύτερη στόχευση.

Οι αποκαλύψεις για τις συναντήσεις κυβερνητικών στελεχών με ηγετικά στελέχη του Αρείου Πάγου ενόψει ανακήρυξης των κομμάτων για τη συμμετοχή τους στις εκλογές ανέδειξαν ότι η περιβόητη διάκριση των εξουσιών είναι απλά για λαϊκή κατανάλωση. Μια χαρά “συνομιλούν” και “συνεργάζονται” μεταξύ τους. Δεν έχει κανείς παρά

να δει σωρεία αποφάσεων των ανώτατων δικαστηρίων για τη “συνταγματικότητα” όλων των μνημονιακών αντιλαϊκών μέτρων, την ταχύτητα διεκπεραίωσης υποθέσεων αμερικανικού, ευρωπαϊκού και κεφαλαιοκρατικού ενδιαφέροντος, το βάπτισμα άλλων που αφορούν την κρατική τρομοκρατία και τα εγκλήματα του συστήματος. Επίσης, μπορεί εύκολα να ανασύρει εκατοντάδες “τροπολογίες της νύχτας” που φωτογραφίζουν έως και με ονοματεπώνυμο επιχειρηματικά συμφέροντα, τις περισσότερες από τις οποίες δημοσιοποιούν αντίπαλα οικονομικά συμφέροντα. Ας μη “σκίζει τα ρούχα του”, ως εκ τούτου, το αστικό πολιτικό προσωπικό. Η “όλη” αστική και ιμπεριαλιστική εξουσία αλληλοδιαπλέκεται και αλληλοσυμπληρώνεται!

Αναδείχθηκε, ωστόσο, μέσα απ’ όλον αυτόν το θόρυβο και κάτι ακόμη. Ότι η αστική δικαιοσύνη, ιδιαίτερα στα ανώτατα κλιμάκια της, είναι κομματική, βεβαίως ταξική αλλά και φασιστοκρατούμενη. Μπορεί ο πα-

ραιηθείς αντιπρόεδρος του Αρείου Πάγου να δημοσιοποίησε τη συνάντηση με τον κορυφαίο υπουργό και να διέρρευαν ανταλλάγματα που του προτάθηκαν μετά την αφυπηρέτησή του από το Σώμα, ωστόσο αποδείχτηκε για πολλοστή φορά η “διδέσδυση” των φασισμών στο επονομαζόμενο και βαθύ κράτος του συστήματος. Η επώαση του αυγού του φιδιού, εκτός απ’ την αστυνομία και το στρατό, εξίσου στη δικαιοσύνη. Μπορεί τα εγκληματικά, δολοφονικά, λούμπεν στοιχεία που συστεγάζονται σε φασιστικά μορφώματα τύπου Χρυσής Αυγής να υπερέβησαν τα εσκαμμένα θέλοντας να αποκτήσουν πολιτικό ρόλο, μπορεί να αποτέλεσαν αντικείμενο ταλάντευσης συνολικά του πολιτικού συστήματος ως προς την τύχη τους, όλοι οι υπηρετούντες το σύστημα, όμως, αναγνωρίζουν τη χρησιμότητά τους σ’ αυτό. Γιατί ο “θεός” τους είναι η καθυπόταξη του λαού!

Το ρητορικό ερώτημα, συνεπώς, είναι πρωτίστως πολιτικό. Αυτό συνίσταται στο ποιος εξουσιάζει στην πραγματικότητα και κυβερνά τη χώρα και το λαό και όχι πώς ασκεί την εξουσία και τη διακυβέρνησή του. Όσοι θέλουν να ξεφύγουν από το πρώτο, επικεντρώνονται και κάνουν μεγάλη φασαρία στο δεύτερο. Με τον τρόπο αυτό θέτουν στο λαό ένα δευτερεύον δίλημμα, δίνουν καύσιμα στο σύστημα και προφασίζονται “εναλλακτικές” που δεν μπορούν να υπάρξουν στις μέρες μας με βάση το βάθεμα της κρίσης, τον πόλεμο και την ακαλίνωτη συστηματική επίθεση στην εργατική τάξη, τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Το ζήτημα της περισσότερης ή λιγότερης “δημοκρατίας” στην επιβολή της αστικής-ιμπεριαλιστικής εξουσίας δεν μπορεί να αποτελεί την κύρια έγνοια για το λαό, παρά μόνο για εκείνους που αρνούνται την επαναστατική διέξοδο. Εξ ου και οι γραμμές του “εκδημοκρατισμού”, της “συνδιοίκησης” και της “ταξικής συνεργασίας”. Στις αγεφύρωτες αντιθέσεις εργασίας-κεφαλαίου και λαού-ιμπεριαλισμού δεν έχουμε παρά να “κόψουμε” τις κάλπικες γέφυρες που στήνονται για αποπροσανατολισμό. Ενάντια στην πολιτική της φασιστικοποίησης - με ή χωρίς την Χ.Α. - μπορούμε και πρέπει να εντείνουμε την πάλη μας!

Προσφορές

Η σ. Α.Κ. προσφέρει 50 ευρώ στην Προλεταριακή Σημαία στη μνήμη της αδερφής της Πελαγίας.

Ο Β.Α. προσφέρει 150 ευρώ για την ενίσχυση της Προλεταριακής Σημαίας και των εκδόσεων «Εκτός των Τειχών».

Νέα αστυνομική κακομεταχείριση μεταναστών...

Την Τρίτη 11/4, αστυνομικοί σταμάτησαν για «έλεγχο» δυο μετανάστες απ' τη Σιέρα Λεόνε στην Πλατεία Βικτωρίας. Αφού -σύμφωνα με σχετική καταγγελία της «Solidarity with migrants»- έκλεψαν το κινητό τηλέφωνο απ' τον έναν, μετέφεραν τον άλλο σ' ένα περιπολικό κι από εκεί στο Τμήμα Αλλοδαπών. Για αρκετό διάστημα «αγνοούνταν» το πού ακριβώς βρισκόταν και αναζητούνταν απ' το δικηγόρο του. Στις 24/3 είχε προηγηθεί ένα άλλο, πιο βίαιο και εξοργιστικό «περιστατικό». Πέντε πρόσφυγες που αιτούνταν Άσυλο, ανάμεσα στους οποίους και μια έγκυος γυναίκα, διώχθηκαν με έξωση απ' το σπίτι όπου έμεναν, ενώ ξυλοκοπήθηκαν μάλιστα απ' τον ιδιόκτητη κι άλλους πέντε άνδρες, που τους έκλεψαν και το νοίκι των 600 ευρώ του επόμενου μήνα. Η επέμβαση της αστυνομίας οδήγησε στη σύλληψη... των προσφύγων, που οδηγήθηκαν στο αστυνομικό τμήμα Αγίου Παντελεήμονα. Εκεί η αστυνομία αρνήθηκε να τους δώσει νερό, αρνήθηκε να μεταφερθεί στο Νοσοκομείο η έγκυος γυναίκα, ενώ τους ανάγκασε και να υπογράψουν ένα έγγραφο στα ελληνικά, χωρίς διερμηνεία, και τους «παρακράτησε» και 50 ευρώ.

...κι άλλη μια απεργία πείνας φυλακισμένων προσφύγων...

Στις 16/3, 11 πρόσφυγες ξεκίνησαν απεργία πείνας στο «Κέντρο Κράτησης» στο Παράνεστι Δράμας, διαμαρτυρούμενοι τόσο για την παρατεταμένη φυλάκισή τους όσο και για τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης εκεί. Δωμάτια με κατσαρίδες, έλλειψη ζεστού νερού, πόση νερού απ' τις τουαλέτες, ύπνος σε άθλια στρώματα, ανεπαρκές και κακομαγειρωμένο φαγητό αποτελούν κάποια μόνο δείγματα της αθλιότητας. Διαμαρτύρονται επίσης και για την αστυνομική βία που δέχονται. Φαίνεται πως είναι συνήθης τακτική η επιβολή στους πρόσφυγες να υπογράφουν έγγραφα που δεν έχουν μεταφραστεί στη γλώσσα τους. Στο Παράνεστι, η άρνησή τους να τα υπογράψουν είχε ως αποτέλεσμα τον ξυλοδαρμό τους ή να τα υπογράφουν αστυνομικοί αντί γι' αυτούς. Προσπαθώντας να συγκαλύψει την απεργία πείνας, η αστυνομία κατέγραφε κανονικά τις μερίδες σίτισης σαν να είχαν καταναλωθεί...

δημοκρατικά δικαιώματα

Δηλώσεις και δημοσιεύματα πυροδότησης της κρατικής καταστολής

Μπορεί η περίοδος να είναι προεκλογική και να αναζητείται ο νέος διαχειριστής του συστήματος, τα σχέδια, όμως, προετοιμασίας και έντασης νέων γύρων κρατικής τρομοκρατίας και καταστολής δεν κάνουν διάλειμμα. Έτσι, ενώ το προηγούμενο διάστημα η δράση των δυνάμεων καταστολής ενάντια σε λαό και νεολαία δεν έλειψε ούτε κατά τις πρόσφατες λαϊκές κινητοποιήσεις, δεν έλειψαν επίσης και τα στοιχεία εκείνα που υποδηλώνουν την πρόθεση έντασής της, αναβάθμισής της και «απελευθέρωσής» της από προσχήματα. Ένα πρόσφατο χαρακτηριστικό δείγμα αποτέλεσε η δήλωση του Θεοδωρικάκου, στις 7/4, στη Βουλή πως «μερικοί θέλουν και νεκρό», απευθυνόμενος προς τον ΣΥΡΙΖΑ και τους... «μπαχαλάκηδες» που υπονόησε πως τους καθοδηγεί. Ανεξάρτητα απ' το πώς αξιοποιήθηκε η δήλωση αυτή στην ενδοαστική κόντρα ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ, το μήνυμα που στέλνεται μπορεί να «μεταφραστεί»: Αυτές οι καταστάσεις «επεισοδίων» μπορεί να οδηγήσουν ακόμα και στο να έχουμε νεκρό. Ένα τέτοιο «ενδεχόμενο», δηλαδή, θα πρέπει να θεωρείται, «λογικά», έως και πολύ πιθανό να συμβεί, όταν η αστυνομία επεμβαίνει για να «επιβάλει την τάξη»! Είναι σαν να λένε «εμείς θα ασκήσουμε άγρια καταστολή» (δεν το διαπραγματευόμαστε!), «προειδοποιήσαμε» και η «ευθύνη δική σας»... Και η «ευθύνη» αυτή δεν απευθύνεται στον ΣΥΡΙΖΑ ή στους... «μπαχαλάκηδες», αλλά σε εκείνες τις καταστάσεις που θέλουν το λαό στο δρόμο.

Μια άλλη χαρακτηριστική περίπτωση των πραγματικών προθέσεων των συστημικών επιτελείων ήταν και ο «στιγματισμός», από «κάποιους» (;) αστυνομικούς, της «υποχωρητικής στάσης» και της «ηττοπάθειας» του επιχειρησιακού κέντρου της ΕΛ.ΑΣ. απέναντι στις λεγόμενες «υποδείξεις» των αντιεξουσιαστών στο Λόφο

του Στρέφη, όταν την 25η Μάρτη αυτοί πραγματοποιούσαν στο γήπεδο του μπάσκετ κάποια εκδήλωση για τα έργα καταστροφής του Λόφου. Σύμφωνα με δημοσιεύματα του «in.gr» και της εφημερίδας «Τα Νέα», 10 αστυνομικοί της ΟΠΚΕ «εγκλωβίστηκαν» απ' τους αντιεξουσιαστές στο Λόφο για κάποιες ώρες μέχρι το τέλος της εκδήλωσης και παρεμποδίστηκαν να περάσουν απ' το χώρο της εκδήλωσης και να φύγουν, ώστε να γίνει η αλλαγή βάρδιας. Σ' ένα χώρο στον οποίο απ' τον περασμένο Οκτώβρη έχουν στρατοπεδεύσει οι αστυνομικές δυνάμεις και απαγορεύουν την κυκλοφορία προκειμένου να προχωρήσουν τα λεγόμενα «έργα ανάπλασης». Στη συνέχεια με ανακοίνωσή της, η ΕΛ.ΑΣ. «τρογγύλεψε» τα γεγονότα. Αυτό που αναδείχθηκε, τελικά, μέσα από τις «ανώνυμες καταγγελίες», ήταν το πνεύμα «μη ανοχής» σε υποδείξεις... πολιτών προς την αστυνομία. Ένα πνεύμα που είναι το κυρίαρχο και που καθόλου δεν «επιβεβαιώνει» την «ευκολία» με την οποία ο αντιεξουσιαστικός χώρος αντιμετωπίζει την κρατική καταστολή και τους φορείς της. Γιατί, βέβαια, θα μπορούσε να επιλεχθεί η καταστολή της εκδήλωσης από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις. Το ότι δεν έγινε αυτό δεν οφείλεται στις... υποδείξεις των αντιεξουσιαστών, αλλά στις εκτιμήσεις των επικεφαλής της ΕΛ.ΑΣ. και των πολιτικών τους προϊστάμενων. Κοινός παρονομαστής των παραπάνω γεγονότων είναι πρόθεση παραπέρα σκλήρυνσης των μηχανισμών του αστικού κράτους απέναντι σε λαό και νεολαία, που είτε με την εκδήλωση της μαζικής οργής είτε -πολύ περισσότερο- με την ανάπτυξη της λαϊκής πάλης, της οργάνωσής της, των αντιστάσεων και των διεκδικήσεών τους «θορυβούν» σοβαρά το σύστημα και τους διαχειριστές του και το οδηγούν στο να θωρακιστεί ακόμα περισσότερο απέναντι στον εχθρό - λαό».

Δίκη των 62 συλληφθέντων της 6ης Δεκεμβρίου του 2020, την Τετάρτη 26 Απρίλη ΝΑ ΑΘΩΩΘΟΥΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ! ΟΛΟΙ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ ΣΤΙΣ 10 πμ!

Για τρίτη συνεχή φορά, οι 62 αγωνιστές που συνελήφθησαν την 6η Δεκεμβρίου του 2020 με την υποκριτική κατηγορία της διασποράς μολυσματικής νόσου (παραβίαση του άρθρου 285 του Ποινικού Κώδικα) σέρνονται στα δικαστήρια, την Τετάρτη 26 του Απρίλη. Πρόκειται για μια σαφή πολιτική δίωξη, για μια προσπάθεια ποινικοποίησης της αγωνιστικής πολιτικής δράσης και όλων όσων τόλμησαν να αμφισβητήσουν στην πράξη την απαγόρευση των δημόσιων συναθροίσεων, άνω των 3 ατόμων, που επέβαλε η κυβέρνηση την ημέρα εκείνη, επέτειο της δο-

λοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, σ' ολόκληρη τη χώρα. Όπως έκανε και την 17η Νοέμβρη του 2020 και την ημέρα της γενικής απεργίας της 26ης Νοέμβρη. Το κατηγορητήριο είναι προσχηματικό απέναντι σε αγωνιστές που έχουν πρωτοστατήσει στους αγώνες για ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλο το λαό, απέναντι στην πανδημία του κορονοϊού, ενώ οι συνθήκες κράτησής τους στη ΓΑΔΑ κάθε άλλο παρά προστάτευαν απ' τη μετάδοση «μολυσματικής νόσου». Ανάμεσα στους 62 διωκόμενους βρίσκονται και 11 (από 12) μέλη και στελέχη του ΚΚΕ(μ-λ), μετά τον χα-

μό του συντρόφου μας, Ανδρέα Βογιατζόγλου, Γραμματέα της Οργάνωσης, τον περασμένο Οκτώβρη, που είχε επίσης συλληφθεί. Όπως και στις προηγούμενες δικάσιμους που αναβλήθηκαν (29/11/21 και 16/9/22), θα εκφραστεί ξανά η μαζική αλληλεγγύη στους αγωνιστές αυτούς, με συμμετοχή μαρτύρων υπεράσπισης, ψηφίσματα σωματείων εργαζομένων (έχουν ήδη δημοσιοποιηθεί νέα ψηφίσματα), με καταγγελίες, ανακοινώσεις Τύπου και δημοσιεύματα και με συγκέντρωση στο χώρο των δικαστηρίων της Ευελπίδων την Τετάρτη 26 Απρίλη στις 10 π.μ.

Προσαγωγές συντρόφων του ΚΚΕ(μ-λ) για ανάρτηση πανό στη Σίνδο

Αποδεικνύεται ξανά πως η κρατική τρομοκρατία και η επιδίωξη ποινικοποίησης της πολιτικής δράσης που «ενοχλεί» το σύστημα και την κυβέρνησή του δεν σταματά ενόψει...εκλογών. Έτσι, την Τετάρτη 12 Απρίλη, στη Βιομηχανική Περιοχή της Σίνδου στη Θεσσαλονίκη, προσήχθησαν απ' την αστυνομία, για «ανάρτηση πανό», ο Γιώργος Ματσούκας, υποψήφιος Βουλευτής του ΚΚΕ(μ-λ) στην Α' Θεσσαλονίκης, καθώς κι ένα ακόμη μέλος της οργάνωσης. Μεταφέρθηκαν, στη συνέχεια, στο αστυνομικό τμήμα της Σίνδου για «εξακρίβωση». Επιχειρείται λοιπόν η φήμωση και η δίωξη κάθε μέσου απεύθυνσης στον λαό και τη νεολαία που διαθέτει μια κομμουνιστική οργάνωση, κάθε μέσο διάδοσης «επικίνδυνων» για το σύστημα και την πολιτική του ιδεών. Η αφίσα, η συνθηματογράφηση, το πανό, ακόμα και το μοίρασμα προκήρυξης (το είδαμε κατά τη διάρκεια των lockdown). Για να μην μιλήσουμε για τους τηλεοπτικούς και ραδιοφωνικούς αποκλεισμούς. Σχετική καταγγελία εξέδωσε η Κομματική Οργάνωση Θεσσαλονίκης. Η τρομοκρατία δεν θα περάσει! Για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε!

ΚΚΕ

Ούτε καν αριστερό φλας. Δεξιό φλας – δεξιά μετατόπιση

Αρέσκεται στο «μόνοι μας και όλοι τους».

Σε στιγμές που προσπαθεί να προστατευτεί από τα δεξιά του, το ΚΚΕ δηλώνει πως «δεν είναι αριστεροί αλλά κομμουνιστές», θυμάται πως το κράτος είναι αστικό και πως υπάρχει ταξική πάλη, κάνει «αυτοκριτικές» για το παρελθόν του.

Τώρα που δίνεται ο υπέρ πάντων αγώνας (έτσι είναι οι εκλογές για όλο το ρεύμα ρεφορμισμού-ρεβιζιονισμού, που καθόρισε την πορεία του κόμματος αυτού από το δεύτερο μισό του προηγούμενου αιώνα), οι μεγαλοστομίες ξεχάστηκαν.

των εργαζομένων σε συναντήσεις διαλόγων με τους υπουργούς για να εξηγήσουν τα αιτήματά τους;

Αλλά μόνο του δεν είναι το ΚΚΕ ούτε όταν διατυπώνει μια βεντάλια «αιτημάτων» που δεν είναι τίποτα άλλο από ένα κυβερνητικό πρόγραμμα σοσιαλδημοκρατίας παλιάς κοπής, που μάλιστα όπως δήλωσε ο Κουτσούμπας, «Αυτό το πρόγραμμα που καταθέτει από σήμερα στον λαό το ΚΚΕ και είναι έτοιμο να υπηρετήσει -και από κυβερνητικές θέσεις- όταν εκείνος το αποφασίσει, είναι ο δεύτερος σημαντικός λόγος για τον οποίο πρέπει να ενισχυθεί», συνέντευξη “Καθημερινή της Κυριακής”, 26/03. Ούτε βέβαια όταν δημιουργεί συγχύσεις για τη φύση του αστικού κράτους με τις σοσιαλδημοκρατικές προτάσεις για Ενιαίο Φορέα Ενέργειας, Συγκοινωνιών κ.λπ. Ούτε βέβαια όταν ψηφίζει ΜΑΖΙ με όλους τα επιδόματα των 600 ευρώ στις δυνάμεις καταστολής, κάνοντας την κάλπικη αυτοκριτική ότι δεν ήταν κατάλληλη η στιγμή.

Και βέβαια, καθόλου μόνο του δεν είναι όταν φροντίζει να κλείσει (όπως ακριβώς η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ) τους αγώνες για τα Τέμπη και να αποφασίσει σε σύσκεψη ότι η συνέχεια του αγώνα είναι η... Πρωτομαγιά. Με τον ίδιο τρόπο και την ίδια «παρέα» που ρίχνουν όλοι μαζί τους τόνους για το Νόμο Χατζηδάκη, τελειώνουν τον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση στην εκπαίδευση και, με... συνέπεια και μεγάλη από τα δεξιά παρέα, κάνουν ό,τι μπορούν ώστε το σύστημα να αντιμετωπίσει τα λιγότερα προβλήματα.

Ο μόνος τομέας (στο κυρίαρχο πολιτικό σκηνικό, μέρος του οποίου είναι και το κόμμα αυτό) που το ΚΚΕ είναι «μόνο του» είναι τα σφυροδρέπανα και τα σύμβολα. Δυστυχώς, όμως, αυτό από μόνο του δεν σημαίνει τίποτα: Αρκεί κανείς να δει πόσο κομμουνιστές είναι οι σύμμαχοι και συνομιλητές του σε διάφορα διεθνή ρεφορμιστικά φόρα, όπου συσπειρώνονται κόμματα αντίστοιχα (ή δεξιότερα) του ΣΥΡΙΖΑ. Τα ράσα δεν κάνουν τον παπά...

Το ΚΚΕ, λοιπόν, δεν είναι καθόλου απομονωτικό, δεν είναι καθόλου μόνο του. Αντίθετα, είναι πολύ πλατύ, με πολλή παρέα, ευγενικό και ανοικτό

προς τα δεξιά του! Εγκολπώνει στελέχη που έχουν διατελέσει ανώτερα στελέχη του κρατικού μηχανισμού, σε συνδικάτα καθαρά εργοδοτικές, κάνει διάφορες «υπερβάσεις» προς τα δεξιά και γι' αυτό απολαμβάνει αδιάλειπτα την εκτίμηση των συστημικών ΜΜΕ.

Αντίθετα, κατά την κίνηση μαζών στο δρόμο, χαρακτηρίζεται από μια πρακτική που λέει «καλύτερα στο δρόμο 6 χιλιάδες άνθρωποι και οι 5 χιλιάδες να είναι ΚΚΕ, παρά 100 χιλιάδες και οι 20 να είναι ΚΚΕ». Αυτή η παράλογη για κομμουνιστές επιλογή δεν προκύπτει από κάποιο δογματισμό ή απομονωτισμό, αλλά από την ανασφάλειά του ότι όταν η κίνηση μαζών δεν είναι υπό τον έλεγχό του, τότε το κόμμα αυτό θα αποκαλύψει τα πραγματικά όρια «αντίστασης» του. Αποφεύγει δεσμεύσεις με τις μάζες που μπορεί να το φέρουν σε δύσκολη θέση όσον αφορά τις πιέσεις του συστήματος.

Στην αρχή των μνημονίων οι συνδικαλιστικές δυνάμεις του, με μπόλικη έπαρση, λοιδορούσαν το κίνημα στην Ιρλανδία που δεν μπόρεσε να ανατρέψει το κυβερνητικό μέτρο τού ενός χρόνου παγώματος μισθών, φωνάζοντας αυτάρεσκα στις διαδηλώσεις «Εδώ υπάρχει ΠΑΜΕ, δεν είναι Ιρλανδία». Ακολούθησε στη χώρα μας μια πραγματική λαίλαπα καπιταλιστικής επίθεσης που καταβάρθρωσε μισθούς, διέλυσε εργασιακές σχέσεις, συνέτριψε ασφαλιστικά δικαιώματα. Στη χώρα που «υπάρχει ΠΑΜΕ», οι εργατικές αντιστάσεις βρίσκονται πολύ πιο πίσω! Πώς εξηγείται αυτό; Ποιον ανησυχεί; Δεν εννοούμε ασφαλώς ότι φταίει το ΠΑΜΕ. Εννοούμε, όμως, ότι η μεγάλη σχετικά παρουσία του ΠΑΜΕ στο εργατικό κίνημα δεν έχει πραγματική αντιστοίχιση σε πραγματικά αγωνιστικά γεγονότα.

Η δράση της μεγάλης πλειοψηφίας των σωματείων που ελέγχει το ΚΚΕ δεν αποτελεί παρά δράσεις Διοικητικών Συμβουλίων με ανύπαρκτες γενικές συνελεύσεις και ακόμα πιο ανύπαρκτες πραγματικές προσπάθειες ουσιαστικής και ενεργής συγκρότησής τους. Αυτή η κατάσταση συνοδεύεται από μια εικονική

πραγματικότητα που φιλοξενεί ο Τύπος και οι ισότοποι του ΚΚΕ, στους οποίους περιγράφεται μια μεγάλη κοσμογονία που δήθεν συντελείται στα σωματεία αυτά, μια «κοσμογονία» για την οποία την παραμικρή ιδέα δεν έχουν οι εργαζόμενοι που υποτίθεται ανήκουν σε αυτούς τους εργασιακούς χώρους.

Η τακτική και η γραμμή του συνοψίζονται σε μια πρακτική αντίστασης και αγώνα «τόσο όσο», δηλαδή στον περιορισμό των όποιων αγωνιστικών του παρεμβάσεων έως το σημείο που μπορεί να ενοκληθεί το σύστημα. Όταν τα όρια αυτά προσεγγιστούν, τότε το ΚΚΕ ανακρούει πρύμνα και επιστρέφει στα ήρεμα νερά της πολιτικής νομιμότητας, δηλαδή στη διατύπωση θέσεων που παραπέμπουν σε μια «αριστερή», τάχα, σοσιαλδημοκρατία με αντίστοιχη ηττοπαθή πρακτική στις κινητοποιήσεις του κινήματος.

Τα παραπάνω φαίνονται ανάγλυφα:

α) τόσο στην αποθέωση της σημασίας των εκλογών (το ΚΚΕ ποτέ δεν θα διατυπώσει, δημόσια προεκλογικά, την απολύτως ακριβή λενινιστική τοποθέτηση ότι «αν οι εκλογές μπορούσαν να αλλάξουν την κοινωνία, θα ήταν παράνομες») όσο και

β) στο μάλλον αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι η έπαρση του κόμματος αυτού για «τα δεκάδες εργατικά κέντρα και τις εκατοντάδες ομοσπονδίες και πρωτοβάθμια σωματεία» που ελέγχει δεν αντιστοιχίζεται καθόλου στο λειψό επίπεδο των εργατικών αντιστάσεων.

Το σημερινό ΚΚΕ έχει στο DNA του τη δεξιά αντεπαναστατική στροφή που συντελέστηκε τη δεκαετία του '50 με κατοποίηση του μαρξισμού - λενινισμού, με εμπέδωση της ταξικής συνεργασίας και του ειρηνικού περάσματος. Και με τη βοήθεια μπόλικων εσωκομματικών πραξικοπημάτων.

Στην ιστορία της ταξικής πάλης, έχουν υπάρξει πολλά παραδείγματα που ένα επαναστατικό κόμμα εκφυλίστηκε σε οπορτουνιστικό. Δεν γνωρίζουμε κανένα ιστορικό παράδειγμα που να ακολούθησε αντίστροφη πορεία. Και αυτό αποδεικνύεται καθημερινά και στην περίπτωση του ΚΚΕ...

Με μπόλικό από lifestyle, με απολιτική τής χειρότερης συστημικής μορφής και με μεταγραφές από τις δεξαμενές του συστήματος ή από διάφορα ναυάγια της ταξικής πάλης, το ΚΚΕ μπαίνει με τα γεμάτα στην εκλογική μάχη, ολοκληρώνοντας με συνέπεια (ας είναι και σε κάτι συνεπές) μια δεξιά πορεία τεσσάρων χρόνων. Θα ήταν, άλλωστε, παράξενο, σε μια περίοδο που το σύστημα απαιτεί απόλυτη συμμόρφωση, ένα κόμμα που θέλει να συνυπάρχει ειρηνικά με αυτό να ακολουθεί μια αντίρροπη από την επιβαλλόμενη πορεία.

Πόσο μόνο του, άραγε, ήταν το ΚΚΕ όταν ματαίωνε απεργίες ΜΑΖΙ με την καθεστωτική ΓΣΕΕ και παραμονές ψήφισης του Νόμου 4808 (Χατζηδάκη); Όταν ΜΑΖΙ με τον ΣΥΡΙΖΑ και την καθεστωτική ΟΛΜΕ εξαιρούσε τους εκπαιδευτικούς από αντίστοιχη ΓΕΝΙΚΗ απεργία;

Πόσο μόνο του ήταν όταν, την περίοδο της πανδημίας, ΜΑΖΙ με όλο το σύστημα αποδέχτηκε την καραντίνα για κάθε κινηματικό γεγονός (ενώ ο αντίπαλος εφορμούσε), οργανώνοντας «παραστάσεις διαμαρτυρίας ολιγομελών ομάδων εκπροσώπων ΔΣ σωματείων», για να καμώνεται τώρα πως καταγγέλλει τη λογική «θα λογαριαστούμε μετά»;

Πόσο μόνο του ήταν το κόμμα αυτό όταν έβγαζε λάδι την αστική τάξη της χώρας, θάβοντας την αντιδραστική πλευρά του ανταγωνισμού των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας και φτάνοντας στο θλιβερό σημείο ΜΑΖΙ με τα πιο μαύρα κέντρα προπαγάνδας να μιλάει για «ασύμμετρες απειλές», χαρακτηρίζοντας τα προσφυγικά - μεταναστευτικά ρεύματα στον Έβρο και σε όλα τα νησιά του Αιγαίου;

Πόσο μόνο του είναι όταν παρέα με όλη την αντιπολίτευση (αριστερή τάχα μου) διαγκωνίζονται σε προτάσεις νόμου που θα «προσπίσουν τα λαϊκά συμφέροντα», αποπροσανατολίζοντας και σπέρνοντας αυταπάτες; Και πόσο μόνο του είναι όταν βάζει τις ομοσπονδίες και τα συνδικάτα που ελέγχει να δηλητηριάζουν και να εκτονώνουν την αγανάκτηση

Μοναδικό εκλογικό κριτήριο η υπεράσπιση του δρόμου του λαού

Όσο βαδίζουμε προς τις εκλογές της 21ης Μαΐου, τόσο δυναμώνουν οι φωνές που θέλουν να κάνουν τον λαό να ξεχάσει. Να ξεχάσει τους εχθρούς του, όλους αυτούς που διαχρονικά συνθλίβουν τη ζωή του, το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, τους ντόπιους διαχειριστές των συμφερόντων τους. Να ξεχάσει όλα όσα αποκαλύφθηκαν με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη, τις αλήθειες που ανακάλυψε στη βάση της οργής του για πολλές από τις πλευρές της λειτουργίας του σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος. Πάνω από όλα, να ξεχάσει τα βήματα που άρχισε να κάνει -με τα αναπόφευκτα πιασμάτια και τις αντιφάσεις- σε μια κατεύθυνση χειραφέτησης από τις κυρίαρχες δυνάμεις, διαμέσου του αγώνα και της πάλης του.

ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και τα πάσης φύσεως δεκανίκια τους, στα οποία συμπεριλαμβάνονται και τα μαύρα φασιστικά μορφώματα που ξεπηδούν, επιδίδονται σε μια συστηματική εκστρατεία εξαπάτησης και αποπροσανατολισμού των λαϊκών συνειδήσεων. Επιχειρούν να κρύψουν τα εγκληματικά πεπραγμένα τους, ως υπηρέτες του συστήματος της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης. Προσπαθούν με τον υποκριτικό τους σκυλοκαβγά να ρίξουν στάχτη στα μάτια για την αντιδραστική συναίνεση που οικοδόμησαν όλο το προηγούμενο διάστημα για λογαριασμό του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου. Όλο και περισσότερο αδυνατούν να συγκαλύψουν το πασιφανές γεγονός της πλήρους ταύτισής τους σε όλα τα βασικά ζητήματα: στην υπηρέτηση της επίθεσης ενάντια στην εργατική τάξη, τους εργαζόμενους και τη νεολαία, στην ευθυγράμμιση στα κελεύσματα των ιμπεριαλιστών πατρώνων τους, στη βαθύτερη εμπλοκή της χώρας στην άδικη σύγκρουση που μαίνεται και σε κάθε λογής πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς των ισχυρών του πλανήτη.

Και ενώ οι επίδοξοι διαχειριστές του συστήματος συναγωνίζονται στο πλαίσιο αυτό για το ποιος θα δώσει τα περισσότερα χέγυρα στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά τους και την ντόπια άρχουσα τάξη για την ικανότητά του να φέρει σε πέρας τις υποθέσεις τους, την ίδια στιγμή γίνεται προσπάθεια ο λαός και η νεολαία να εγκλωβιστούν σε ψευτοδιλήμματα και νέες αυταπάτες. Ενδεικτικό της εποχής της κρίσης, των ανταγωνισμών και της ολομέτωπης επίθεσης στην οποία βρίσκεται το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα είναι το γεγονός ότι κανένα όραμα δεν «διατίθεται» από την εξαρτημένη αστική τάξη και τους εκπροσώπους της. Σέρνουν τον λαό στην κάλπη με όρους ανημποριάς, καλώντας τον να μην έχει καμία απαίτηση για τη δουλειά και τη ζωή του, ομολογώντας ανοιχτά ότι έρχονται νέα κύματα αντιλαϊκής επέλασης από την επόμενη μέρα.

Επιστρατεύονται οι εκβιασμοί, οι απάτες, οι πάσης φύσεως ψεύτικοι διαχωρισμοί. Για άλλη μια φορά, ο κόσμος της δουλειάς καλείται να ψηφίσει με κριτήριο το «μικρότερο κακό», τη «σταθερότητα», τις αντιπολιτευτικές κραυγές, τα προβεβλημένα πρόσωπα, τα δευτερεύοντα χαρακτηριστικά των αστικών κομμάτων, την πιθανότητα να κυβερνήσει κάποιος που «θα κάνει έστω και λίγα από όσα λέει», κάποιος που δήθεν θα τον τσακίσει λιγότερο από τον άλλο. Με μοναδικές επιλογές, διαφορετικές εκδόσεις της βαρβαρότητας! Με οτιδήποτε άλλο, δηλαδή, πέρα από τα ταξικά του συμφέροντα! Υιοθετώντας ακόμα και τις έννοιες της αστικής «μας» τάξης ως δικές του. Αποδεχόμενος ως προϋπόθεση ότι δεν πρέπει να διανοηθεί ποτέ ότι μπορεί να χαραχθεί μια διαφορετική πορεία, ότι μπορεί να ανοίξει τον δικό του δρόμο μέσα από την οργάνωση και την πάλη του.

Άραγε πού έχει οδηγήσει αυτή η λογική διαχρονικά; Τι έχει προσφέρει πέρα από όλο και «μεγαλύτερα κακά», πέρα από τη συνεχή επιδείνωση των όρων ζωής του λαού και της νεολαίας, την αναβάθμιση των πολεμικών κινδύνων, νέα δεινά που προστίθενται στα προηγούμενα, τη μια διάφευση μετά την άλλη; Τα τελευταία χρόνια ήταν απολύτως διδακτικά ως προς αυτό.

Στη συσκότιση της πραγματικότητας ότι από την κάλπη δεν μπορεί να προκύψει βελτίωση τη ζωής των μαζών έχει προσφέρει -και με το παραπάνω- τις υπηρεσίες της στο σύστημα η ρεφορμιστική αριστερά σε όλες της τις αποχρώσεις, που για άλλη μια φορά επιλέγει να πλειοδοτήσει σε αυταπάτες για τη «δύναμη της ψήφου», για το πόσο θα ισχυροποιηθεί τάχα ο λαός με έναν πιο ευνοϊκό για αυτή κοινοβουλευτικό συσχετισμό ή ακόμα και ζητώντας εκλογές πριν καν τις προκηρύξουν οι θύοντες, μέσω του γνωστού συνθήματος «να πέσει η κυβέρνηση». Δεν είναι να απορεί κανείς που στο σύνολό τους οι δυνάμεις της ήττας και της συνδιαλλαγής στέκονται με -επί της ουσίας- αστικά επιχειρήματα απέναντι στις υπαρκτές τάσεις της αποχής και του άκυρου, αναπαράγοντας τις συστημικές κατηγορίες που κατακεραυνώνουν συλλήβδην έναν κόσμο που απορρίπτει τους κυρίαρχους εκφραστές και αδυνατεί να διακρίνει στον ορίζοντα κάποια πολιτική διέξοδο ως «αδιάφορο» και «απολίτικο».

Για την επαναστατική-κομμουνιστική αντίληψη, η συμμετοχή στις εκλογές για το αστικό κοινοβούλιο αποτελεί τακτικό ζήτημα, που κρίνεται ανά περίπτωση και όχι θέση αρχής. Η επιλογή της εμπλοκής σε αυτές έχει ως βασικό κριτήριο την καλύτερη δυνατή προβολή και υπηρέτηση των απόψεών της. Και σε κάθε περίπτωση, το σίγουρο είναι ότι δεν πραγματοποιείται από τη σκοπιά της βαθιά ρεφορμιστικής άποψης που θεωρεί ότι η εκλογική διαδικασία μπορεί να μεταβάλει τον ταξικό-πολιτικό συσχετισμό δύναμης, αλλά με πλήρη επίγνωση ότι δεν κάνει τίποτε παραπάνω πέρα από το να τον αποτυπώνει και μάλιστα παραμορφωμένα.

Τα παραπάνω κάθε άλλο παρά μειώνουν τη σημασία του αγώνα που καλείται να διεξαγάγει μια κομμουνιστική οργάνωση, όταν αποφασίζει να συμμετάσχει στις αστικές εκλογές. Ίσα-ίσα υπογραμμίζουν το μέγεθος της πολιτικής μάχης που πρέπει να δώσει, εντός μιας διαδικασίας ξένης και εχθρικής προς τα λαϊκά συμφέροντα.

Μέσα στον «λάκκο των λεόντων», σε ένα πεδίο ελεγχόμενο από τον ταξικό αντίπαλο, στη σημερινή φάση το διακύβευμα για τις λαϊκές δυνάμεις είναι να μην εναποθέσουν τις τύχες τους στους υπεύθυνους της καταστροφής τους και σε όσους τις αποκοιμίζουν με νανουρίσματα για έναν πιο «ανθρώπινο» καπιταλισμό. Και η απόρριψη όλων αυτών να συνοδεύεται με μια πολιτική δέσμευση για τους αγώνες που έρχονται, για την ενίσχυση μιας κατεύθυνσης που μπορεί να τους δώσει ελπίδα νίκης και προοπτικής.

Αυτόν ακριβώς τον στόχο έρχεται να υπηρετήσει το αυτοδύναμο πανελλαδικό εκλογικό κατέβασμα του ΚΚΕ(μ-λ)! Σε αυτή την πολιτική μάχη, κόντρα στις εκλογικές αυταπάτες, για να δυναμώσει η φωνή της αντίστασης και της διεκδίκησης, για να ακουστεί όσο το δυνατόν πιο πλατιά το πρόταγμα της συγκρότησης των οργάνων πάλης των μαζών, για να έρθει ευρύτερος κόσμος σε επαφή με την επαναστατική προοπτική της Ανεξαρτησίας και του Σοσιαλισμού, η οργάνωσή μας ζητάει τη στήριξη και διεκδικεί την ψήφο του λαού και της νεολαίας.

Ιδιωτικοποιήσεις, κρατικοποιήσεις,

«Ο μεταρρυθμιστής

Το μαζικό έγκλημα στα Τέμπη αποκάλυψε με τον πιο τραγικό τρόπο στα μάτια του λαού την απάνθρωπη φύση του συστήματος της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Και άνοιξε στους κόλπους του κινήματος ξανά τη συζήτηση για τα αιτήματα πάλης του εργατικού κινήματος.

Προβάλλονται από οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και με διάφορες μορφές αιτήματα, όπως κρατικοποίηση των σιδηροδρόμων, κρατικός φορέας συγκοινωνιών, ενιαίος δημόσιος οργανισμός κ.λπ. Τα επιχειρήματα για την ανάγκη να μπουν αυτοί οι στόχοι πάλης ξεκινούν από την υπεράσπιση των κοινωνικών κατακτήσεων και φτάνουν μέχρι το ανέβασμα της πολιτικής πάλης σε ανώτερο επίπεδο για την «καλύτερη διαπαιδαγώγηση» των μαζών.

Να ξέρουμε τα δεδομένα και να μαθαίνουμε από το κίνημα

Ας προσπαθήσουμε να ξεκαθαρίσουμε μερικά πράγματα. Εμείς μιλάμε πάντα με βάση τη «συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης». Και, όπως και οι ίδιοι υποστηρίζουν, αυτοί οι στόχοι πάλης απαιτούν σκληρούς λαϊκούς αγώνες.

Ας δούμε λοιπόν σε ποια φάση βρισκόμαστε. Είμαστε σε μια φάση εφόδου των λαϊκών δυνάμεων ή έστω σε μια περίοδο αντεπίθεσης των δυνάμεων της λαϊκής πλειοψηφίας, όπως ισχυρίζονται αρκετές δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και στο κίνημα, ή σε μια περίοδο αποσυγκρότησης του εργατικού κινήματος, ολομέτωπης επίθεσης του συστήματος και αρνητικού συσχετισμού σε βάρος της εργατικής τάξης; Έχουμε πολλές φορές και με κάθε ευκαιρία τοποθετηθεί για τα δεδομένα της περιόδου. Καθοριστικό ρόλο για μας παίζει η ήττα του εργατικού κομμουνιστικού κινήματος και σ' αυτή τη βάση καθορίζονται και τα καθήκοντα για τους αγωνιστές. Όποιος αποπροσανατολίζει το λαό με «αντεπιθέσεις και εφόδους» οφείλει να εξηγήσει πώς και γιατί τα πράγματα πάνε από το κακό στο χειρότερο για τα λαϊκά συμφέροντα. Είναι «ηλίου φαινόταρο» ότι δεν βρισκόμαστε σε προεπαναστατική περίοδο. Είναι φανερό ότι η συγκρότηση των λαϊκών δυνάμεων σε κοινωνικό, συνδικαλιστικό και πολιτικό επίπεδο όχι μόνο έχει κάνει πολλά βήματα πίσω, αλλά σε πολλούς χώρους είναι ανύπαρκτη.

Από αυτή την εκτίμηση καθορίζονται και τα καθήκοντα της περιόδου. Σήμερα ο λαός

και το κίνημα χρειάζονται πολιτική και οργανωτική συγκρότηση των λαϊκών δυνάμεων. Μαζικοποίηση και ζωντάνεμα των οργάνων πάλης του λαού. Μικρούς και μεγάλους αγώνες αντίστασης και διεκδίκησης, ενάντια στην επίθεση του καπιταλιστικού - ιμπεριαλιστικού συστήματος. Η έκθεση ιδεών και οι ασκήσεις επί χάρτου για το πώς φαντάζεται κάποιος τη δικαίωση των λαϊκών οραμάτων και ο σχεδιασμός μοντέλων διακυβέρνησης με προτάσεις σχεδιασμού των διαφόρων τομέων της κοινωνικής και οικονομικής ζωής **ούτε έχει προσφέρει τίποτε μέχρι τώρα στο κίνημα** (εκτός από αυταπάτες και απογοήτευση) **ούτε πρόκειται να προσφέρει.**

Πρόσφατες εμπειρίες είναι πολύ διδακτικές (για όσους θέλουν να διδαχθούν).

Πρώτη περίπτωση είναι ο ΟΑΣΘ: Τα τελευταία 10 χρόνια, για να μην πάμε παλιότερα, οι αστικές συγκοινωνίες στη Θεσσαλονίκη πέρασαν από την ιδιωτικοποίηση των μικρομετόχων με σκανδαλώδη κρατική επιδότηση στην κρατικοποίηση επί ΣΥΡΙΖΑ και τώρα στην ιδιωτικοποίηση των ΚΤΕΛ. Ο παρονομαστής για τους εργαζόμενους και το λαό είναι ίδιος: ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΕΡΓΟ ΘΕΑΤΕΣ. Πάντα άθλιες υπηρεσίες για τους επιβάτες και τραγικές συνθήκες για τους εργαζόμενους. Όσοι έκαναν σημαία τους τον «δημόσιο φορέα», εκτός από το να σιγοντάρουν την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, ΚΑΜΙΑ άλλη υπηρεσία δεν πρόσφεραν στο λαό.

Δεύτερη περίπτωση είναι το αίτημα για «1.400 ευρώ κατώτατο μισθό» στο Δημόσιο. Την πενταετία 2004-2009, όλοι αυτοί που σήμερα ξιφουλκούν για την κρατικοποίηση, τότε μαζί και το ΠΑΜΕ, αφού κατηγορούσαν για ηττοπάθεια όσους πρόβαλλαν το αίτημα: «αυξήσεις μισθών που να καλύπτουν το κόστος ζωής», προσγειώθηκαν απότομα στα 635 ευρώ της περιόδου των μνημονίων και «κάνουν την πάπια». Τσιμουδιά για το πώς, πότε και κυρίως γιατί αυτός ο ανεβασμένος, ώριμος και κορμός της αντεπίθεσης στόχος πάλης ξεχάστηκε. Ας μπουν στον κόπο να μας πουν έστω τώρα πόσο βόηθησε τη συγκρότηση του λαϊκού κινήματος αυτό το αίτημα;

Με αφορμή αυτή τη συζήτηση θέλουμε να επαναφέρουμε στη μνήμη και τρεις άλλες περιπτώσεις, διαμετρικά αντίθετες από τις προηγούμενες, που αιτήματα πάλης από αυτά που χαρακτηρίζονται αμυντικά και ηττοπαθή ανάγκασαν αστικές κυβερνήσεις να κάνουν πίσω και ακύρωσαν κρίσιμες πολιτικές επιλογές του συστήμα-

εθνικοποιήσεις

έχει προτίμηση για τους ανθόσπαρτους δρόμους»

Ρόζα Λούξεμπουργκ

τος: Η κατάργηση του ν. 815 της κυβέρνησης Καραμανλή, το νομοσχέδιο Γιαννίτση για το ασφαλιστικό του ΠΑΣΟΚ και ο αγώνας για να μην περάσει η κατάργηση του άρθρου 16. Η ποιοτική διαφορά έχει να κάνει με το γεγονός ότι οι ανατροπές αυτές συντελούνται με μαζικούς-μαχητικούς ταξικούς και λαϊκούς αγώνες, με μαζικές διαδικασίες συμμετοχής και σε συνθήκες όξυνσης της ταξικής πάλης. Ποτέ δεν είδαμε τέτοια αποτελέσματα από τα «ανεβασμένα» αιτήματα του «αντικαπιταλιστικού προγράμματος» και κάθε είδους μεταβατικών προγραμμάτων. Αυτά όμως φαντάζουν ψιλά γράμματα γι' αυτούς που έχουν μάθει να βάζουν τις μεταρρυθμίσεις σαν αυτοσκοπό και να διαμορφώνουν αιτήματα και προτάσεις φιλολαϊκής διακυβέρνησης.

Μια σύγχυση που βολεύει...

Στη συζήτηση μεγάλο μέρος καταλαμβάνει και το επιχείρημα ότι απέναντι στις ιδιωτικοποιήσεις και τον «νεοφιλελευθερισμό» θα πρέπει να υπερασπίσουμε το «κοινωνικό κράτος». Δεν θέλουμε να πιστέψουμε ότι όλοι οι υποστηρικτές αυτής της λογικής έγιναν όψιμοι χειροκροτητές του νόμου 1365/83 για τις κοινωνικοποιήσεις (που περιλάμβανε και το κακόφημο άρθρο 4) και του «τρίτου δρόμου για τον σοσιαλισμό» του ΠΑΣΟΚ! Βοηθούν όμως στη σύγχυση και στον ιδεολογικό αφοπλισμό.

Δεν υπάρχει «κράτος πρόνοιας» ή «κοινωνικό κράτος». Είναι μια ψευδεπίγραφη διατύπωση, που περιγράφει το γεγονός ότι ενσωματώθηκαν στο σχεδιασμό του καπιταλιστικού κράτους κοινωνικές λειτουργίες και ανάγκες με βάση τα δεδομένα μιας ιστορικής περιόδου. Αναγκάστηκαν τα καπιταλιστικά κράτη της Ευρώπης να κάνουν παραχωρήσεις και να συγκροτήσουν κοινωνικές δομές και υπηρεσίες (ασφάλιση, περίθαλψη, εκπαίδευση κ.λπ.) για δυο λόγους: α) η δημιουργία του πρώτου σοσιαλιστικού κράτους, που ασκούσε τεράστια επιρροή στους εργάτες και τους λαούς της Ευρώπης, και β) το εργατικά επαναστατικά κινήματα που έθεσαν στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα της επανάστασης. Και για να μην τα χάσουν όλα -όπως κάνουν πάντα- οι αστοί, αναγκάστηκαν να κάνουν παραχωρήσεις. Δεν ήταν μια νομοτελική εξέλιξη, αλλά αποτέλεσμα σκληρών εργατικών αγώνων και θυσιών που επέβαλαν το δικό του εργάτη.

Όλες αυτές οι κοινωνικές κατακτήσεις και όπως θεσμοθετήθηκαν συνέχιζαν και συνεχίζουν να παραμένουν ξένο σώμα στον καπιταλιστικό κορμό. Για να γίνει πιο κατανοητό, αξίζει να θυμίσουμε ότι στα κυβερνητικά σχήματα των ευρωπαϊκών

κράτων, υπουργείο Υγείας ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ πριν από την Οκτωβριανή Επανάσταση και καθιερώθηκε μετά! Όσοι υποστηρίζουν αυτές τις απόψεις, για να πείσουν πρέπει να μας υποδείξουν σε ποια χώρα οικοδομείται σήμερα σοσιαλισμός και ποιο επαναστατικό εργατικό κίνημα σήμερα είναι στη φάση να αναγκάσει τους κεφαλαιοκράτες να κάνουν τέτοιες παραχωρήσεις. Όσοι λοιπόν νομίζουν ότι τα εργατικά δικαιώματα και οι κατακτήσεις μπορούν να κερδηθούν ΕΥΚΟΛΑ με τον κοινωνικό διάλογο, τα υπονήματα, τις διαβουλεύσεις, τις προτάσεις νόμου στη Βουλή και με καλοφτιαγμένα σχέδια και προγράμματα, πλανώνται και αποπροσανατολίζουν. Μπλοκάρουν τις αγωνιστικές διαθέσεις του λαού, οδηγούν τους αγώνες που ξεσπούν στον εκφυλισμό και σιγοντάρουν τις αστικές δυνάμεις να διαλαλούν την παντοδυναμία του καπιταλιστικού συστήματος.

Και μερικές αλήθειες που αποσιωπώνται...

Και ας έρθουμε σ' ένα ιδεολογικού χαρακτήρα ζήτημα. Όλες αυτές οι αντιλήψεις εδράζονται σε λαθεμένες ρεβιζιονιστικές θεωρίες για το χαρακτήρα του κράτους και στη θεωρία των παραγωγικών δυνάμεων. Αντίθετα με τη μαρξιστική-λενινιστική θεωρία, όπου «το κράτος είναι όργανο ταξικής κυριαρχίας, όργανο καταπίεσης μιας τάξης από μια άλλη», (Β.Ι. Λένιν, «Κράτος και Επανάσταση»), η κλασική ρεβιζιονιστική θεωρία θεωρεί το «κράτος ουδέτερο, πεδίο έκφρασης της ταξικής πάλης» και ότι «ο καπιταλισμός παραμένει ακόμα, μπορεί να χαρακτηριστεί, παίρνοντας σαν δεδομένο τον αποφασιστικό οικονομικό ρόλο του νέου δημοκρατικού κράτους, σαν ένας δημοκρατικός κρατικός καπιταλισμός, που ανοίγει μια επαναστατική περίοδο άμεσης, ειρηνικής μετάβασης στο σοσιαλισμό» (Περιοδικό «Οικονομία και πολιτική», τεύχος 145-146, σελ 24). Ακόμα και πιο εκλεπτυσμένες

διατυπώσεις στη σημερινή εποχή του τύπου: «το κράτος στον καπιταλισμό εξυπηρετεί τα γενικά συμφέροντα της αστικής τάξης, αποτυπώνοντας όμως τους αγώνες και τις κατακτήσεις του εργατικού κινήματος και παίρνοντας υπ' όψη τις λαϊκές διαθέσεις καθώς εμφανίζεται υπέρμαχος του «δημόσιου συμφέροντος»» (Μπ. Συριόπουλος, «ΠΡΙΝ», 21.3.2023) κινούνται στην ίδια κατεύθυνση. Οι υπέρμαχοι αυτής της θεωρίας υποστηρίζουν ότι η υπαγωγή ολόκληρων κλάδων της οικονομίας και τομέων παραγωγής υπό κρατικό έλεγχο αναπτύσσει περισσότερο τις παραγωγικές δυνάμεις. «Η επιστημονικοτεχνική επανάσταση είναι ένα οργανικό συστατικό της γενικής διαδικασίας μετάβασης της ανθρωπότητας σε μια αταξική κοινωνία» («Βοηρόσι φιλοσοφία», Νο 7, 1968), και έτσι βρισκόμαστε πιο κοντά στο σοσιαλισμό.

Αν ανατρέξουμε όμως στους θεμελιωτές του επιστημονικού σοσιαλισμού, βλέπουμε ότι αυτές οι αντιλήψεις κινούνται σε μια διαμετρικά αντίθετη θέση: «Αλλά ούτε η μετατροπή σε ανώνυμες εταιρείες (και τραπεζ) ούτε η μετατροπή σε κρατική περιουσία στερεί τις παραγωγικές δυνάμεις από το χαρακτήρα τους σαν κεφάλαιο. Αυτό είναι ολοφάνερο στην περίπτωση των ανώνυμων εταιρειών. Αλλά το σύγχρονο κράτος, επίσης, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η οργάνωση με την οποία η αστική κοινωνία εφοδιάζει τον εαυτό της για να διατηρήσει τους γενικούς εξωτερικούς όρους του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής απέναντι στις παραβιάσεις είτε από τους εργάτες είτε από τα άτομα καπιταλιστές. Το σύγχρονο κράτος, οποιαδήποτε κι αν είναι η μορφή του, είναι μια ουσιαστικά καπιταλιστική μηχανή, το κράτος των καπιταλιστών, ο νοητός συλλογικός καπιταλιστής. Όσες περισσότερες παραγωγικές δυνάμεις παίρνει στην κατοχή του τόσο περισσότερο γίνεται ένας πραγματικός συνολικός καπιταλιστής, τόσο περισσότερο εκμεταλλεύεται τους πο-

λίτες. Οι εργάτες παραμένουν μισθωτοί εργάτες, δηλαδή προλεταριάτο. Η καπιταλιστική σχέση δεν καταργείται, μάλλον σπρώχνεται στα άκρα» (Φ. Ένγκελς, «Αντι-Ντύρινγκ»).

Με πολύ πιο παραστατικό τρόπο η Ρόζα Λούξεμπουργκ («Κοινωνική μεταρρύθμιση ή Επανάσταση») αποσαφηνίζει πολλά από τα ζητήματα, που καθορίζουν τα καθήκοντα της εργατικής τάξης και του λαού: «Οι συνθήκες παραγωγής της καπιταλιστικής κοινωνίας πλησιάζουν όλο και περισσότερο προς αυτές της σοσιαλιστικής. Αντίθετα, οι πολιτικές και νομικές σχέσεις υψώνουν ανάμεσα στην καπιταλιστική και σοσιαλιστική κοινωνία έναν όλο και ψηλότερο τοίχο. Σ' αυτόν τον τοίχο δεν ανοίγονται τρύπες με την ανάπτυξη των κοινωνικών μεταρρυθμίσεων και της δημοκρατίας, αλλά αντίθετα έτσι γίνεται πιο στέρεος και πιο ψηλός. Αυτό λοιπόν που μπορεί να τον γκρεμίσει είναι μόνο το σφυροκόπημα της επανάστασης, δηλαδή η κατάληψη της πολιτικής εξουσίας από το προλεταριάτο».

Και για μην υπάρξει η παραμικρή παρανόηση, στο ίδιο έργο η Ρόζα Λούξεμπουργκ συμπληρώνει: «Η κοινωνική μεταρρύθμιση που το κράτος, το ταξικό κράτος, διαχειρίζεται δεν είναι εκδήλωση του «κοινωνικού ελέγχου», δηλαδή του ελέγχου της ελεύθερης εργαζόμενης κοινωνίας πάνω στην ίδια την παραγωγή, αλλά ένας έλεγχος της ταξικής οργάνωσης του κεφαλαίου πάνω στην παραγωγή του κεφαλαίου. Γι' αυτό τα φυσικά όρια της κοινωνικής μεταρρύθμισης είναι η παραγωγή του κεφαλαίου, δηλαδή τα καπιταλιστικά συμφέροντα».

Αυτό λοιπόν που προκύπτει με μεγάλη σαφήνεια είναι ότι δεν μπορεί μέσα στην καπιταλιστική οργάνωση της παραγωγής να προκύψουν εμβρυακές δομές-προπομποί του σοσιαλισμού. Το γεγονός ότι οι εθνικοποιήσεις αποτέλεσαν βασικό μέτρο στη σοσιαλιστική οικοδόμηση δεν συνεπάγεται ότι οι κρατικοποιήσεις διευκολύνουν,

ωριμάζουν περισσότερο τις συνθήκες και μας φέρνουν πιο κοντά στο σοσιαλισμό. Η ιστορική εξέλιξη μας δείχνει ότι στη φεουδαρχική κοινωνία αναπτύχθηκαν παραγωγικές σχέσεις και κρατικές δομές που χρειάστηκαν και τις χρησιμοποίησε ο καπιταλισμός. Δεν ισχύει η ίδια αντιστοιχία και με τη μετεξέλιξη της κοινωνίας σε σοσιαλιστική. Το αντίθετο μάλιστα χρειάζεται. ΚΑΜΙΑ δομή, ΚΑΝΕΝΑΣ θεσμός, ΚΑΜΙΑ οργάνωση της καπιταλιστικής κοινωνίας δεν θα χρειαστεί η εργατική εξουσία.

Όπως έλεγε ο Λένιν στο «Κράτος και επανάσταση», «η ουσία του ζητήματος είναι αν διατηρείται η παλιά κρατική μηχανή (που χιλιάδες νήματα τη συνδέουν με την αστική τάξη και που είναι πέρα για πέρα ποτισμένη από τη ρουτίνα και τον συντηρητισμό) ή καταστρέφεται και αντικαθίσταται με καινούργια. Επανάσταση δεν θα πει να κυβερνά, να διοικεί η νέα τάξη με την παλιά κρατική μηχανή, παρά να τσακίσει αυτή τη μηχανή και να κυβερνά, να διοικεί με νέα μηχανή. Αυτή τη βασική σκέψη του μαρξισμού ο Κάουτσκι τη σβήνει είτε δεν την κατάλαβε διόλου». Μετά τη συντριβή του καπιταλιστικού κράτους, η νέα σοσιαλιστική κοινωνία θα οικοδομηθεί με νέα υλικά, για να μπου οι βάσεις για να γίνει «το άλμα της ανθρωπότητας από το βασίλειο της αναγκαιότητας στο βασίλειο της ελευθερίας» (Φ. Ένγκελς, «Αντι-Ντύρινγκ»).

Σ' αυτή την πορεία η ταξική πάλη και οι αγώνες της εργατικής τάξης και του λαού επιβάλλουν μεταρρυθμίσεις που όχι μόνο δεν τις αρνείται, ούτε τις ξορκίζει η κομμουνιστική λογική, αλλά τις επιδιώκει και τις καλωσορίζει. Γιατί είναι αποτέλεσμα ταξικών αγώνων κι όχι συνδιαλλαγής, συμβάλλουν στη συγκρότηση της εργατικής τάξης στην αναμέτρηση με το κεφάλαιο και διαπαιδαγωγούν τα λαϊκά στρώματα ότι μόνο στην πάλη για την ανατροπή του εκμεταλλευτικού συστήματος μπορεί να ελπίζουν στην καλύτερευση των συνθηκών της ζωής τους. Με αυτά τα κριτήρια μπαίνουν και τα αιτήματα πάλης για το κίνημα.

ΥΓ.: Μπορεί ο ρεφορμισμός να έχει την ανάγκη να ανακαλύπτει νέες φάσεις, νέα δεδομένα για να σερβίρει πάντα την ίδια πραγματεία (μεταρρύθμιση, συνδιαχείριση και ταξική συνεργασία). Η κομμουνιστική οργάνωση οφείλει να συγκροτείται στη βάση της κομμουνιστικής ιδεολογίας, να υπηρετεί την πορεία για την ανασυγκρότηση του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και να έχει εμπιστοσύνη στις μάζες!

Έρευνα ΚΕΠΥ

Η ταξική επίθεση στο χώρο της περίθαλψης με αριθμούς

Ενδεικτική της διάλυσης του λαϊκού δικαιώματος στην περίθαλψη αποτελεί η έρευνα του ΚΕΠΥ που δίνει στοιχεία για τον αριθμό των εργαζόμενων και τις εργασιακές σχέσεις που επικρατούν στο ΕΣΥ απ' τα χρόνια πριν τα μνημόνια μέχρι και σήμερα.

Ξεκινώντας το 2009 με 92.946 εργαζόμενους σε νοσοκομεία του ΕΣΥ, φτάσαμε το 2019 να μετράμε 80.991 εργαζόμενους. Μια μείωση που ξεκίνησε με την ψήφιση των πρώτων μνημονίων, το πάγωμα των διορισμών και τις απολύσεις συμβασιούχων. Την τριετία 2019-2022 καταγράφεται μια αύξηση στον αριθμό των εργαζόμενων, που φτάνουν τέλος του 2022 στους 84.230. Λογικό αν αναλογιστεί κανείς ότι περάσαμε δύο χρόνια πανδημίας με καραντίνα, που οδήγησε σε προσλήψεις για να καλυφθούν τα κενά που είχαν πολλαπλασιαστεί απ' την ένταση της επίθεσης την προηγούμενη δεκαετία, σωστά; Λάθος! Τη διετία 2019-2021 οι προσλήψεις ήταν μηδαμινές. Η αύξηση του προσωπικού οφείλεται σε προσλήψεις κυρίως το 2022, στην πλειοψηφία τους (95.5%) συμβασιούχοι (321 μόνιμοι σε σύνολο 7.223 προσλήψεις).

Στην πραγματικότητα, το σύστημα, και μέσα στην πανδημία, έμεινε πιστό στην πολιτική του «όλα στο κεφάλαιο» και αντιμετωπίζοντας σαν «σπατάλη» την περίθαλψη του λαού, έκανε την επιλογή να εφαρμόσει μ' έναν τρόπο την «ανοσία της αγέλης»

και ταυτόχρονα να στύψει το ήδη υπάρχον προσωπικό. Δεν πήρε κανένα ουσιαστικό μέτρο (ΜΕΘ, προσλήψεις κλπ.), με αυτή την εγκληματική πολιτική να οδηγεί σε πάνω από 35.000 νεκρούς από κορονοϊό και χιλιάδες επιπλέον από άλλα αίτια, καθώς τα νοσοκομεία είχαν μετατραπεί σε «μίας νόσου». Όταν εντέλει το 2022 έγιναν προσλήψεις, αυτές ήταν λόγω κονδυλίων απ' το ΕΣΠΑ, με το σταγονόμετρο και πολύ κάτω απ' ό,τι προπαγανδίζει το υπουργείο Υγείας (7.000 έναντι 20.000), στην πλειοψηφία τους επικουρικοί.

Ακόμα πιο αποκαλυπτική είναι η έρευνα όσον αφορά την εξέλιξη των εργασιακών σχέσεων στο ΕΣΥ. Μέσα σε 9 χρόνια, το ποσοστό των μόνιμων εργαζόμενων έφτασε από σχεδόν 90% το 2014 σε 77% το 2022. Σχεδόν οι μισοί γιατροί δεν είναι μόνιμοι (41% ορισμένου χρόνου, 10% επικουρικοί), ενώ -παρότι δεν δίνονται στοιχεία απ' την έρευνα- είναι γνωστό ότι στο κομμάτι της φύλαξης και της καθαριότητας το εργασιακό καθεστώς έχει αλλάξει προ πολλού, περνώντας σε εργολάβους.

Αξιοπερίεργο στοιχείο, πάντως, αποτελεί πως, ενώ σε σχέση με την ΕΕ στην Ελλάδα το προσωπικό στα νοσοκομεία ανά κάτοικο είναι κατά 50% λιγότερο και ειδικά στο νοσηλευτικό προσωπικό είναι το 1/3 του μέσου όρου της ΕΕ, οι ειδικοί γιατροί ανά κάτοικο είναι περισσότεροι. Συνδέεται πιθανά με τη δυνατότητα του λαού να έχει πρόσβαση στο γιατρό του

οποίου την ειδικότητα χρειάζεται. Δικαίωμα που χτυπιέται με τους νόμους για την υποχρεωτική εγγραφή σε προσωπικό γιατρό και την ερημοποίηση των νοσοκομείων με βάση το σχήμα «κόμβος-ακτίνες». Κατεύθυνση που θέλει τον γιατρό σε ρόλο «φύλακα των πυλών» των νοσοκομείων («gatekeeper»), δυσκολεύοντας την πρόσβαση του λαού σε νοσοκομειακή περίθαλψη.

Τόσο η μείωση του προσωπικού όσο και οι αλλαγές των εργασιακών σχέσεων δείχνουν ποιος είναι ο στόχος. Είναι η αναπροσαρμογή του τομέα της περίθαλψης στα νέα δεδομένα. Σε μια περίοδο που το σύστημα παγκόσμια εντείνει την επίθεση απέναντι στους λαούς, γκρεμίζοντας δικαιώματα, δεν θα μπορούσε να μείνει έξω η περίθαλψη. Αναγνωρίζοντας τον υπέρ του ταξικού συσχετισμού, προσπαθεί ν' αποτινάξει από πάνω του την υποχρέωση να παρέχει στο λαό ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και, ταυτόχρονα, ν' αντιστοιχίσει τις εργασιακές σχέσεις και στα κρατικά νοσοκομεία στο κυρίαρχο «πρότυπο», της εντατικοποίησης και της ανασφάλειας.

Σ' αυτή την κατεύθυνση κινήθηκε με τη δραματική μείωση του προσωπικού απ' το 2009 και μετά. Σ' αυτή την κατεύθυνση κινήθηκε και μέσα στην πανδημία. Κάνοντας την κρίση ευκαιρία να χτυπήσει παραπέρα το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά με την ενίσχυση των ελαστικών σχέσεων εργασίας αλλά και την εκδίωξη για ένα μεγάλο

διάστημα των υγειονομικών που δεν είχαν εμβολιαστεί, ενώ ταυτόχρονα κλείνοντας την πόρτα των νοσοκομείων οδηγούσε στις ιδιωτικές κλινικές ένα κομμάτι του λαού που είχε την οικονομική δυνατότητα, παγιώνοντας στην συνείδησή του ότι θα πρέπει να δώσει λεφτά αν θέλει να έχει περίθαλψη. Σ' αυτή την κατεύθυνση συνεχίζει να κινείται με νόμους όπως αυτός για τη μετατροπή των νοσοκομείων σε ΝΠΙΔ και τα επί πληρωμή απογευματινά χειρουργεία, και σ' αυτή θα κινηθεί με όποια κυβέρνηση κι αν προκύψει απ' τις εκλογές της 21ης Μαΐου.

Γι' αυτό είναι ανάγκη, κόντρα στις εκλογικές αυταπάτες που σπέρνει το σύστημα και οι ρεφορμιστικές δυνάμεις και εγκλωβίζουν το λαό σε αδιέξοδους δρόμους, να προβάλλουμε το δρόμο της συλλογικής αντίστασης και της μαζικής πάλης. Έστω αποσπασματικά, η ένταση της επίθεσης έχει ήδη οδηγήσει τέτοιες διαθέσεις να εκφραστούν το προηγούμενο διάστημα σε διάφορα νοσοκομεία της χώρας. Στόχος των δυνάμεων της Ταξικής Πορείας και κάθε λαϊκού αγωνιστή θα πρέπει να είναι να ευνοήσει τη συγκρότηση νέων εστιών αντίστασης σε κάθε νοσοκομείο και η τροφοδότησή τους με τα πολιτικά αυτά εφόδια που θα τις βάλουν σε τροχιά αναμέτρησης με το σύστημα και την αντιλαϊκή του πολιτική. Μόνο έτσι θα μπορέσουν οι εργαζόμενοι να βάλουν φραγμό στη βάρβαρη επίθεση στα δικαιώματά τους.

Καθημερινές θυσίες εργατών στο βωμό του κέρδους

Μόλις στο προηγούμενο φύλλο της Π.Σ. έγινε αναφορά στα στοιχεία που καταγράφουν 49 θανάτους σε ώρα δουλειάς το πρώτο τρίμηνο του 2023 και η μακάβρια λίστα μεγαλώνει συνεχώς, απότοκο της όξυνσης της αντεργατικής επίθεσης και της ολοένα αυξανόμενης εντατικοποίησης στους χώρους δουλειάς.

Λίγες μέρες μετά την ανακοίνωση των στοιχείων, στις 12/04, ένας 56χρονος εργαζόμενος σε σουπερμάρκετ Σκλαβενίτης στη Χαλκίδα αισθάνθηκε αδιαθεσία ενώ εργαζόταν, έπεσε, χτύπησε στο κεφάλι και έχασε τη ζωή του. Την ώρα που ο εργαζόμενος μεταφερόταν στο νοσοκομείο όπου και διαπιστώθηκε ο θάνατός του, η διοίκηση σφύριζε αδιάφορα και το κατ'άστημα δεν διέκοψε τη λειτουργία του ούτε δευτερόλεπτο.

Την ίδια μέρα, 46χρονος στην Πιερία που εκτελούσε εργασία ασφαλτόστρωσης έχασε τον έλεγχο του οδοστρωτήρα που οδηγούσε, βρισκοντας τραγικό θάνατο όταν το μηχάνημα ντελαπάρισε και τον καταπλάκωσε.

Θανάσιμα τραυματίστηκε, στις 19/04, εργάτης απ' τις Φιλιππίνες, πέφτοντας από ύψος 12 μέτρων κατά τη διάρκεια επισκευών σε πλοίο στο Νεώριο της Σύρου. Το ναυπηγείο, δηλαδή, που λειτουργεί απ' το 2018 υπό αμερικανική ιδιοκτησία με πυρετώδεις ρυθμούς και αφού διαλύθηκαν τα εργασιακά δικαιώματα που είχαν κατοχυρωθεί ως τότε.

Λίγες μέρες νωρίτερα, εργάτης βρέθηκε νεκρός στο μηχανοστάσιο της εταιρίας EMFI (πρώην ΕΒΓΑ), ιδιοκτησίας Φιλίππου (ΦΑΓΕ-ΕΛΒΙΣΚΟ-ΚΑΝΑΚΙ-ΜΙΜΙΚΟΣ). Η συγκεκριμένη είναι απ' τις χαρακτηριστικές περιπτώσεις του πώς τα εργατικά «ατυχήματα» είναι στην πραγματικότητα εργοδοτικές δολο-

φονίες. Με τις μεθοδεύσεις της, η διοίκηση άφησε υποστελεχωμένο το εργοστάσιο με μόλις 350 εργαζόμενους, απ' τους οποίους μόνο οι 150 είχαν σύμβαση αορίστου χρόνου. Ειδικά στους τεχνικούς και τους ψυκτικούς, όπως ήταν κι ο 51χρονος, η έλλειψη προσωπικού είναι τόσο έντονη που οι εργαζόμενοι εξαναγκάζονται σε συνεχόμενα 12ωρα για «να βγει η δουλειά». Αυτό έχει ως συνέπεια την ανεπαρκή συντήρηση των ήδη παλαιών μηχανολογικών υποδομών, γεγονός που θέτει σε κίνδυνο το σύνολο των εργαζόμενων καθώς αυξάνει τον κίνδυνο διαρροής αμμωνίας, η οποία είναι τοξική και χρησιμοποιείται ως ψυκτικό μέσο σε μεγάλες ποσότητες.

Χωρίς ίχνος σεβασμού για το θάνατο του 51χρονου εργάτη, η EMFI επιφύλασε μια ακόμα «έκπληξη» στους εργαζόμενους φέρνοντάς τους αντιμέτωπους με τα ΜΑΤ στην απεργιακή συγκέντρωση που είχαν καλέσει έξω απ' το εργοστάσιο στις 18/04, στην προσπάθειά τους να καταγγείλουν τον πραγματικό υπεύθυνο για το θάνατο του συναδέλφου τους και να διεκδι-

κήσουν καλύτερες συνθήκες δουλειάς.

Όσο βαθιάει η κρίση αυτού του σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος, τόσο πιο επικίνδυνο γίνεται για το λαό και τους εργαζόμενους. Στοιχειώδη εργασιακά δικαιώματα, ακόμα και η ίδια η ανθρώπινη ζωή, θυσιάζονται στο βωμό της κερδοφορίας. Είναι χρέος της εργατικής τάξης να παλέψει για την ανατροπή αυτής της πολιτικής και να διεκδικήσει ανθρώπινους όρους δουλειάς και ζωή με δικαιώματα.

Δικαστικές αποφάσεις, τρομοκρατία και απειλές για την εφαρμογή της αξιολόγησης-στοχοθεσίας στο δημόσιο

Το σύστημα αξιολόγησης-στοχοθεσίας του ν.4940/2022 είναι εξίσου αντιδραστικό κι αντεργατικό με τα προηγούμενα. Μιλιά για αυτοαξιολόγηση και επαναλαμβανόμενες συναντήσεις σε μια διαρκή διαδικασία ελέγχου και εκφοβισμού, βαθμολογεί την «προσαρμοστικότητα» των εργαζομένων, δηλαδή την πλήρη υποταγή τους στην εντατικοποίηση και την εκμετάλλευση. Απαιτεί απόλυτη ευθυγράμμιση στους αντιλαϊκούς στόχους της κυβερνητικής πολιτικής, δημιουργεί έναν εύπλαστο και χειραγωγήσιμο μηχανισμό στελεχών πρόθυμων να υπακούσουν, είτε με ανταλλάγματα είτε από φόβο. Μέσω του «πιστοποιητικού ορθής και ολοκληρωμένης εφαρμογής του κοινού πλαισίου αξιολόγησης» για κάθε υπηρεσία, συνδέει τη στελέχωση και τη δυνατότητα λειτουργίας της με την εφαρμογή της αξιολόγησης.

Διαθέτει, δηλαδή, τα ίδια όπλα πειθάρχησης, χειραγωγησης και τρομοκράτησης των εργαζομένων. Προβλέπει τα ίδια εργαλεία χτυπήματος της συλλογικότητας, ενίσχυσης του μεταξύ τους ανταγωνισμού και κατάργησης κάθε συλλογικής διαδικασίας. Θέλει να μετατρέψει τους εργαζόμενους σε άμεσους εκτελεστές της πολιτικής του τσακίσματος κάθε λαϊκού δικαιώματος, σε περίθαλψη, εκπαίδευση, πρόνοια κοκ, και κάθε εργασιακού δικαιώματος και κατάκτησης των δημοσίων υπαλλήλων.

Η αξιολόγηση στο δημόσιο είναι στον πυρήνα της πολιτικής του συστήματος και δεν πρόκειται να την απεμπολήσει εύκολα. Αυτό φάνηκε απ' τις πρώτες κιόλας μέρες εφαρμογής του νέου νόμου, με την κυβέρνηση να δείχνει μηδενική ανοχή στην «κλασική» απεργία-αποχή της ΑΔΕΔΥ. Καμία ανοχή δεν έδειξε ούτε καν σε μια «τύποις» εφαρμογή του. Απαιτεί πλήρη συμμόρφωση, υπακοή και αποδοχή. Θεωρεί πως ήρθε η ώρα να πάρει τη ρεβάνς και είναι αποφασισμένη να επιβάλει το νόμο που ψήφισε. Εξ ου και μέσα σε σχεδόν ένα μήνα έχει βομβαρδίσει τους εργαζόμενους με επτά (7) δικαστικές κρίσεις απεργιών ως παράνομες, μια καινούργια προσφυγή στα δικαστήρια, δύο τρο-

μοκρατικές εγκυκλίους και μία παράταση στις προθεσμίες προκειμένου να προσαρμοστούν οι... απειθάρχοι.

- Στις 15 Μάρτη κρίθηκε παράνομη η απεργία-αποχή της ΑΔΕΔΥ και μάλιστα το υπουργείο, με δόλιο τρόπο, φρόντισε να το ανακοινώσει μια μέρα πριν την 24ωρη απεργία της 16ης Μάρτη δημιουργώντας εσκεμμένα σύγχυση.

- Τη Δευτέρα 3 Απρίλη έστειλε στα δικαστήρια τέσσερις ομοσπονδίες: την ΟΣΥΑΠΕ, την ΟΣΕΑΔΕ, την ΠΟΣΕΥΓ και την ΟΣΥΒΕΤ, βγάζοντας και τις δικές τους απεργίες παράνομες.

- Την Παρασκευή 7 Απρίλη, στο Μονομελές Πρωτοδικείο της Αθήνας εκδικάστηκε η προσφυγή κατά της απεργίας-αποχής του Συλλόγου Υπηρεσίας Ασύλου και της Αρχής Προσφυγών και κρίθηκε παράνομη. Το δικαστήριο έκρινε, επίσης, παράνομη και την απεργία της ΠΟΕΜΔΥΔΑΣ.

- Την Τετάρτη 12/4, η ΑΔΕΔΥ επαναπροκήρυξε την απεργία-αποχή και την επόμενη κιόλας μέρα, Πέμπτη 13/4, η κυβέρνηση κατέθεσε νέα αγωγή που εκδικάζεται την Τρίτη 18/4 (την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, δεν έχει εκδοθεί απόφαση).

Η πρεμούρα της κυβέρνησης, που βρίσκει ανταπόκριση στα δικαστήρια, είναι προκλητική αλλά και αποκαλυπτική των διαθέσεών της και των εργαλείων που έχει στη διάθεσή της. Για παράδειγμα, το εξώδικο του Συλλόγου Υπηρεσίας Ασύλου και της Αρχής Προσφυγών κοινοποιήθηκε στους αρμόδιους υπουργούς στις 31/3, η απεργία-αποχή θα ξεκινού-

σε στις 5/4, η δίκη ξεκίνησε στις 7/4 στις 12:30, τελείωσε στις 13:00, ο πρόεδρος απαίτησε να κατατεθούν οι προτάσεις των δικηγόρων μέχρι τις 13:30, δέχθηκε παράταση μέχρι τις 14:00, για να εκδώσει τελικά καταδικαστική απόφαση την ίδια κιόλας μέρα. Ακόμα και στο σκεπτικό των δικαστικών αποφάσεων καταγράφεται πλέον η σκληρότητα της στάσης της κυβέρνησης: οι αποφάσεις των συνδικαλιστικών οργάνων δεν κρίνονται παράνομες για τυπικούς-διαδικαστικούς λόγους, αλλά ως πολιτικές απεργίες που «επιχειρούν ουσιαστικά να καταλύσουν το δικαίωμα της πολιτειακής εξουσίας να νομοθετεί, σε ζήτημα μάλιστα που ανήκει στην αποκλειστική ρυθμιστική της εξουσία». Στην ίδια βάση, κρίνονται και καταχρηστικές, ετοιμάζοντας το έδαφος για νέες καταδικαστικές αποφάσεις σε περίπτωση επαναπροκήρυξης.

Παράλληλα, με δύο απανωτές εγκυκλίους η κυβέρνηση επιχειρεί να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους. Εξαπολύει, πρώτη φορά σε τέτοια έκταση, απειλές για πειθαρχικά για όσους συμμετέχουν στην απεργία-αποχή, που εξαγγέλλεται απ' την ΑΔΕΔΥ εδώ και 8 χρόνια. Χρησιμοποιεί το νόμο Χατζηδάκη, που δεν μένει στα χαρτιά αλλά εφαρμόζεται κανονικά, τονίζει ότι η απεργία κρίθηκε παράνομη και ότι η μη συμμετοχή στην αξιολόγηση συνιστά «ενδεχομένως πειθαρχικό παράπτωμα». Με νεότερη εγκύκλιο, εγκλαίει τους υπουργούς υπενθυμίζοντάς τους ότι «νομιοποιούνται, κατά λόγο αρμοδιότητας, στην άσκηση αγωγής κατά της προκήρυξης απεργίας/απο-

χής από την εφαρμογή της στοχοθεσίας και τη διενέργεια της αξιολόγησης του ν. 4940/2022, με την οποία θα ζητούν την κήρυξη της ως παράνομης/καταχρηστικής».

Η επιμονή της κυβέρνησης επιβεβαιώνει ότι η αξιολόγηση βρίσκεται στον πυρήνα της ιδεολογικής και πολιτικής επίθεσης στους εργαζόμενους. Την ενδιαφέρει κάθε πτυχή και κάθε αποτέλεσμα που μπορεί να της φέρει αυτό το «πολυ-εργαλείο». Ο απόλυτος έλεγχος των εργαζομένων κι η απρόσκοπτη προώθηση της αντιλαϊκής πολιτικής. Το σπάσιμο της συλλογικότητας, η καλλιέργεια τεχνητών αντιθέσεων, η δημιουργία όρων για ένα δημόσιο όπου οι υπάλληλοι δεν θα έχουν καμιά συνδικαλιστική οργάνωση και κανένα συλλογικό δικαίωμα. Η δημιουργία μιας δεξαμενής εργαζομένων προς απόλυση σε επόμενο χρόνο.

Γι' αυτό και είμαστε ενάντια σε κάθε αξιολόγηση, χωρίς αυταπάτες περί «καλής» ή «κακής», περί περισσότερο ή λιγότερο «αντικειμενικών» κριτηρίων. Αποτελεί όπλο στα χέρια της κάθε κυβέρνησης για την αντεργατική επίθεση, που θα το χρησιμοποιήσει για να εξυπηρετήσει τους δικούς της στόχους, στους οποίους οι εργαζόμενοι μπορούν να είναι μόνο τα θύματα, όχι κάποιου είδους «συμβουλάτορες», όπως επιδιώκουν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες.

Απέναντι σ' αυτή την επίθεση, κι ακόμα περισσότερο με τα χαρακτηριστικά που έχει πάρει σήμερα, η απεργία-αποχή αποδεικνύεται πολύ μακριά απ' τις απαιτήσεις της μάχης που έχουν μπροστά τους οι δημόσιοι υπάλληλοι. Χρησιμοποιήθηκε απ' τις συνδικαλιστικές ηγεσίες ως μέθοδος «διαφυγής» απ' το πραγματικό καθήκον: της συγκρότησης πραγματικού απεργιακού αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση. Αυτόν τον αγώνα έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι στο δημόσιο. Χτίζοντας όρους για μαζική και καθολική άρνηση εφαρμογής και με σκοπό την ανατροπή συνολικά του συστήματος αξιολόγησης, που -όπως κάθε ζήτημα κεντρικής πολιτικής- δεν ψηφίστηκε για «να μείνει στα χαρτιά».

Εργαζόμενοι ΔΥΠΑ (πρώην ΟΑΕΔ)

Όχι στην ποινικοποίηση των αγώνων και του συνδικαλισμού!

Σε απεργία-αποχή αποφάσισαν να προχωρήσουν οι εργαζόμενοι της Δημόσιας Υπηρεσίας Απασχόλησης (ΔΥΠΑ - πρώην ΟΑΕΔ) προκειμένου να μην εφαρμοστεί ο νόμος 4921/2022 που ψηφίστηκε πέρσι τέτοια εποχή απ' την κυβέρνηση και προβλέπει: α) εισοδηματικά κριτήρια για τη λήψη επιδομάτων του ΟΑΕΔ, β) ποινές για τους άνεργους, γ) τη διαγραφή απ' το Μητρώο της ΔΥΠΑ και την απώλεια του επιδόματος για όποιον άνεργο αρνηθεί τρεις φορές θέση εργασίας που του προταθεί και η Υπηρεσία την κρίνει «κατάλληλη».

Ο αγώνας των εργαζομένων του ΟΑΕΔ απέναντι στην προσπάθεια της κυβέρνησης, του υπουργείου Εργασίας και της διοίκησης της ΔΥΠΑ να μετατρέψει τους εργαζόμενους σε «αστυνομία ανέργων» βρήκε μπροστά του το τείχος της αστικής δημοκρατίας. Μετά από σχετική αγωγή του διοικητή της ΔΥΠΑ -ο οποίος έσπευσε να αποκαταστήσει την «τάξη» και τη «δικαιοσύνη»- το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών έκρινε

μια ακόμα απεργία παράνομη, συνεχίζοντας το σερί των αποφάσεων ποινικοποίησης του συνδικαλισμού και των αγώνων.

Μπροστά σ' αυτές τις εξελίξεις, ο υπουργός Εργασίας δεν έχασε την ευκαιρία αφενός να πετάξει λάσπη κατά των εργαζομένων του ΟΑΕΔ και να πουλήσει στα ΜΜΕ φθηνή προπαγάνδα κατά των ανέργων, αφετέρου να ξεκαθαρίσει ότι κανείς δεν πρέπει ποτέ ξανά να τολμήσει ν' αμφισβητήσει τους ψηφισμένους νόμους τους γιατί θα διώκεται.

«Πρώτη φορά βλέπω απεργία υπέρ των πονηρούληδων και των καταχραστών! [...] Δεν πρόκειται για μια απεργία με πολιτικό χρώμα, ενόψει κάποιου νομοσχεδίου που προωθεί η κυβέρνηση. Εδώ έχουμε άρνηση εφαρμογής ψηφισμένου νόμου, από μια δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση» δηλώνει ο Χατζηδάκης ενώ εκτοξεύει απειλές για παραπομπή σε πειθαρχικά των υπαλλήλων που θ' αρνηθούν να διαγράψουν ανέργους απ' τα μητρώα του ΟΑΕΔ.

«Πονηρούληδες» και «καταχραστές» είναι για τον υπουργό Εργασίας οι χιλιάδες άνεργοι, λες και είναι δικό τους το φταίξιμο που δεν βρίσκουν δουλειά κι όχι απόρροια της πολιτικής του συστήματος, την οποία προωθεί και υπερασπίζεται με τόσο σθένος ο Χατζηδάκης. Παράλληλα, όποιος τολμά να σηκώσει κεφάλι ενάντια στους ψηφισμένους νόμους ανακηρύσσεται «εχθρός της δημοκρατίας» από εκείνους που τσακίζουν τα δικαιώματα των ανέργων, των εργαζομένων και όλου του λαού. Από εκείνους δηλαδή που τόσο «δημοκρατικά» διώκουν και ξυλοφορτώνουν όποιον τολμά να διεκδικήσει το δικό του.

Η τρομοκρατία όμως δεν πρέπει να περάσει! Όσο κι αν προσπαθούν να μας πείσουν για το αντίθετο, ο αγώνας των εργαζομένων της ΔΥΠΑ είναι δικαίος. Κόντρα στην τρομοκρατία και τις διώξεις που έχουν σκοπό την απαρέγκλιτη εφαρμογή της αντιλαϊκής πολιτικής, οι εργαζόμενοι πρέπει να συνεχίσουν τον αγώνα τους μέχρι τη νίκη.

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΟΥΣ ΟΤΑ

Συνδικαλιστικές ηγεσίες πίσω απ' τις αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζόμενων

Πολλοί ήταν οι συμβασιούχοι στους ΟΤΑ που συμμετείχαν στην πρόσφατες κινητοποιήσεις για το δικαίωμα στη μόνιμη δουλειά. Αφορμή οι συνέπειες του «νόμου Βορίδη» που σκοπό έχει ν' αποτρέψει τη μετατροπή των συμβάσεών τους σε αορίστου χρόνου ακόμα και σε περίπτωση θετικής δικαστικής απόφασης. Ελλείψει κινήματος, τα τελευταία χρόνια οι συμβασιούχοι οδηγούνται κατά κανόνα αποκλειστικά στα δικαστήρια για τη διεκδίκηση μονιμοποίησης. Μια κατεύθυνση που προωθείται απ' τα περισσότερα σωματεία, καθώς τους επιτρέπει απ' τη μια να δείχνουν πως βρίσκονται στο πλευρό των εργαζόμενων, απ' την άλλη όμως να βγουν απ' τη «δύσκολη θέση» της συγκρότησης αγώνων, με συνελεύσεις, απεργίες και διαδηλώσεις.

Εύκολη κι ανέξοδη η λύση του δικαστηρίου για τις συνδικαλιστικές ηγεσίες που λειτουργούν με τη λογική της ανάθεσης, της συνδιαλλαγής και των περιορισμένων «ακτιβισμών». Για τους εργαζόμενους όμως, πρόκειται για μια χρονοβόρα διαδικασία με σημαντικό οικονομικό κόστος, ενώ είναι κι αβέβαιη μιας και το σύστημα έχει φροντίσει να κατοχυρωθεί νομικά απέναντι στα εργασιακά δικαιώματα του λαού.

Η μαζικότητα της απεργιακής διαδήλωσης

στις 10 Απρίλη έδειξε για ακόμη μια φορά ο κλάδος έχει τη δυνατότητα ν' αγωνιστεί και ότι αντιμετωπίζει το δικαίωμα στη μόνιμη δουλειά ως σημαντικό ζήτημα. Δεν αρκεί όμως μια κινητοποίηση, χρειάζεται μαζικότητα κι επιμονή για ν' ανατραπεί μια τέτοια κεντρική πολιτική κατεύθυνση. Η οποία δεν εξαρτάται απ' το ποια κυβέρνηση ή ποιες δημοτικές αρχές θα τη διαχειριστούν, αλλά απ' το πόσο θα παλέψει ο κόσμος για δουλειά και ζωή με δικαιώματα.

Η ΠΟΕ-ΟΤΑ, η ΑΔΕΔΥ, αλλά και τα πρωτοβάθμια σωματεία, ωστόσο, δεν δείχνουν

πραγματική διάθεση ο αγώνας αυτός να συνεχιστεί και να μαζικοποιηθεί. Η ΑΔΕΔΥ δεν προκήρυξε απεργία, αρνούμενη ν' αναλάβει την ένωση σε κοινό μέτωπο των εργαζόμενων στο δημόσιο, που -εκτός απ' τα κοινά προβλήματα στις συνθήκες δουλειάς- δέχονται συνολικά επίθεση στη μονιμότητα, με κάθε αφορμή. Η ΠΟΕ-ΟΤΑ συνεχίζει τον «επιμερισμό» των αγώνων ανά κατηγορία εργαζόμενων στους δήμους, αντί ν' αναδείξει την κοινή επίθεση που δέχονται όλοι. Είναι δε χαρακτηριστικό ότι δεν υπάρχει η παραμικρή συζήτηση

ούτε για ενεργοποίηση απεργιακών ταμείων ούτε για απαίτηση απ' τις δημοτικές αρχές να μην κοπούν χρήματα λόγω της απεργίας, ακόμα κι όταν αυτές εμφανίζονται -προεκλογικά- υπέρ των εργαζόμενων. Αντ' αυτού, μεγάλη ήταν η απουσία πολλών πρωτοβάθμιων σωματείων του κλάδου στη διαδήλωση, ενώ ούτε συνελεύσεις είχαν πραγματοποιηθεί, με φανερό αποτέλεσμα την αδυναμία των εργαζόμενων που συμμετείχαν να πορευτούν συγκροτημένα. Μια κατάσταση που δεν βοηθάει τον κόσμο να οργανωθεί και να παλέψει στο δρόμο, αντίθετα προκαλεί ανασφάλεια κι απογοήτευση.

Η ανάγκη του λαού να έχει δουλειά, δηλαδή εισόδημα, είναι η «πάγια και διαρκής ανάγκη» που πρέπει να βρίσκεται στη βάση του αγώνα για μόνιμη και σταθερή δουλειά. Οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου, οι ελαστικές σχέσεις εργασίας συνολικά (ανάμεσά τους και οι εργολαβίες), που κυριαρχούν στους ΟΤΑ, χτυπούν τα εργασιακά δικαιώματα όλων των εργαζόμενων, μόνιμων και συμβασιούχων. Στον αγώνα απέναντι στη βάρβαρη αντιλαϊκή και αντεργατική πολιτική, οι εργαζόμενοι οργανωμένοι κι ενωμένοι θα μπορούσαν να βελτιώσουν τους όρους δουλειάς τους.

Νίκησε ο αγώνας για την επαναπρόσληψη των δύο απολυμένων εργατών στο Πράσινο

Ιδιαίτερα θετική και σημαντική είναι η εξέλιξη της επαναπρόσληψης των δύο εργατών στο Πράσινο, οι οποίοι είχαν απολυθεί εκδικητικά από την εργοδοσία, λόγω της συμμετοχής τους στις απεργίες στις 9 Νοέμβρη και της συνδικαλιστικής τους δράσης στο χώρο δουλειάς τους. Οι δύο αγωνιστές εργάζονταν στην εταιρεία πρασίνου Green and Health, η οποία παίρνει εργολαβίες από τη UNISON, που αναλαμβάνει έργα στο Δήμο Αθηναίων. Η αγωνιστική τους δράση πριν την απεργία ενόχλησε την εργοδοσία, η οποία προκλήτικα, λίγες μέρες μετά, προχώρησε στις απολύσεις τους.

Η προκλητική αυτή στάση του εργοδότη δεν έμεινε αναπάντητη από τους απολυμένους, οι οποίοι από την πρώτη στιγμή μπήκαν στον αγώνα για να διεκδικήσουν την επαναπρόσληψη τους. Αμέσως, συγκροτήθηκε η Επιτροπή Ταξικής Αλληλεγγύης, στην οποία συμμετέχει και η Ταξική Πορεία και μέσα από αυτή δόθηκε η μάχη για την καταγγελία της εκδικητικής στάσης του εργοδότη και για την επαναπρόσληψη των δύο απολυμένων εργατών. Μέσα από μια σειρά παρεμβάσεις και συγκεντρώσεις που πραγματοποίησε η Επιτροπή το προηγούμενο διάστημα, αναδείχθηκε η υπόθεση των δύο απολυμένων, μαζικοποιήθηκε ο αγώνας και ασκήθηκε σημαντική πίεση στην εργοδοσία, με αποτέλεσμα να φτάσουμε στη σημερινή δικαίωση του αγώνα αυτού, μιας και από τις 20/04, οι δύο εργαζόμενοι έχουν επιστρέψει στη δουλειά τους.

Η εξέλιξη αυτή αποτελεί μια θετική παρακαταθήκη και έρχεται να προσθέσει ακόμα μια νίκη απέναντι στην εργασιακή βάρβαριότητα που θέλει να επιβάλει το κεφάλαιο και στο χτύπημα των εργασιακών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων. Η πρόσφατη νικηφόρα κατάληξη της υπόθεσης του απολυμένου Ε.Κ. από τα ΕΛΤΑ Courier στη Νέα Σμύρνη που

επέστρεψε στη δουλειά του, αλλά και της δικηγόρου Μ.Α. που έλαβε τα δεδουλευμένα που διεκδίκησε, δείχνουν την τεράστια σημασία της ταξικής αλληλεγγύης και τις δυνατότητες που έχει η συλλογική πάλη και η αποφασιστική διεκδίκηση των δικαιωμάτων μας.

Γνωρίζοντας πως το χτύπημα της συνδικαλιστικής δράσης και η ένταση της επίθεσης απέναντι στους εργαζόμενους εξακολουθούν να αποτελούν βασική επιδίωξη των δυνάμεων του συστήματος, τέτοια παραδείγματα έχουν μεγάλη σημασία. Και σε αυτή την κατεύθυνση, η κοινή δράση ανάμεσα στα αγωνιζόμενα κομμάτια του εργατικού κινήματος προκειμένου να διεξάγεται η πάλη με όσο το δυνατόν πιο μαζικούς και αποφασιστικούς όρους, είναι αναγκαία. Βέβαια, προϋπόθεση για να προχωρά η υπόθεση της κοινής δράσης, είναι ο αμοιβαίος σεβασμός μεταξύ των πολιτικών δυνάμεων και των αγωνιστών που συμμετέχουν σε αυτήν. Οι ιδιοκτησιακές και μικροπολιτικές λογικές που εκφράστηκαν, ιδιαίτερα το τελευταίο διάστημα, από μερίδες συμμετεχόντων στην Επιτροπή, οι οποίοι ορισμένες φορές παρέκαμψαν τη λειτουργία της, αποφασίζοντας οι ίδιοι στο όνομά της ή «προτείνοντας» προειλημμένες αποφάσεις, δείχνουν έλλειψη σεβασμού προς τους υπόλοιπους και θέτουν σε εντελώς λαθεμένες βάσεις τις σχέσεις ανάμεσα στις δυνάμεις του εργατικού-λαϊκού κινήματος.

Τέτοιες λαθεμένες αντιλήψεις υπονομεύουν την κοινή δράση στο κίνημα και είναι ξένες προς τα συμφέροντα των εργαζόμενων γενικά, αλλά και ειδικά, στην υπόθεση των δύο αγωνιστών, δημιουργούν πρόβλημα στη λειτουργία της Επιτροπής, η οποία θα πρέπει να συνεχίσει να είναι σε ετοιμότητα, προκειμένου να απαντήσει σε τυχόν προσπάθειες της εργοδοσίας να δράσει και πάλι εκδικητικά απέναντι στους εργαζόμενους.

ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ ΚΑΙ ΤΡΟΛΕΪ

Οι υποσχέσεις κατέληξαν ασθμαίνοντας σε ψίχουλα για τους εργαζόμενους

6 απανωτές στάσεις εργασίας πραγματοποίησαν οι εργαζόμενοι στις οδικές συγκοινωνίες της Αθήνας στις αρχές του Απρίλη. Το στοιχείο που καθόρισε αυτή την έκτακτη κινητοποίηση, και τα όρια της, ήταν η «τήρηση των δεσμεύσεων» απ' την πλευρά της κυβέρνησης, όπως αναφερόταν στις σχετικές ανακοινώσεις των σωματείων. Στο επίκεντρο των ζητημάτων που οι συνδικαλιστικές ηγεσίες θεωρούσαν «συμφωνημένα» ήταν η αύξηση των μισθών για παλιούς και νέους εργαζόμενους.

Είχαν προηγηθεί μήνες, ή μάλλον χρόνια, συνδιαλλαγής. Στο μαζικότερο σωματείο του κλάδου, αυτό των οδηγών των λεωφορείων, οι ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚΕ που έλεγχαν και έλεγχοι από κοινού το προεδρείο, αλλά και με τη συνενοχή που αντιστοιχεί στις υπόλοιπες παρατάξεις, είχαν φροντίσει για πολύ καιρό οι κυβερνητικές κατευθύνσεις να περνάνε χωρίς την παραμικρή αντίσταση. Το αντάλλαγμα αποτυπώθηκε στις πρόσφατες αρχαιρείες, όπου οι δυνάμεις με αναφορά στη ΝΔ διπλασίασαν τις ψήφους τους.

Πλάι στην πάγια πολιτική χειροτέρευσης των όρων δουλειάς για τους εργαζόμενους και μετακίνησης για το λαό, η κυβέρνηση υλοποίησε και πάγιους στόχους που «εκκρεμούσαν», όπως η παραχώρηση συγκοινωνιακού έργου σε ιδιώτες (σε ΚΤΕΛ σ' αυτή τη φάση) και το leasing οχημάτων. Παράλληλα, οι μισθοί παρέμεναν πεσοκομμένοι με άλλοθι το ενιαίο μισθολόγιο, ενώ η άρνηση υπογραφής συλλογικής σύμβασης άφησε ακόμα πιο έκθετους τους νεοπροσλαμβανόμενους. Το πόσο άσχημο είναι πλέον οι μισθοί γι' αυτούς, με δεδομένο ότι δεν αναγνωρίζονται οι τριετίες προϋπηρεσίας, αποκαλύπτει τους τελευταίους μήνες, καθώς εκατοντάδες απ' τους νέους οδηγούς -που προσλαμβάνονται αφού η κατάσταση έφτασε στο απροχώρητο- παραιτούνται λίγο αργότερα, συνειδητοποιώντας ότι ο μισθός δεν φτάνει ούτε για να ζήσουν. Παρόμοια είναι η πραγματικότητα για τους εργαζόμενους στις γραμμές που διαχειρίζονται τα ΚΤΕΛ, οι οποίες «δεν συμμετείχαν στις στάσεις εργασίας», όπως τόνιζαν πάντα τα σχετικά ρεπορτάζ.

Για να περιορίσει τις δίκαιες διαμαρτυρίες, η διοίκηση του σωματείου καμωνόταν πως είχε διασφαλίσει συμφωνία με το υπουργείο. Μόνο που αυτή, που απαιτούσε νομοθετικές παρεμβάσεις, όλο και αναβαλλόταν για «αργότερα», μέχρι που άλλαξε ο υπουργός κι ο νέος δεν αναγνώριζε καμία συμφωνία. Με σκοπό να «προλάβουν» το κλείσιμο της Βουλής, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες επιδόθηκαν στις αγωνιώδεις στάσεις εργασίας, χωρίς όμως τον παραμικρό ρόλο για τους εργαζόμενους, χωρίς συνελεύσεις και συγκεντρώσεις. Το αποτέλεσμα ήταν να πάρουν τελικά, με μία απ' τις τροπολογίες του τελευταίου νομοσχεδίου, και οι εργαζόμενοι της ΟΣΥ ένα επίδομα 2% (4% για όσους δουλεύουν σε βάρδιες) που είχε δοθεί προ μηνός στη ΣΤΑΣΥ (μετρό, τραμ κτλ.). Επίδομα που δεν καλύπτει στο παραμικρό την ακρίβεια, ενώ η αναγνώριση της προϋπηρεσίας των νέων, η ασφάλεια κι όλα τα υπόλοιπα ζητήματα «εξαφανίστηκαν».

Αυτά είναι τα όρια της λογικής της ανάθεσης και της συνδιαλλαγής, που καλλιεργούν οι κυρίαρχες δυνάμεις. Η πραγματική δύναμη των εργαζόμενων όμως, όταν παίρνουν την υπόθεση στα δικά τους χέρια, μπορεί ν' αποκαλύψει το βρώμικο ρόλο τους και να πετύχει, μέσα απ' τον αγώνα, πραγματική βελτίωση για τους εργαζόμενους.

1 ΜΑΗ 2023

Με τους εργάτες και τους λαούς που αγωνίζονται!

- ΚΑΤΩ Η ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ-ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ!
- ΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ

Στο δρόμο της ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗΣ με το σύστημα, για ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ και ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ!

Ζωντανό και επίκαιρο το μήνυμα της Εργατικής Πρωτομαγιάς

Σήμερα, το μήνυμα της Εργατικής Πρωτομαγιάς, το μήνυμα των εξεγερμένων εργατών του Σικάγο το 1886, των απεργών καπνεργατών στη Θεσσαλονίκη του 1936 και των 200 εκτελεσμένων κομμουνιστών στην Καισαριανή το 1944, είναι πιο ζωντανό από ποτέ. Είναι το μήνυμα της συνολικής αναμέτρησης με το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, της επαναστατικής ανατροπής και της απελευθέρωσης από τα δεσμά της μισθωτής σκλαβιάς. Είναι το μήνυμα της οικοδόμησης μιας άλλης προοπτικής και μιας άλλης κοινωνίας, σοσιαλιστικής. Που θα προωθεί την κοινωνική ισότητα και την αλληλεγγύη. Που θα προωθεί τη φιλία και την αδελφότητα των λαών.

Αυτό το μήνυμα και αυτήν την προοπτική μπορούν να την υπηρετήσουν μόνο οι λαοί και με μπροστάρη την εργατική τάξη.

Είναι μια υπόθεση που τροφοδοτείται από τα μαζικά εργατικά και λαϊκά ξεσπάσματα παντού στον κόσμο. Από την Λατινική Αμερική μέχρι την Κίνα, και από τη χώρα μας μέχρι τη Γαλλία, τη Γερμανία και την Αγγλία, η οργή ξεχειλίζει και οι μάζες ξεχύνονται στους δρόμους ενάντια στη βαρβαρότητα. Είναι αυτή η οργή που έχει τρομάξει τα επιτελεία του συστήματος και είτε αναζητούν τρόπους κατευνασμού είτε καταφεύγουν στην ωμή καταστολή. Είναι μια τρανή απόδειξη ότι οι εργατολαϊκές μάζες δεν χωρούν στο παρόν και το μέλλον που τους τάζει το σύστημα.

Είναι μία υπόθεση συνολικής ταξικής αναμέτρησης.

Είναι μια υπόθεση συνολικής σύγκρουσης, που απαιτεί τη μαζική, συνειδητοποιημένη, εργατική και λαϊκή κινητοποίηση. Δεν αφορά κάποιους αυτόκλητους «σωτήρες» ή κάποιες «πεφωτισμένες» ηγεσίες. Δεν αφορά «εικονικές συγκρούσεις» και επικοινωνιακά κόλπα. Και πολύ περισσότερο, δεν χωράει στις κάλπες που σπίνει το αστικό κοινοβούλιο και στις αυταπάτες που τις συνοδεύουν.

Είναι μια υπόθεση επαναστατική, στον αντίποδα του ρεφορμισμού και των ψευτοαριστερών «εναλλακτικών». Δεν αναζητά μέτρα «ανακούφισης» των μαζών, αλλά συγκροτεί τους όρους για τη σύγκρουσή τους με τις δυνάμεις του κεφάλαιου και του ιμπεριαλισμού. Δεν δίνει εγγυήσεις νομιμοφροσύνης, αλλά συγκροτείται σε κόντρα με τις απαιτήσεις της αστικής «νομιμότητας» και τη φασιστικοποίηση. Δίνει προοπτική συνέχισης και αναβάθμισης των αγώνων που ξεσπούν και όχι εκτόνωσής τους. Απαιτεί πραγματική ανατροπή (ιδεολογική, πολιτική, οργανωτική) του αρνητικού ταξικού συσχετισμού και όχι μια καταγραφή στις κάλπες.

Αυτήν την υπόθεση καλούνται να υπηρετήσουν σήμερα οι λαοί και η εργατική τάξη. Να οργανωθούν, να αντισταθούν και να διεκδικήσουν. Να σταθούν απέναντι από τις δυνάμεις του κεφάλαιου και του ιμπεριαλισμού. Να παλέψουν ενάντια στη βάρβαρη πολιτική της εξαρτημένης ντόπιας άρχουσας τάξης και των ξένων αφεντικών της. Να βάλουν στην άκρη τις δυνάμεις του ρεφορμισμού και τις συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες. Και να χαράξουν το δρόμο για την πραγματική προοπτική, προς την Ανεξαρτησία και τον Σοσιαλισμό.

ΟΟΣΑ

Η αντιλαϊκή πολιτική θέλει να ισοπεδώσει το δικαίωμα στη σύνταξη

Την ώρα που οι εργαζόμενοι στη Γαλλία δίνουν μεγαλειώδη αγώνα με επίκεντρο την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, ως προς την ηλικία και τα χρόνια ασφάλισης, ο ΟΟΣΑ θέτει αντίστοιχο ζήτημα για την Ελλάδα. Με το «αγαπημένο» πρόσχημα του «δημογραφικού», το σύστημα επιχειρεί να ντύσει με μανδύα αντικειμενικότητας τη διαρκή επίθεση στο δικαίωμα στη σύνταξη. Ένα πεδίο που, στην πραγματικότητα, βρίσκεται πάντα στο στόχαστρο της αντιλαϊκής πολιτικής.

Οι «διαβεβαιώσεις» περί «διασφάλισης της βιωσιμότητας του ασφαλιστικού συστήματος» που συνόδεψαν την αλληλοχούια νόμων απ' το 2010 ως και το 2021, γρήγορα αποδεικνύονται παραμύθια. Προπαγάνδα που μπορεί να χρησιμοποιήθηκε από κάθε κυβέρνηση για να κάμψει τις αντιστάσεις, αλλά προσπερνιέται απ' τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία μπροστά στο νέο κύκλο επίθεσης. Το δικαίωμα των εργαζόμενων να μη δουλεύουν, δηλαδή να μην τους εκμεταλλεύεται το κεφάλαιο, μέχρι το θάνατό τους, πάντα θ' αντιμετωπίζεται σαν «ξένο σώμα» για αυτό το σύστημα. Αναγκάστηκε να το παραχωρήσει όταν κατακτήθηκε στην πράξη στις σοσιαλιστικές κοινωνίες, αλλά από τότε αναζητούσε τους όρους για να το περιορίσει ή και να το καταργήσει. Αυτή είναι η πραγματική δύναμη που ωθεί τις κυβερνήσεις στην αντιστασιακή επιδρομή παρά το πολιτικό κόστος.

Αυτή την υποχρέωση υπενθυμίζει στο ντόπιο πολιτικό προσωπικό ο ΟΟΣΑ με την πρόσφατη σχετική του έκθεση. Τα ίδια επιχειρήματα ανακυκλώνονται μόνιμα: μικρή αναλογία εργαζόμενων προς συνταξιούχους, λι-

γες ασφαλιστικές εισφορές, ελλείμματα. Για τους προπαγανδιστικούς μηχανισμούς του συστήματος, μικρή σημασία έχει πως είναι η δική του αντεργατική πολιτική που οδηγεί σ' αυτά που παρουσιάζει σαν αιτίες της επίθεσης στα ασφαλιστικά δικαιώματα. Η ανεργία, η μετανάστευση ειδικά των νέων εργαζόμενων, οι μισθοί πείνας κι η μισο-απασχόληση που αντιστοιχούν σε μικρότερες εισφορές, η ανασφάλιστη δουλειά, η κάθε είδους μόνιμη ή προσωρινή κρατική επιδότηση των εργοδοτικών εισφορών (που δεν μεταφράζεται σε μεγαλύτερο καθαρό μισθό) και πολλά ακόμα. Κι ως μην ξεχνάμε τις υποσχέσεις για επενδύσεις και αποδόσεις των αποθεματικών, οι οποίες άπλωσαν συνόδευσαν και το πλιότατο της επικουρικής ασφάλισης των νέων εργαζόμενων με το «κεφαλαιοποιητικό σύστημα» που επιβλήθηκε το Σεπτέμβριο του 2021.

Αυτό που έχει σημασία για το σύστημα είναι η κατεύθυνση: μείωση κατά 30% των συντάξεων υπολόγισαν πως «απαιτείται για να διατηρηθεί εν ζωή το ασφαλιστικό σύστημα» ένας καθηγητής κι ένας δάκτορας του Παντείου, αύξηση των ορίων ηλικίας κατά 1,5 χρόνο ως το 2035 και κατά 2,8 χρόνια ως το 2050 υπολόγισε ο ΟΟΣΑ. Οι εργαζόμενοι κι ο λαός πρέπει να είναι πάντα σε ετοιμότητα για να υπερασπιστούν το δικαίωμα στην κοινωνική ασφάλιση και τη σύνταξη, γιατί πάντα θα στοχοποιείται. Καθόλου άδικα, αναγνωρίζεται πλιτά ως κρίσιμη κατάσταση, γι' αυτό και έχει οδηγήσει και μπορεί να οδηγήσει και στο μέλλον σε μαζικούς αγώνες.

Αντιμέτωπη με τεράστιους και πρωτόγνωρους κινδύνους βρίσκει την εργατική τάξη η φειντή Εργατική Πρωτομαγιά. Οι δυνάμεις της αντίδρασης και της κοινωνικής οπισθοδρόμησης, το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα στο σύνολό του, έχουν εξαπολύσει μία ανελέητη επίθεση σε δικαιώματα και κατακτήσεις, βουλιάζουν την ανθρωπότητα στη φτώχεια και την εξαθλίωση, προωθούν τις πιο μαύρες και αντιδραστικές απόψεις, και ταυτόχρονα σπίνουν το σκηνικό για ένα γενικευμένο πολεμικό μακελειό, μια πολεμική αναμέτρηση παγκοσμίων διαστάσεων. Βουτηγμένο σε μια ολόπλευρη κρίση, αυτό το σάπιο σύστημα, της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, η μόνη «προοπτική» που μπορεί να δώσει είναι η επέκταση του εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα, η φασιστικοποίηση και ο πόλεμος.

Για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε

Τα εκατομμύρια νεκρών από την πανδημία. Οι δεκάδες χιλιάδες νεκροί στο πολεμικό αιματοκύλισμα στην Ουκρανία. Τα τεράστια караβάνια των προσφύγων που γεννούν οι ιμπεριαλιστικές θηριωδίες και η τραγική κατάληξη χιλιάδων από αυτούς. Η αιματηρή σύγκρουση στο Σουδάν και η συνολικότερη τραγική κατάσταση που βιώνουν οι λαοί των αφρικανικών χωρών. Η συνεχιζόμενη καταπίεση του ηρωικού Παλαιστινιακού λαού. Οι άθλιες συνθήκες στις οποίες ζουν και δουλεύουν εκατομμύρια εργάτες (έως και μικρά παιδιά) στην Ασία, τη Λατινική Αμερική, αλλά και στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, στις ΗΠΑ και την Ευρώπη. Οι δεκάδες χιλιάδες νεκροί και τα εκατομμύρια των ξεσιτωμένων από τους σεισμούς σε Τουρκία και Συρία. Η ισοπέδωση και καταστροφή χωρών. Η περιβαλλοντική καταστροφή.

Αλλά και στη χώρα μας: Το έγκλημα στα Τέμπη. Οι δεκάδες νεκροί εργάτες από τα εργοδοτικά εγκλήματα. Η επέλαση της φτώχειας και της εξαθλίωσης. Το πέταγμα των λαϊκών οικογενειών από τα σπίτια τους. Η μετατροπή της χώρας σε μια τεράστια αμερικανονατοϊκή βάση, ορμητήριο των δολοφονικών ιμπεριαλιστικών αποστολών και πολεμικό στόχο στο πλαίσιο των οξυμένων ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών.

Όλα αυτά και πολλά περισσότερα, που χρειάζονται ώρες για να καταγραφούν, περιγράφουν την πλήρη απαξίωση της ανθρώπινης ζωής από το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Δίνουν ένα μέτρο του πόσο επικίνδυνο είναι αυτό το σύστημα για τους λαούς, ποιο είναι το τίμημα που καλείται να πληρώσει η ανθρωπότητα για να συνεχίζουν να αβγαταίνουν τα κέρδη τους μια χούφτα κεφαλαιοκράτες. Και αποδεικνύουν πως όσο οι λαοί μένουν στο περιθώριο, όσο οι δυνάμεις του κεφάλαιου λειτουργούν χωρίς ταξικό αντίπαλο, τόσο θα σκοτεινιάζει το μέλλον των λαών και της εργατική τάξης.

Ο εργασιακός μεσαίωνας είναι εδώ

137 χρόνια από τον αγώνα των εργατών του Σικάγο για 8ωρο και καλύτερες συνθήκες δουλειάς, ο εργασιακός μεσαίωνας είναι ξανά εδώ: Τα διαλυμένα ωράρια. Τα 9ωρα και η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας. Η εντατικοποίηση της δουλειάς και τα ανύπαρκτα μέτρα ασφαλείας. Οι μισθοί πείνας που δεν καλύπτουν ούτε τις στοιχειώδεις ανάγκες. Οι ατομικές συμβάσεις εργασίας, η επέκταση των ελαστικών σχέσεων εργασίας, της μισοδουλειάς και της μαύρης εργασίας. Η διάλυση των ασφαλιστικών δικαιωμάτων και η επέκταση των ορίων συνταξιοδότησης. Και σαν απαραίτητο συμπλήρωμα αυτής της ολομέτωπης και σφοδρής ταξικής επίθεσης, έρχεται ο νόμος Χατζηδάκη, η ποινικοποίηση του ταξικού συνδικαλισμού, των απεργιών και των αγώνων. Και από δίπλα, οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες και ο συνδικαλισμός των ρεφορμιστών του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, που έχουν οδηγήσει το εργατικό κίνημα στον εκφυλισμό και την υποχώρηση.

Στις εκλογές, όπως πριν και μετά από αυτές, προβάλλουμε το δικό μας δρόμο

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΜΑΖΩΝ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΕΚ ΝΕΟΥ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Το ΚΚΕ(μ-λ) συμμετέχει αυτοδύναμη στις εκλογές με ψηφοδέλτια σε όλη τη χώρα. Αντιφατικό; Ασυνεπές; Θα μπορούσε να θεωρηθεί παράδοξο το γεγονός ότι μια κομμουνιστική οργάνωση που αποκαλύπτει και κοντράρει τις κοινοβουλευτικές αυταπάτες, που καταγγέλλει τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό, είναι παρούσα στις κοινοβουλευτικές αναμετρήσεις.

Αντιμετωπίζουμε την εκλογική μάχη σαν ένα γεγονός στη συνέχεια της προώθησης της πολιτικής μας γραμμής και κατεύθυνσης, που δώσαμε πριν και θα συνεχίσουμε να δίνουμε και μετά την κάλπη. Γι' αυτό απουσιάζουν απ' τη μεριά μας «εκλογικά διλήμματα» και «επικαιωνιακές κατασκευές». Ζητάμε την ψήφο του λαού μας για να στηρίξει, να ενισχύσει τον δικό μας προαναταξιακό. Για να συμπορευθεί, να στρατευθεί με τις απαντήσεις και τα προτάγματα που προβάλλουμε από τη μεριά μας ως αναγκαία και ικανά να δώσουν διέξοδο.

Την πάλη ενάντια στον πόλεμο και την ιμπεριαλιστική εξάρτηση

Η ιμπεριαλιστική σύγκρουση μεταξύ των ΗΠΑ-Δύσης και της Ρωσίας, πέρα από τα ποτάμια αίματος, έχει ζωντανέψει τους χειρότερους εφιάλτες για το μέλλον της ανθρωπότητας. Τη γενικευμένη αναμέτρηση και το ενδεχόμενο του πυρηνικού ολέθρου. Η ντόπια εξαρτημένη άρχουσα τάξη και το πολιτικό της προσωπικό μάζ εμπλέκουν ολόένα και βαθύτερα, στέλνοντας στρατιωτικό υλικό στο μέτωπο, έχοντας μετατρέψει τη χώρα σε μια απέραντη αμερικανική βάση και φορτώνοντας στις πλάτες του κόσμου της δουλειάς τα βάρη από τις συνεχείς «αγορές του αιώνα» για εξοπλισμούς.

Στο ίδιο αντιδραστικό πλαίσιο -παρά τα υφειστικά διαλείμματα- και ο ανταγωνισμός των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας, που δημιουργεί τον κίνδυνο μιας άδικης πολεμικής σύγκρουσης για τους δυο λαούς, με το πολιτικό προσωπικό να συναγωνίζεται σε υποτέλεια και εθνικισμό.

Η πάλη για την ειρήνη χρειάζεται να παλέψουμε τον πόλεμο των ιμπεριαλιστών. Να εναντιωθούμε στην υποταγή, στο πλαίσιο εξάρτησης της χώρας. Τόσο ενάντια στην αποδοχή ότι «ανήκομε στη Δύση» όσο και στην «εξαφάνιση» αυτής της σχέσης για όσους βαφτίζουν τη χώρα μας ιμπεριαλιστική! Οι αμερικάνοι και ευρωπαϊκοί ιμπεριαλιστές δεν είναι σωτήρες, αλλά ληστές του πλούτου μας και φονιάδες του λαού.

Επιμένουμε ότι οι λαοί δεν

έχουν ανάγκη από προστάτες. Συνεχίζουμε να βροντοφωνάζουμε «ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και Ρωσία έξω από την Ουκρανία»- «έξω οι βάσεις, το ΝΑΤΟ και οι Αμερικάνοι» «έξω απ' την ΕΕ». Αγωνιζόμαστε για τη φιλία, αλληλεγγύη και κοινή πάλη με το λαό της Τουρκίας και όλους τους λαούς της περιοχής, των προσφύγων και μεταναστών ενάντια σε εθνικισμό, φασισμό.

Την πάλη ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα, την εκμετάλλευση, τον κοινωνικό και εργασιακό μεσαίωνα.

Για την υπεράσπιση της επιβίωσης του λαού κόντρα στην ακρίβεια, τη φτώχεια και την απειλή της μαζικής εξεθλίωσής του, ξεσκεπάζοντας την κοροϊδία των κυβερνητικών επιδομάτων «ανακούφισης». Για την υπεράσπιση της υγείας, ενάντια στην πολιτική που συστηματικά αρνείται τη δωρεάν και πλήρη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Οι δεκάδες χιλιάδες νεκροί της πανδημίας είναι το τραγικό αποτέλεσμα της πολιτικής του συστήματος που αδιαφορεί για την ανθρώπινη ζωή, κλείνοντας νοσοκομεία, απολύοντας και διώκοντας υγειονομικούς.

Για την υπεράσπιση των λαϊκών δικαιωμάτων στην ενέργεια, το ρεύμα, το νερό, τις ασφαλείς συγκοινωνίες, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και τους φραγμούς που θέτει το σύστημα, καθιστώντας αυτά και άλλα κοινωνικά αγαθά σε ατομικά επί πληρωμή προνόμια. Για την υπεράσπιση της στέγης, των λαϊκών κατοικιών κόντρα στους πλειστηριασμούς που έχουν ξεκινήσει τα ντόπια και ξένα κοράκια.

Όλα αυτά για τα οποία αγωνίστηκε το εργατικό κίνημα είναι ξανά στόχοι όχι μόνο ύπαρξης και ζωής αλλά και συγκρότησης της εργατικής τάξης ως τάξης για τον εαυτό της. Η επίθεση στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, το δωρο, η κυριακάτικη αργία, οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας, η απελευθέρωση των απολύσεων, τα χιλιάδες εργοδοτικά εγκλήματα, οι εργασιακές συνθήκες γαλέρας συγκροτούν την επιστροφή στο παρελθόν του 19ου αιώνα ώστε να γίνουμε μια «κανονική» χώρα εργαζόμενων - σκλάβων.

Η αντιαγροτική πολιτική κυβέρνησης και Ε.Ε. χρόνο με το χρόνο φτωχοποιεί τους αγρότες, κάνει ασύμφορες τις καλλιέργειες, ερμηώνει τα χωριά, ξεκληρίζει τους φτωχομεσαίους, οδηγεί στη συγκέντρωση της γης και της παραγωγής από σύγχρονους νεο-τσιφλικάδες και βαθιά την διατροφική εξάρτηση της χώ-

ρας. Οι αγώνες για αγροτικό εισόδημα που να καλύπτει το κόστος της ζωής, για ανατροπή της αντιαγροτικής πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ είναι και όρος για να έχουν οι φτωχομεσαίοι αγρότες παρόν και μέλλον στα χωριά τους και στις καλλιέργειές τους.

Μαύρο το μέλλον και της νεολαίας. Σχολείο και σχολές για λίγους και εκλεκτούς. Για τους πολλούς κατάρτιση -ελαστική εργασία - ανεργία - μετανάστευση. Σχολείο και σχολές πιο φτηνές για το κράτος, πιο ακριβές για το λαό. Χαρτζιλίκια αντί για μισθό, στυγνή εκμετάλλευση, ανασφάλεια. Και το σύστημα να της ρίχνει δηλητήρια. Πραγματικά με τα ναρκωτικά και μεταφορικά μ' εκείνα του φασισμού, του αντικομμουνισμού και του κουλικανισμού. Οι αγώνες για καλύτερο παρόν και αύριο είναι για σπουδές, δουλειά, ελευθερίες. Με τις κομμουνιστικές ιδέες, «τη νιότη του κόσμου».

Την πάλη ενάντια στη φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής, τις απαγορεύσεις, την καταστολή, την ποινικοποίηση της πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης

Από τον ν. Χατζηδόκη μέχρι το νόμο για τις διαδηλώσεις και από τα διατάγματα απαγορεύσεων στην πανδημία μέχρι την κήρυξη παράνομων των απεργιών, των σωματείων και την τρομοκρατία των ΜΑΤ, ο στόχος του συστήματος κοινός. Η θωράκιση του απέναντι και ενάντια στις λαϊκές αντιδράσεις. Οι αγώνες να μπουν στο γύψο με την ενίσχυση των μηχανισμών και δυνάμεων ελέγχου, καταπίεσης και καταστολής των εργαζόμενων λαϊκών μαζών. Για να συρρικνώσουν έως εξαφανίσεως τα δημοκρατικά δικαιώματα. Για να διασφαλίσουν ότι το κεφάλαιο θα μπορεί να εκμεταλλεύεται ασύδοτα και ανεξέλεγκτα τους εργαζόμενους. Για να σέρνουν ανεμπόδιστα στα σφαγεία των πολέμων τους τη νεολαία.

Ο μόνος δρόμος για την υπεράσπιση και διεκδίκηση όλων αυτών των δικαιωμάτων και κατακτήσεων του λαού είναι ο δρόμος του αγώνα

Δεν είναι, δεν μπορεί να είναι κυβερνητικά προγράμματα και προτάσεις «μιας άλλης πολιτικής» ή «άλλων επιλογών και νομοσχεδίων» προς το σύστημα της εξάρτησης και εκμετάλλευσης. Τα διάφορα πολιτικά «σχέδια» με τις πολλές φαινές,

κόλπα και εύκολες «λύσεις» που προωθούνται από τη μεριά της Αριστεράς μας σπέρνουν νέες (αυ)απάτες και αδιέξοδα. Ενάντια σε αυτόν τον αποπροσανατολισμό, επιμένουμε και επιμένουμε ότι φρένο στη σύγχρονη βαρβαρότητα που επελαύνει μπορεί να βάλει η αντίσταση, η διεκδίκηση, η λαϊκή οργάνωση σε όλα τα επίπεδα.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ. Γιατί ο αντίπαλος είναι οργανωμένος. Η λογική της ανάθεσης του «αγώνα» σε εκπροσώπους χρεοκόπησε. Τα σωματεία βάλτωσαν από τη συνδιαλλαγή και τα παζάρια των ηγεσιών. Βουτήχτηκαν στη συν-δουλειά και στην ανταλλαγή προτάσεων με το σύστημα. Αυτά πρέπει να τελειώνουν. Διεκδικώντας τα σωματεία μας όπου υπάρχουν, καθιστώντας και του κουλικανισμού. Οι εργατών, των εργαζομένων, των αγροτών, των φοιτητών και όχι κυβερνητικά και συνδιαχειριστικά παραρτήματα. Φτιάχνοντας σωματεία-συλλόγους όπου δεν υπάρχουν. Στήνοντας επιτροπές αγώνα.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ. Γιατί σ' αυτό το πεδίο διαμορφώνεται ο συσχετισμός δύναμης, μόνο μέσα απ' αυτό μπορεί ν' αλλάξει η ζωή και το μέλλον μας. Γιατί οι όροι εργασίας, σπουδών, διαβίωσης δεν είναι, δεν μπορεί να προκύψουν ως αποτέλεσμα διαπραγματεύσεων, συναλλαγής, συμβιβασμού, αλλά **ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗΣ** με το καθεστώς της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Γιατί **ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ!**

Σ' αυτούς τους αγώνες αναδεικνύεται η ανάγκη και η δυνατότητα συγκρότησης και ενίσχυσης της κομμουνιστικής κατεύθυνσης μέσα στο κίνημα. Αυτοί οι αγώνες θα φέρουν πιο κοντά όχι την αριστερή διακυβέρνηση ή την κυβερνητική εξουσία, αλλά θα ωρμάζουν το λαό μας και θα τον φέρνουν πιο κοντά στο ιστορικό καθήκον: **το επαναστατικό τσάκισμα του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης και το χτίσιμο μιας άλλης κοινωνίας όπου ο εργαζόμενος λαός θα είναι το αφεντικό. Για μια Ελλάδα ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ και ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ.**

Αυτή την κατεύθυνση υλοποιήσαμε όλη την προηγούμενη περίοδο. Αυτόν το δρόμο βαδίσαμε μόνοι μας ή με άλλες οργανώσεις και αγωνιστές, προωθώντας κοινές δράσεις και πρωτοβουλίες. Αυτή την πολιτική γραμμή με τους αντίστοιχους στόχους πάλης προωθήσαμε. Έχουμε και τη δική μας ευθύνη και συμβολή στους μικρούς και μεγάλους αγώνες του λαού και της νεολαίας. Και αυτό που **τάζουμε είναι ότι και μετά την κάλπη αντίστοιχα θα κινηθούμε.** Έτσι νοηματοδοτούμε και ζητάμε την ψήφο του λαού.

ΑΤΤΙΚΗ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Α΄ ΑΘΗΝΩΝ

1. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΧΡΥΣΑ του Ιωάννη
2. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ του Ιωάννη
3. ΒΑΡΔΑΚΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ του Ιωσήφ
4. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Δημητρίου
5. ΓΡΑΜΜΕΝΟΥ ΕΙΡΗΝΗ του Γεωργίου
6. ΖΑΡΓΙΑΝΑΚΗ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛΑ του Γεωργίου
7. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του Ιωάννη
8. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του Παναγιώτη
9. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ του Αθανασίου
10. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ του Γεωργίου
- 11.ΧΑΡΙΣΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ του Δημητρίου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Β1 ΒΟΡΕΙΟΥ ΤΟΜΕΑ ΑΘΗΝΩΝ

1. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ του Θεοφίλου
2. ΒΑΡΛΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του Δημητρίου
3. ΓΕΜΙΣΤΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ του Βασιλείου
4. ΘΕΟΔΟΣΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ του Δημητρίου
5. ΚΙΖΙΡΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Αναστασίου
6. ΜΠΕΤΣΗΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ του Ιωάννη
7. ΜΠΙΡΜΠΙΑ ΣΟΦΙΑ του Αντωνίου
8. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝ του Χρήστου-Χριστόφορου
9. ΣΤΑΪΚΟΥ ΑΝΤΙΟΠΗ του Γεωργίου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Β2 ΔΥΤΙΚΟΥ ΤΟΜΕΑ ΑΘΗΝΩΝ

1. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ του Δημητρίου
2. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗ του Χρήστου
3. ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ ΕΙΡΗΝΗ του Δημητρίου
4. ΚΙΖΙΡΙΔΗ ΘΡΑΙΟΖΗΛΗ του Αναστασίου
5. ΜΑΛΑΤΑΝΤΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ του Κωνσταντίνου
6. ΜΠΕΚΙΑΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Μιχαήλ
7. ΝΕΙΛΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του Γεωργίου
8. ΤΖΗΚΑ ΕΛΕΝΗ του Γεωργίου
9. ΤΣΙΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ του Παναγιώτη
10. ΧΡΟΝΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛ του Ιωάννη

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Β3 ΝΟΤΙΟΥ ΤΟΜΕΑ ΑΘΗΝΩΝ

1. ΓΚΡΟΥΗ ΕΛΕΝΗ του Πέτρου
2. ΦΕΝΤΑΚΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ-ΔΗΜΗΤΡΑ του Κωνσταντίνου
3. ΚΑΤΣΕΝΗΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ του Νικολάου
4. ΚΟΥΡΚΟΥΛΟΥ ΧΡΥΣΟΥΛΑ-ΝΕΦΕΛΗ του Ιωάννη
5. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ του Κωνσταντίνου
6. ΛΙΟΣΑΤΟΥ ΖΩΗ του Ευαγγέλου
7. ΜΠΑΦΟΥΝΗΣ ΒΥΡΩΝ-ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΑ του Ιωάννη
8. ΜΠΕΛΕΣΗ ΧΡΥΣΟΥΛΑ-ΧΡΥΣΑΦΩ του Γεωργίου
9. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΑΤΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ του Κωνσταντίνου
10. ΤΣΟΥΓΚΡΑΝΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ του Προδρόμου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Α΄ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

1. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ ΚΥΡΙΑΚΗ του Ιωσήφ
2. ΜΠΑΜΠΙΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του Αλεξάνδρου
3. ΧΡΟΝΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του Μιχαήλ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Β΄ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

1. ΣΟΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ του Γεωργίου
2. ΑΛΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ του Δημητρίου
3. ΤΣΟΠΕΛΑΚΗΣ ΗΡΑΚΛΗΣ του Νικολάου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Α΄ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

1. ΒΑΡΣΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ του Βασιλείου
2. ΜΠΑΪΡΑΚΤΑΡΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ του Χρήστου
3. ΤΣΙΚΝΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ του Δημητρίου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Β΄ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

1. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΛΕΩΝΙΔΑΣ του Δημητρίου
2. ΓΑΓΓΑΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του Σταύρου
3. ΜΠΟΥΓΙΟΥΚΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του Σταύρου
4. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΣΩΤΗΡΙΑ του Αναστασίου
5. ΠΕΤΡΟΥΛΙΑ ΣΟΦΙΑ του Παναγιώτη
6. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του Γεωργίου

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ-ΘΡΑΚΗ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΔΡΑΜΑΣ

1. ΜΑΤΣΟΥΚΑ ΜΑΡΙΑ του Αθανασίου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΕΒΡΟΥ

1. ΜΑΛΛΙΑΔΑ ΑΝΘΟΥΛΑ του Ευσταθίου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΑΒΑΛΑΣ

1. ΒΡΑΧΝΑΚΗ ΑΝΤΙΓΟΝΗ του Μιχαήλ
2. ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του Γεωργίου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΞΑΝΘΗΣ

1. ΑΣΒΕΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Ευσταθίου
2. ΚΟΣΟΓΛΟΥ ΜΟΥΣΑΦΕΡ του Ρασήμ
3. ΝΟΥΡΗ ΟΓΛΟΥ ΝΤΑΜΛΑ του Γιουζέλ
4. ΜΑΡΚΟΓΛΟΥ ΙΩΑΝΝΑ του Μιττάκου
5. ΧΑΤΖΗΣΑΒΒΑΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ του Αποστόλου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΡΟΔΟΠΗΣ

1. ΛΑΜΠΡΟΥ ΜΑΡΙΑ του Αντωνίου
2. ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΕΡΧΑΝ του Αλή

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Α΄ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

1. ΑΓΚΟΥΤΟΓΛΟΥ ΣΤΕΛΛΙΟΣ του Αθανασίου
2. ΓΑΛΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ του Δημητρίου
3. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΕΥΑ του Αναστασίου
4. ΓΚΕΝΙΔΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ (ΤΑΣΟΥΛΑ) του Παναγιώτη
5. ΚΑΜΑΡΕΤΣΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Ηλία
6. ΜΑΚΡΗ ΠΑΓΩΝΑ του Γεωργίου
7. ΜΑΝΤΑΣΑΖΒΙΛΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ του Σούλικο
8. ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του Νικολάου
9. ΣΑΜΑΡΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του Λεωνίδα
10. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΕΝΗ του Φωκίωνα
11. ΤΣΑΚΙΡΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ του Εμμανουήλ
12. ΤΣΙΦΟΥΤΗ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ του Νικολάου
13. ΧΑΤΖΗΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του Θεολόγου
14. ΧΑΤΖΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του Δημητρίου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Β΄ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

1. ΒΟΓΙΑΤΖΗ ΜΑΡΙΑΝΑ του Γεωργίου
2. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Σωτηρίου
3. ΞΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του Νικολάου
4. ΞΕΝΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ του Αποστόλου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΗΜΑΘΙΑΣ

1. ΜΩΡΑΪΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΙΑ του Γεωργίου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΙΛΚΙΣ

1. ΒΑΡΝΑΒΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ του Στυλιανού

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΠΕΛΛΗΣ

1. ΒΟΝΤΣΗ ΣΩΤΗΡΙΑ του Δημητρίου
2. ΖΑΓΓΑΝΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του Ταξιάρχη

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΠΙΕΡΙΑΣ

1. ΜΑΝΙΚΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του Ηλία

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΣΕΡΡΩΝ

1. ΖΑΧΑΡΙΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ του Ζαχαρία
2. ΜΠΑΪΡΑΣ ΓΙΩΡΓΟΣ του Νικολάου
3. ΠΑΥΛΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του Θεοδώρου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

1. ΓΕΩΡΓΙΟΥΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του Νικολάου

ΔΥΤΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΓΡΕΒΕΝΩΝ

1. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του Χαραλάμπους

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

1. ΜΙΧΑΗΛ ΧΡΗΣΤΟΣ του Κωνσταντίνου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΟΖΑΝΗΣ

1. ΒΑΡΝΑΣΙΔΟΥ ΜΑΡΙΑ του Θεοδώρου
2. ΘΕΡΑΠΙΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του Ιωάννη
3. ΚΟΥΤΡΩΤΣΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Γεωργίου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΦΛΩΡΙΝΗΣ

1. ΒΑΡΝΑΒΑ ΔΗΜΗΤΡΑ του Στυλιανού

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΑΡΤΗΣ

1. ΚΡΑΨΙΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του Ιωάννη
2. ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ του Νικολάου
3. ΤΣΩΛΗ ΝΙΚΟΛΕΤΑ του Χρήστου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΘΕΣΠΡΩΤΙΑΣ

1. ΒΡΑΧΝΑΚΗ ΑΝΤΙΓΟΝΗ του Θωμά
2. ΜΟΥΣΕΛΙΜΗΣ ΛΑΜΠΡΟΣ του Παναγιώτη
3. ΝΕΙΛΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του Νικολάου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1. ΚΑΝΔΡΕΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ του Σωτηρίου
2. ΜΙΧΟΥ ΦΩΤΕΙΝΗ του Δημητρίου
3. ΜΠΟΥΤΣΟΡΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ του Παύλου
4. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΠΕΤΡΟΣ του Κωνσταντίνου
5. ΣΤΡΑΤΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ του Δημητρίου
6. ΤΣΙΛΙΚΑΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ του Νικολάου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

1. ΜΟΥΚΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του Ιωάννη

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ

1. ΔΡΑΓΟΥΤΣΟΥ ΧΡΥΣΑ του Στεφάνου
2. ΚΑΠΝΙΑΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ του Ευαγγέλου
3. ΚΥΡΙΤΣΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ του Θωμά
4. ΣΑΓΞΑΡΙΔΟΥ ΔΕΣΠΟΙΝΑ του Γεωργίου
5. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του Γεωργίου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΛΑΡΙΣΗΣ

1. ΖΥΓΟΓΙΩΡΓΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του Αστερίου
2. ΚΑΝΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛ του Πέτρου
3. ΚΟΚΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του Βασιλείου
4. ΜΑΝΤΑ ΣΤΥΛΙΑΝΗ του Χρήστου
5. ΧΑΤΖΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ του Ιωάννη

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ

1. ΑΝΔΡΕΑΤΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ του Γερασίμου
2. ΒΛΑΧΟΣΤΑΜΑΤΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΑ του Παντελή
3. ΚΟΥΤΣΙΜΠΟΥ ΕΛΕΝΗ του Στυλιανού

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΤΡΙΚΑΛΩΝ

1. ΓΚΟΥΝΤΟΥΡΑ ΕΥΑΓΓΕΛΗ του Ιωάννη
2. ΖΟΛΩΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΗ (ΕΛΙΖΑ) του Γεωργίου
3. ΣΑΠΟΥΝΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ του Ιωάννη
4. ΤΟΥΦΕΣΙΔΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του Δημητρίου

ΙΟΝΙΑ ΝΗΣΙΑ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

1. ΡΟΥΚΑΝΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ του Ιωάννη

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

1. ΚΟΤΡΩΝΟΥΛΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ του Δημητρίου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

1. ΚΑΠΑΓΕΡΙΔΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ του Βασιλείου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΛΕΥΚΑΔΑΣ

1. ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του Δημητρίου

ΔΥΤΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΑΪΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ

1. ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ του Δημητρίου
2. ΚΑΤΣΕΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Νικολάου
3. ΚΑΦΑΡΑΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ του Βασιλείου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΑΧΑΪΑΣ

1. ΜΑΧΑΪΡΑΣ ΑΛΕΞΙΟΣ του Λεωνίδα
2. ΨΥΧΑ ΦΩΤΕΙΝΗ του Ιωάννη
3. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ του Γεωργίου
4. ΚΥΡΙΤΣΗ ΚΑΤΕΡΙΝΑ του Αποστόλου

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΗΛΕΙΑΣ

1. ΑΝΔΡΙΚΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑ του Γεωργίου
2. ΖΟΥΛΟΥΜΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ του Χαραλάμπου
3. ΚΟΥΦΟΠΑΝΤΕΛΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ του Παντελή

Ταϊβάν

Πεδίο εκκίνησης σινοαμερικανικής αντιπαράθεσης

Το τελευταίο διάστημα είχαμε μια σειρά γεγονότα με επίκεντρο την Ταϊβάν. Περιοδεία της προέδρου της Ταϊβάν, Τσάι, σε Κ. Αμερική και ΗΠΑ, ασκήσεις προσομοίωσης αποκλεισμού της Ταϊβάν από την Κίνα, αμερικανικό αντιτορπιλικό να διεξάγει «επιχείρηση ελευθερίας της ναυσιπλοΐας» στα στενά της Ταϊβάν, ασκήσεις ΗΠΑ - Φιλιππίνες νότια της Ταϊβάν και μέσα σε όλα αυτά επίσκεψη Μακρόν - Φον ντερ Λάιεν στο Πεκίνο. Σε αυτό το πλαίσιο έντασης, ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ, Μπλίνκεν, στο δρόμο προς Ιαπωνία για τη συνεδρίαση των υπουργών Εξωτερικών της G7, κάνει έναν σταθμό στο Ανόι, όπου συζητά με τον Βιετναμέζο ομόλογό του... «το κοινό όραμα(;) για την περιοχή του Ινδο-Ειρηνικού».

Οι στρατιωτικές ασκήσεις της Κίνας άρχισαν μετά την επιστροφή της Τσάι από την περιοδεία της στο Μπελίτζ και τη Γουατεμάλα (δύο από τις 13 χώρες που αναγνωρίζουν την Ταϊβάν). Βέβαια υπήρξε «διέλευση της» από τις ΗΠΑ, που συμπεριέλαβε συνάντηση με τον πρόεδρο της Βουλής των Αντιπροσώπων, Μακάρθι. Η επίσημη άποψη της Κίνας είναι ότι οι ασκήσεις αυτές «χρησιμοποιούν ως σοβαρή προειδοποίηση κατά της συμπαίγνιας μεταξύ των αυτονομιστικών δυνάμεων που επιδιώκουν “την ανεξαρτησία της Ταϊβάν” και των εξωτερικών δυνάμεων, όπως και των προκλητικών τους ενεργειών».

Μπορεί οι κινεζικές στρατιωτικές ασκήσεις να μην ήταν ίδιας κλίμακας και έκτασης με εκείνες που πραγματοποιήθηκαν ως απάντηση στην επίσκεψη της προκατόχου του Μακάρθι, Πελόζι, στην Ταϊπέι, ωστόσο οι δυτικές εκτιμήσεις κάνουν λόγο για κλιμάκωση, από τη σκοπιά της στοχοποίησης της Ταϊβάν και της εκπαίδευσης του κινεζικού στρατού σε αυτό. Από την άλλη, η διέλευση αμερικανικού αντιτορπιλικού λίγες μέρες μετά τις κινεζικές στρατιωτικές ασκήσεις από

το «στενό της Ταϊβάν» δεν είναι είδηση. Το Πολεμικό Ναυτικό των ΗΠΑ συχνά ανακοινώνει πως «έκανε διέλευση ρουτίνας» και κινήθηκε σε αυτά τα ύδατα για την «εφαρμογή της ελεύθερης ναυσιπλοΐας (...) βάσει του διεθνούς δικαίου».

Ωστόσο, ιδιαίτερη σημασία έχουν οι στρατιωτικές ασκήσεις ΗΠΑ - Φιλιππίνων, όπως και οι δηλώσεις Μακρόν κατά την επιστροφή του από την Κίνα. Μετά τα στρατιωτικά γυμνάσια της Κίνας ξεκινούν, στη Νότια Σινική Θάλασσα, τα μεγαλύτερα κοινά στρατιωτικά γυμνάσια μεταξύ ΗΠΑ-Φιλιππίνων που έχουν γίνει ποτέ. Ο νέος πρόεδρος των Φιλιππίνων, Μάρκος τζούνιορ, επιθυμεί να βελτιώσει τις σχέσεις της Μανίλας με την Ουάσινγκτον μετά την κρίση που πέρασαν αυτές επί προεδρίας Ντουτέρτε. Στις αρχές Απριλίου οι Φιλιππίνες διέθεσαν στις ΗΠΑ τέσσερις νέες στρατιωτικές βάσεις, εκ των οποίων μία ναυτική βρίσκεται κοντά στην Ταϊβάν. Η αύξηση πίεσης των ΗΠΑ προς την Κίνα απαιτεί, πριν από όλα, συγκρότηση συμμαχιών κατά βάση από την περιοχή. Πράγμα που ωστόσο δεν φαίνεται ότι θα αποδειχτεί εύκολο.

Η τριμερής συνάντηση στο Πεκίνο Μακρόν - Φον ντερ Λάιεν - Σι δεν έδωσε κάποια τρανταχτή είδηση, πέρα από την έκφραση ανησυχιών των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Αλλά, σύμφωνα με δημοσιογραφικές πηγές, ο Μακρόν πέρασε αρκετές ώρες με τον κινέζο ηγέτη, με παρόντες μόνο μεταφραστές, και ο τόνος του ήταν πολύ διαφορετικός από εκείνον της ντερ Λάιεν! Ως γνωστό, το Πεκίνο υποστηρίζει με ενθουσιασμό τη «θεωρία της στρατηγικής αυτονομίας της ΕΕ», που εισηγείται ο Μακρόν και οι κινέζοι αξιωματούχοι αναφέρονται πάντα σε αυτήν, στις επαφές με τις ευρωπαϊκές χώρες.

Ο Μακρόν, επιστρέφοντας, έδωσε συνέντευξη στο POLITICO και σε δύο γάλλους δημοσιογράφους. Η διατύπωση των δηλώσεών του πρέπει να θεωρηθεί

επιμελημένη γιατί, όπως αναφέρει το POLITICO, ορισμένα σημεία της συνέντευξης για την Ταϊβάν, που ήταν πολύ πιο ειλικρινή, αποκόπηκαν (κατά συνήθη πρακτική) από τα Ηλύσια! Τι διατύπωσε ο Μακρόν; «Η Ευρώπη πρέπει να μειώσει την εξάρτησή της από τις Ηνωμένες Πολιτείες και να αποφύγει να συρθεί σε μια αντιπαράθεση μεταξύ Κίνας και ΗΠΑ για την Ταϊβάν» και ότι «ο μεγάλος κίνδυνος» για την Ευρώπη είναι ότι «μπλέκεται σε κρίσεις που δεν είναι δικές μας, κάτι που την εμποδίζει να οικοδομήσει τη στρατηγική της αυτονομία». Πρότεινε επίσης η Ευρώπη να μειώσει την εξάρτησή της από την «εξωεδαφικότητα του δολαρίου ΗΠΑ»! Αυτό που σήμερα αποτελεί βασικό στόχο τόσο της Μόσχας όσο και του Πεκίνου.

Σε ό,τι αφορά την περίπτωση σύγκρουσης για την Ταϊβάν, είπε: «Οι Ευρωπαίοι δεν μπορούν να επιλύσουν την κρίση στην Ουκρανία, πώς μπορούν να πουν αξιόπιστα στην Ταϊβάν: θα είμαστε εκεί; (...). «το χειρότερο θα ήταν... να προσαρμοστούμε στους αμερικανικούς ρυθμούς και στην κινεζική υπερβολική αντίδραση».

Ενδεχομένως οι ΗΠΑ να ετοιμάζουν μεγαλύτερη πρόκληση πέρα από τις επισκέψεις (προς και από την Ταϊβάν), με

στόχο μια «υπερβολική αντίδραση» της Κίνας, που πολλοί, και ειδικά οι Ευρωπαίοι, το φοβούνται. Ο Μακρόν, προειδοποιώντας για τον κίνδυνο να παρασυρθεί η Ευρώπη σε μια πολεμική κρίση για την Ταϊβάν, γνωρίζει καλά τι προωθούν οι ΗΠΑ, οι οποίες, παρά την απουσία επίσημων σχέσεων, παρέχουν στο νησί τεράστια στρατιωτική στήριξη, συνεχίζοντας να εφαρμόζουν μια πολιτική «στρατηγικής αμφισβησίας» για το ζήτημα.

Το Πεκίνο, από τη μεριά του, τα τελευταία χρόνια εφαρμόζει πολιτική απομόνωσης του νησιού, πιέζοντας άλλες χώρες να το αναγνωρίσουν ως μέρος της «μίας Κίνας». Τα τελευταία στρατιωτικά γυμνάσια ήταν προειδοποιητικό μήνυμα προς πάσα κατεύθυνση, αλλά κυρίως προς Ουάσινγκτον.

Δεν έχει σημασία αν μέχρι στιγμής είναι ελεγχόμενη η ένταση. Σημασία έχει ότι είναι συσσωρευτική, τόσο στρατιωτικά όσο και πολιτικά, διαμορφώνοντας όρους για επιταχυνόμενη κλιμάκωση. Η Ταϊβάν ήταν και είναι, από τη γέννησή της, ένα μελλοντικό πεδίο εκκίνησης της μετωπικής σινοαμερικανικής αντιπαράθεσης.

XB

Φιλιππίνες

Στη μέγγενη του αμερικανοκινεζικού ανταγωνισμού

Η ενίσχυση της αμερικανικής στρατιωτικής παρουσίας στο έδαφος των Φιλιππίνων αποτελεί ένα ακόμη βήμα στον κλιμακούμενο ανταγωνισμό μεταξύ του αμερικανικού και του κινεζικού ιμπεριαλισμού στην περιοχή του Ειρηνικού. Ήδη από το 1996, στο πλαίσιο του μηχανισμού της Οικονομικής Συνεργασίας Ασίας-Ειρηνικού, αποφασίστηκε η δημιουργία μιας στενότερης ζώνης ελεύθερων συναλλαγών όπου οι ΗΠΑ ανέλαβαν ηγεμονικό ρόλο, με συμμετοχή της Νότιας Κορέας, των Φιλιππίνων και της Ινδονησίας. Πέρα από τον προφανή σκοπό του ξεζουμίσματος του πλούτου των χωρών της περιοχής, η συγκεκριμένη κίνηση εντάσσεται στο στρατηγικό στόχο της περικύκλωσης της Κίνας, που από τότε έδειχνε δείγματα οικονομικού επεκτατισμού προς ανατολάς, εφαρμόζοντας το δόγμα του «θαλάσσιου δρόμου του μεταξίου».

Ο κινεζικός ιμπεριαλισμός, υπό την ηγεσία του Σι Τζίν Πινγκ, ξεκίνησε εδώ και πολύ καιρό μια εκστρατεία επέκτασης της επιρροής του προς τις χώρες του τόξου του Δυτικού Ειρηνικού, επίσης με υποστήριξη στρατιωτικών μέσων. Η κατάληψη των νησιών Παρασέλ και Σπράτλι, συστάδες από κοραλλιογενείς υφάλους και ατόλες, τα οποία διεκδικούν

διάφορες χώρες της περιοχής, μετέτρεψαν τη Νότια Σινική Θάλασσα σε «εσωτερική λίμνη» της Κίνας. Επόμενο βήμα ήταν η οικονομική διείσδυση σε νησιά που ανήκουν στην αποκλειστική οικονομική ζώνη των Φιλιππίνων και η σύναψη συμφωνιών για εγκατάσταση βάσεων σε Ναουρού, Φίτζι και Νήσους Σολομώντος. Η απάντηση των ΗΠΑ δεν άργησε να έλθει: ενίσχυση των στρατιωτικών βάσεων στις Φιλιππίνες και σύναψη της Συμφωνίας ΑΥΚΥΣ με την Αυστραλία (με πρόβλεψη για παράδοση πυρηνοκίνητων υποβρυχίων), καθώς και εντατικοποίηση των περιπολιών του Έβδομου Στόλου ακόμη και δίπλα στα θαλάσσια ύδατα της Ταϊβάν.

Η όξυνση της αντιπαράθεσης για την Ταϊβάν, με επισκέψεις ανώτερων αξιωματούχων των ΗΠΑ στο νησί και, σαν απάντηση, τις πρόσφατες ναυτικές και αεροπορικές ασκήσεις της Κίνας πολύ κοντά στις ακτές του, συνιστά σοβαρό και επικίνδυνο βήμα κλιμάκωσης του ανταγωνισμού των δύο ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Αν σπάσει ο κλοιός που «περιορίζει» την επέκταση της κινεζικής επιρροής στον δυτικό Ειρηνικό, ανοίγει ο δρόμος για αμφισβήτηση της κυριαρχίας των Αμερικανών σε όλη την περιοχή, με εμφανή «κίνδυνο» (σύμφωνα με το Πεν-

τάγωνο) για τους αυστραλιανούς και νεοζηλανδούς συμμάχους, αλλά ακόμη και για τις δυτικές ακτές των ΗΠΑ. Επομένως, απαντών με παραπέρα θωράκιση της στρατιωτικής τους παρουσίας, ιδίως στις Φιλιππίνες, με μεγάλης έκτασης ασκήσεις (Balikatan 2023) και δημιουργία άλλων 10 ναυτικών βάσεων στη βορειοδυτική περιοχή της χώρας, με τη συναίνεση του δικτατορικού φιλοδυτικού καθεστώτος.

Οι πολεμικές προετοιμασίες κλιμακώ-

νονται επικίνδυνα. Ο λαός των Φιλιππίνων, φοβούμενος τη δημιουργία μιας καινούριας Ουκρανίας, τάσσεται σθεναρά ενάντια στην εγκατάσταση νέων αμερικανικών βάσεων, αλλά και ενάντια στις απειλές του κινεζικού ιμπεριαλισμού. Κατεβαίνει κατά χιλιάδες σε αντιπολεμικές, αντιιμπεριαλιστικές διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις των Φιλιππίνων, επίσης με παρότρυνση του Εθνικού Δημοκρατικού Μετώπου, απαιτώντας να γίνονται σεβαστή η κυριαρχία της χώρας.

Ουκρανία

Διαρροές, αδιέξοδα και κλιμάκωση της σύγκρουσης

Με την ιμπεριαλιστική σύγκρουση ΗΠΑ-Δύσης με τη Ρωσία να κινείται σε ανοδική τροχιά, στο επόμενο διάστημα θα κριθούν πολλά για το πώς θα εξελιχθεί ο πόλεμος στην Ουκρανία που εν τω μεταξύ συνεχίζεται με αμείωτους -αν όχι με πιο εντατικούς- ρυθμούς. Αυτό καταδεικνύουν οι εξελίξεις στο μέτωπο, η προετοιμαζόμενη «ουκρανική αντεπίθεση» και φυσικά η όλη ιστορία γύρω από τη διαρροή αμερικανικών εγγράφων και τα όσα ακολούθησαν.

Ποιος και γιατί;

Ξεκινώντας από το τελευταίο, η διαρροή των εγγράφων αυτών, πολλά από τα οποία χαρακτηρίζονταν έως και πολύ υψηλής διαβάθμισης, αφορούσε πολλά ζητήματα, με πιο σημαντικά τα εξής:

- Στρατιωτικές πληροφορίες και ταυτόχρονα διατύπωση αμφιβολιών για τη δυνατότητα πραγματοποίησης της χιλιοεπιωμένης «ουκρανικής αντεπίθεσης» και ειδικότερα για το στόχο ανακατάληψης της Κριμαίας.

- Εκτίμηση των απωλειών των δύο πλευρών που δείχνει πολλαπλάσιες τις απώλειες των ουκρανικών δυνάμεων σε σχέση με τις απώλειες των ρωσικών δυνάμεων.

- Διείσδυση των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών στις αντίστοιχες της Ρωσίας.

- Ροή πληροφοριών από ΗΠΑ-ΝΑΤΟ προς τις ουκρανικές στρατιωτικές δυνάμεις σε πραγματικό χρόνο, κάτι που κατέστησε δυνατή την εξόντωση ρώσων στρατηγών καθώς και τα πλήγματα ακριβείας σε ρωσικούς ανεφοδιαστικούς κόμβους.

- Κατασκοπεία μιας σειράς χωρών (π.χ. Αίγυπτος), μεταξύ αυτών και συμμάχων των ΗΠΑ, όπως το Ισραήλ και η Νότια Κορέα, σε σχέση με τη στάση τους στον πόλεμο στην Ουκρανία.

Η δημοσιοποίησή τους δημιούργησε ένα ντόμινο εξελίξεων και αυτό ανεξάρτητα εάν ήταν αυθεντικά ή όχι. Όσον αφορά το τελευταίο ερώτημα, Ρώσοι και όχι μόνο στρατιωτικοί εμπειρογνώμονες θεωρούν ότι στις διαρροές αυτές έχουν ανακατευθεί αυθεντικά με παραποιημένα έγγραφα, ενώ αρκετές από τις πληροφορίες που περιείχαν (για τον πόλεμο στην Ουκρανία) ήταν ήδη και σε μεγάλο βαθμό γνωστές ή και δημοσιευμένες. Επίσης, ρώσοι και δυτικοί εμπειρογνώμονες δεν αποκλείουν οι πληροφορίες για την «ουκρανική αντεπίθεση» να είναι σκόπιμα αλλαγμένες. Ωστόσο, ακόμα και έτσι, η Ρωσία ήδη γνωρίζει σε γενικές γραμμές, από τις συγκεντρώσεις στρατευμά-

των και εξοπλισμού, σε ποια κατεύθυνση θα αντιμετωπίσει την πίεση, καταγράφει τις εναλλακτικές οδούς για τον ουκρανικό στρατό και προετοιμάζεται εντατικά, όπως σημειώνουν και τα δυτικά ΜΜΕ.

Πιο σημαντικά κατά τη γνώμη μας είναι δύο αλληλένδετα ερωτήματα που αφορούν το ποιος και το γιατί (μαζί και το «γιατί τώρα;»).

Η σύλληψη ενός χαμηλόβαθμου ακροδεξιού στρατιωτικού, καθώς και η στήριξη της πράξης του από ΜΜΕ όπως το FOX NEWS που πρόσκειται στον Ντόναλντ Τραμπ, φαίνεται να ταιριάζει με το γεγονός της αντίθεσης των Ρεπουμπλικανών και του Τραμπ στις επιλογές της διοίκησης Μπάιντεν στο «Ουκρανικό», που τις θεωρεί αδιέξοδες.

Το περιεχόμενο των εγγράφων και ειδικότερα οι αμφιβολίες για τη δυνατότητα πραγματοποίησης της «ουκρανικής αντεπίθεσης» όσο και οι εκτιμήσεις για τις έως τώρα εκατέρωθεν απώλειες φανερά υπονομεύουν την προοπτική της «ουκρανικής αντεπίθεσης», στην οποία η κυβέρνηση Μπάιντεν και το ενεργούμενο αντιδραστικό καθεστώς του Κιέβου είχαν στηρίξει το τελευταίο διάστημα την πολιτική και στρατιωτική τακτική τους. Με επίκεντρο την επικείμενη «ουκρανική αντεπίθεση» είχε επιδιωχθεί η σίγαση των αντιτιθέμενων, στο εσωτερικό της αστικής τάξης των ΗΠΑ, φωνών, η συνέχιση των εκβιασμών και της πίεσης στους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και φυσικά η παράταση και η κλιμάκωση του πολέμου. Η στιγμή μάλιστα που ξεκίνησαν οι διαρροές, αμέσως μετά τη δήλωση του αμερικανού ΥΠΕΞ, Άντονι Μπλίνκεν, ότι η αντεπίθεση θα ξεκινήσει άμεσα σε λίγες εβδομάδες, ενώ ταυτόχρονα απέκλειε κάθε ενδεχόμενο συνομιλιών μεταξύ Ρωσίας και... Ουκρανίας, είναι δηλωτική του «γιατί τώρα». Όταν μάλιστα γράφεται πως τα έγγραφα κυκλοφορούσαν στο διαδίκτυο (σε πλατφόρμες διαδικτυακών παιχνιδιών!) ένα μήνα πριν τα δημοσιεύσουν τα πιο γνωστά δυτικά ΜΜΕ.

Σκεπτόμενοι λοιπόν πολιτικά, η διαρροή εγγράφων (μεταξύ αυτών και εγγράφων που επισημοποιούν το μεγάλο βαθμό εμπλοκής των ΗΠΑ στον πόλεμο) είναι αποτέλεσμα των διχασμών και της εσωτερικής αντιπαράθεσης στην αμερικανική ιμπεριαλιστική αστική τάξη. Αντιπαράθεση που αφορά το μέχρι πού οι ΗΠΑ «τραβούν το σχοινί» όταν απέναντί τους έχουν μια πυρηνική υπερδύναμη. Ποια τακτική πρέπει να διαμορφώσουν απέναντι στη Ρωσία και την Κίνα και συγκεκριμένα ποια να αντιμετωπίσουν αρχικά και ποια σε δεύτερο χρόνο; Ποια τακτική τους βοηθά να αποτρέψουν τη

μετατροπή της «στρατηγικής συνεργασίας» Ρωσίας και Κίνας; Αντιπαράθεση που επίσης έχει το εξής κρίσιμο στοιχείο: η Ρωσία μαζί με το κόστος (σε ανθρώπους και υλικό) έχει ταυτόχρονα και το πλεονέκτημα να συμμετέχει άμεσα με το στρατό της στον πόλεμο, ενώ οι ΗΠΑ όχι, κάτι που κάνει ακόμα πιο δύσκολη μια επιτυχής -για το καθεστώς του Κιέβου και για τις ΗΠΑ- έκβαση του πολέμου.

Όλα αυτά ενώ για τις ΗΠΑ έχει τεθεί στο επίκεντρο της στρατηγικής τους η αντιμετώπιση της σχετικής τους αποδυναμώσης έναντι συμμάχων και ανταγωνιστών, που έχει ήδη οδηγήσει στην έμπρακτη αμφισβήτηση της πρωτοκαθεδρίας τους και στη δυνατότητά τους, ως επικεφαλής της «Δύσης», να διαμορφώσουν τις εξελίξεις στον πλανήτη σύμφωνα με τα γεωπολιτικά τους συμφέροντα.

Οι δηλώσεις Μακρόν, ο κλέφτης Ζελένσκι και το μέτωπο

Καθόλου τυχαία την ίδια περίοδο έχουμε τις δηλώσεις Μακρόν για την ανάγκη απαγκίστρωσης της ΕΕ από την αμερικανική πολιτική έναντι της Κίνας και διαμόρφωσης από μεριάς της, «στρατηγικής αυτονομίας». Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός θέλει να πετύχει «με ένα σμπάρο δύο τρυγόνια». Από τη μια να οριοθετηθεί έναντι των Αμερικανών που όχι μόνο έχουν προκαλέσει σημαντικά ρήγματα στις ευρωρωσικές σχέσεις αλλά επιδιώκουν να ρυμουλκήσουν την ΕΕ και στην πολιτική ανάσχεσης της Κίνας. Από την άλλη, να ανακτήσει από τον γερμανικό ιμπεριαλισμό τμήμα της χαμένης ηγεμονίας της επί ευρωπαϊκού εδάφους, εκμεταλλευόμενη τη στρατιωτική-στρατηγική της δυνατότητα και γνωρίζοντας από πρώτο χέρι το διαρκές πια βραχυκύκλωμα των στρατηγικών φιλοδοξιών του Βερολίνου.

Όσον αφορά αυτό το τελευταίο, ενδεικτικές είναι για μια ακόμη φορά οι ασύμπτωτες δηλώσεις του Σολτς και της Μπέρμπεκ για την Κίνα. Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός, αφού διέκοψε επ' αόριστον τη στρατηγική ενεργειακή συνεργασία του με τη Ρωσία, καλείται τώρα να αποδεχτεί τον περιορισμό των εμπορικών-οικονομικών του σχέσεων με την Κίνα που εν πολλοίς τροφοδοτούσε το υπέρρογο εμπορικό του πλεόνασμα και συνεισέφερε τα μέγιστα στην οικονομική του ισχύ. Με αυτήν την έννοια το Βερολίνο βρίσκεται μπροστά σε κρίσιμες και δύσκολες αποφάσεις.

Επίσης σ' αυτήν ακριβώς τη φάση που διακυβεύονται πολλά στη Δύση, ο Χερς ξαναχτυπά, βγάζοντας στη φόρα τα

άπλυτα του Ζελένσκι και «της αυλής του» όσον αφορά τα εκατομμύρια που τσέπω-νε από την αγορά σε μειωμένη τιμή μέσω τρίτων χωρών -με τα λεφτά της ΕΕ και των ΗΠΑ- ρωσικού πετρελαίου. Για να ακολουθήσει δημοσίευμα του Politico, γνωστού για τις διασυνδέσεις του με κέντρα των ΗΠΑ, πως δεν είναι απίθανο ένα πραξικόπημα τύπου «Μαϊντάν» για την ανατροπή του Ζελένσκι, είτε αφού τελειώσει ο πόλεμος είτε και άμεσα! Άραγε έχουν δυναμώσει οι φωνές που θεωρούν πως οι εξελίξεις κινδυνεύουν να οδηγηθούν στο αδιανόητο (πυρηνικός πόλεμος) και άρα πρέπει με κάθε μέσο και τρόπο να αναπροσανατολιστούν προς έναν συμβιβασμό; Είτε εκθέτοντας την κυβέρνηση Μπάιντεν που συνεργάζεται με έναν κλέφτη είτε ωθώντας στο να βγουν από τη μέση «εμπόδια» τύπου Ζελένσκι που είναι χρωμαμένος με «αδιαλλαξία»; Πάντως, ακόμα και έτσι να είναι, η κυρίαρχη γραμμή στις ΗΠΑ εξακολουθεί να επιμένει στην παράταση και κλιμάκωση του πολέμου, επίσης με κάθε μέσο και τρόπο, γεγονός που προϋποθέτει για επικίνδυνες και σε κάθε περίπτωση όχι για ομαλές και γραμμικές εξελίξεις.

Εν τω μεταξύ, τα νεότερα από το μέτωπο δεν είναι ευχάριστα για την ουκρανική πλευρά και τα αφεντικά της. Στο Μπαχμούτ, που η ρωσική πλευρά ελέγχει πια κατά 90%, οι ουκρανικές δυνάμεις πληρώνουν βαρύ φόρο αίματος, με το ρωσικό πυροβολικό να σφυροκοπεί ανελέητα τις θέσεις τους, ενώ έχει εξουδετερώσει κάθε δυνατότητα ανεφοδιασμού τους. Μάλιστα λέγεται ότι ο ρωσικός στρατός και οι μισθοφόροι της Βάγκνερ ετοιμάζονται εντατικά για την πολιορκία του Τσάσιβ Γιαρ, την επόμενη πόλη-φρούριο, βορειοδυτικά του Μπαχμούτ.

Στα άλλα κέντρα του μετώπου (Αβντιβκα, Μαρίνκα κλπ) οι ουκρανικές δυνάμεις υφίστανται μεγάλη πίεση και αρχίζουν να τελούν υπό επιχειρησιακή περιπέπωση, ενώ στο Νότο, οι έως τώρα ουκρανικές επιθέσεις καταλήγουν σε σφαγή του προσωπικού και καταστροφή του στρατιωτικού εξοπλισμού. Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός, χωρίς να βιάζεται, σφίγγει τα λουριά στο μέτωπο και στέλνει συνεχώς μηνύματα και απειλές πως από αυτόν τον πόλεμο δεν θα βγει ηττημένος. Έχει άλλωστε δημόσια τοποθετηθεί τόσο για τα «ειδικά» επίδικα της σύγκρουσης αυτής όσο και για τα γενικά.

Έτσι, με την αλληλοσφαγή να συνεχίζεται ακατάπαυστα, ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός ΗΠΑ-Δύσης με τη Ρωσία οδηγείται στα άκρα, διογκώνοντας ταυτόχρονα τα αδιέξοδα για τους ιμπεριαλιστές και τους κινδύνους για τους λαούς.

Πόλεμος στην Ουκρανία

Εφιάλτης

Συνεχίζεται χωρίς σταματημό το μακελειό στην Ουκρανία. Συνεχίζουν να κομματιάζονται καθημερινά εκατοντάδες χιλιάδες νεανικά κορμιά και άμαχοι.

Συνεχίζει να ρημάζει η Ουκρανία. Και τίποτα δεν δείχνει ότι αυτό μπορεί να σταματήσει. Αντίθετα, η σύγκρουση παίρνει όλο και μεγαλύτερες και πιο επικίνδυνες διαστάσεις. Τόσο ώστε να διαγράφεται στον ορίζοντα ο κίνδυνος μιας γενικευμένης σύγκρουσης, έως και πυρηνικής. Αλλά ως τα βάλουμε σε μια σειρά.

Ένα πρώτο ερώτημα

Το πρώτο ερώτημα αφορά το τι πόλεμο έχουμε. Ποιος μάχεται ενάντια σε ποιον.

Εκείνο που δεν μπορεί πλέον να αμφισβητηθεί από κανέναν είναι πως στην κύρια και καθοριστική πλευρά του έχουμε μια στρατιωτικοπολιτική αντιπαράθεση ανάμεσα σε ΗΠΑ-NATO-ΕΕ από τη μια και Ρωσία από την άλλη. Στο πλαίσιο της μετέχουν από τη μια οι δυνάμεις του Κιέβου και από την άλλη οι ρωσόφωνοι της Ουκρανίας αλλά υπό τους όρους και τις υπαγορεύσεις των ΗΠΑ και των Ρώσων αντίστοιχα.

Το ευρύτερο διακύβευμα

Το δεύτερο και κρίσιμο ερώτημα αφορά το πώς και το γιατί αυτής της αντιπαράθεσης. Ποιο το διακύβευμα στη βάση του οποίου συγκρούονται και σε τέτοια μάλιστα κλίμακα αυτές οι δυνάμεις.

Είναι γεγονός ότι στο πλαίσιο αυτής της αναμέτρησης διακυβεύεται η υπόσταση της Ουκρανίας ως κρατικής οντότητας καθώς βέβαια και η μοίρα των ρωσόφωνων αυτής της χώρας. Μόνο που το τι πρόκειται να γίνει με αυτά τα ζητήματα συναρτάται και μέλλεται να καθοριστεί σε πλήρη συνάρτηση με αυτό που έχει τεθεί σαν το ευρύτερο διακύβευμα αυτής της σύγκρουσης. Αυτό που κρίνεται πλέον είναι το αν ο κόσμος θα συνεχίσει να λειτουργεί με βάση τη δεσπόζουσα έως και κυρίαρχη θέση και ρόλο των ΗΠΑ-Δύσης ή θα περάσουμε στον λεγόμενο «πολυπολικό» κόσμο, όπως επιδιώκουν Ρωσία, Κίνα και όχι μόνο αυτές. Πιο συγκεκριμένα, αν θα περάσουμε σε μια νέα κατανομή ρόλων, αρμοδιοτήτων και ζωνών επιρροής ή πιο απλά σε ένα νέο ξαναμοίρασμα του κόσμου.

Οι «ιδιοκτήτες» του κόσμου

Αυτό είναι που εξηγεί τη στάση τόσο των ΗΠΑ-Δύσης από τη μια όσο και Ρωσίας, Κίνας από την άλλη. Όσον αφορά τη Δύση, αιώνες κυριαρχίας της έδωσαν τη δυνατότητα να διαμορφωθεί ένα πλαίσιο σχέσεων σε όλα τα πεδία (οικονομικό, πολιτικό, στρατιωτικό) που διασφάλιζε μια συνεχή ροή πραγματικών αξιών από όλον τον κόσμο στις δυτικές μητροπόλεις. Μια σχέση πραγμάτων που οδήγησε τους ΗΠΑ-Δυτικούς στο να αισθάνονται και να συμπεριφέρονται σαν «ιδιοκτήτες του κόσμου». Μια αντίληψη που ενισχύθηκε στο έπακρο μετά τη νίκη τους στον «ψυχρό πόλεμο», την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ και τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης. Μόνο που τα πράγματα δεν ήταν όπως ακριβώς τα υπολόγιζαν.

Η νίκη της Δύσης της απέφερε σημαντικά κέρδη και πλεονεκτήματα, είχε όμως και τις «παρενέργειες» της. Αυτό που μέσα στη σκόνη των καταρρεύσεων δεν μπορούσαν να δουν οι «επιφανείς» αναλυτές ήταν το άνοιγμα μιας διαδικα-

σίας αναδιάταξης δυνάμεων. Δεν ήταν μόνο η Ρωσία που μετά τον Γέλτσιν και υπό τον Πούτιν ανασυγκροτούσε τις δυνάμεις της. Ούτε μόνο η Κίνα που ανέπτυσε τις τεράστιες δυνατότητές της. Ήταν και άλλες σημαντικές δυνάμεις (Ινδία, Βραζιλία κ.ά.) που «διδιεύαν» στις ρωγμές που δημιουργούνταν στο παγκόσμιο σκηνικό, διεκδικώντας τη δική τους θέση και ρόλο.

Το δίλημμα των ΗΠΑ

Αυτή ήταν μια εξέλιξη που προκαλούσε μεγάλες ανησυχίες και ανάλογες αντιδράσεις σε ΗΠΑ-Δύση. Θα προσπεράσω σειρά σημαντικών εξελίξεων για να σταθώ σε ορισμένα βασικά σημεία. Ένας από τους πιο σημαντικούς παράγοντες ανησυχίας ήταν το ότι στη Δύση αντιλαμβάνονταν ότι ο χρόνος λειτουργούσε εις βάρος τους. Ένας παράγοντας που έθετε επιτακτικά την αναγκαιότητα δράσης για την ανάσχεση, την ανατροπή αυτών των τάσεων. Ναι, αλλά ποιας μορφής και χαρακτήρα;

Αποτελούσε και αποτελεί αποφασιστικό ανασχετικό παράγοντα η ύπαρξη του ρωσικού πυρηνικού οπλοστασίου. Αποτελούσε σημαντικό παράγοντα ανησυχίας η διαρκής ανάπτυξη της Κίνας κατ' αρχάς στο οικονομικό αλλά όχι μόνο σε αυτό το πεδίο. Αποτελούσε και αποτελεί κοινή παραδοχή ότι δεν ήταν ρεαλιστική επιλογή η ταυτόχρονη αντιμετώπιση και των δύο αντιπάλων (Ρωσίας, Κίνας).

Αυτή η κατάσταση έθετε ένα «διπλής» μορφής δίλημμα που με ιδιαίτερο τρόπο εκφράστηκε βασικά στις ΗΠΑ. Να δοθεί το κύριο βάρος στο οικονομικό πεδίο και άρα στην αντιμετώπιση κατ' αρχάς της Κίνας, όπως επέλεξε ο Τραμπ, ή να επιλεγεί ο δρόμος της επιβολής διά της ισχύος με πρώτο στόχο τη Ρωσία.

Ο ουκρανικός «κρίκος»

Η προεδρία Μπάιντεν επέλεξε το δεύτερο σαν τον κρίκο που θα σύρει όλη την αλυσίδα των αμερικανικών επιδιώξεων. Το πεδίο που έμελλε να ξεδιπλωθεί η αμερικανική στρατηγική ήταν η Ουκρανία.

Ένα πεδίο που είχε ήδη προετοιμαστεί από τις προηγούμενες αμερικανικές διοικήσεις με την αμέριστη βοήθεια των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών. Αναφέρομαι βασικά στην «πορτοκαλί επανάσταση» (2004), το πραξικόπημα του Μαϊντάν (2014) που έδωσε την εξουσία στα πιο ακραία εθνικιστικά και φασιστικά στοιχεία της Ουκρανίας. Στην επιχείρηση βίαιης εθνοκάθαρσης σε βάρος των ρωσόφωνων της Ουκρανίας. Τη χρησιμοποίηση των συμφωνιών του Μινσκ (1 και 2) που, όπως ομολόγησε πρόσφατα η «εγγυήτρια» Μέρκελ, έγιναν για να δοθεί χρόνος στην ανασυγκρότηση και εξοπλισμό του στρατού του Κιέβου. Την προώθηση μιας πολιτικής που είχε σαν στόχο της τη διαμόρφωση της Ουκρανίας σε προκεχωρημένο οχυρό των ΗΠΑ-NATO στο μαλακό υπογάστριο της Ρωσίας.

Η ρωσική αντίδραση

Απέναντι σ' αυτά η Ρωσία προχώρησε σε ορισμένες κινήσεις που υπογράμμιζαν τις τέτοιες αλλά και αλλιώςικές διαθέσεις της. Προχώρησε κατ' αρχάς στην προσάρτηση της Κριμαίας (2014) για να διασφαλίσει την κυριαρχία της στον Εύξεινο Πόντο. Από την άλλη μεριά, προχώρησε στις συμφωνίες του Μινσκ που, ως σημειωθεί, έγιναν σε μια φάση που οι δυνάμεις των ρωσόφωνων του Ντονμπάς είχαν πάρει παραμάζωμα τον αδύναμο ακόμα στρατό του Κιέβου.

Ανάλογα χαρακτηριστικά είχαν και οι κινήσεις της στο διάστημα πριν από την εισβολή στην Ουκρανία. Από τη μια μεριά συγκέντρωσε σημαντικές στρατιωτικές δυνάμεις στα σύνορα με Ουκρανία, δείχνοντας τις διαθέσεις της. Από την άλλη, διατύπωσε μια σειρά προτάσεων σε Κίεβο-Δύση για μια συμπεφωνημένη διευθέτηση του ζητήματος.

Θα αναφερθώ εδώ σε ένα και μόνο σημείο αυτών των προτάσεων καθώς θεωρώ πως σε αυτό συμπυκνώνεται το σύνολο των ζητημάτων που είχαν τεθεί. Την πρόταση για συμφωνία διαμόρφωσης μιας νέας «αρχιτεκτονικής ασφάλειας στην Ευρώπη» που εξ αντικειμένου θα αφορούσε συνολικά τον πλανήτη.

Οι πύλες της κόλασης

Πρόταση η οποία απορρίφθηκε ασητητή από ΗΠΑ-Δύση. Μια απόρριψη που έκανε παραπάνω από οφθαλμοφανές ότι οι δυνάμεις αυτές στόχευαν να προωθήσουν μέχρι τέλους την επιθετική τους πολιτική απέναντι στη Ρωσία.

Απέναντι σ' αυτές τις διαθέσεις η Ρωσία «σήκωσε το γάντι». Προχώρησε στη στρατιωτική εισβολή στο έδαφος της Ουκρανίας. Ορθάνοιξαν οι πύλες της κόλασης. Μιας κόλασης που είχε ήδη μισανοίξει με τις επιδρομές του στρατού του Κιέβου και των φασιστικών ταγμάτων ενάντια στους ρωσόφωνους του Ντονμπάς. Ταυτόχρονα τέθηκε ανοικτά στην ημερήσια διάταξη και μάλιστα με στρατιωτικούς όρους το μεγάλο διακύβευμα στο οποίο προηγούμενα αναφέρθηκα.

Οι συνέπειες της ήττας για τη Δύση

Ας σταθώ λίγο περισσότερο σ' αυτό το τελευταίο. Τόσο οι μεν όσο και οι δε αντιλαμβάνονται πολύ καλά τις συνέπει-

ες που θα έχει μια στρατηγικού χαρακτήρα ήττα στο έδαφος της Ουκρανίας. ΗΠΑ-Δύση αντιλαμβάνονται ότι μια τέτοια ήττα δεν θα σημαίνει απλά και μόνο κάποιες απώλειες στο έδαφος της Ουκρανίας. Θα σημαίνει δραστική ανατροπή των παγκόσμιων συσχετισμών για όλη την επόμενη περίοδο. Θα σημαίνει κλονισμό των όρων κυριαρχίας που είχαν οικοδομήσει ως τα τώρα. Θα σημαίνει περιορισμό των δυνατοτήτων τους να παρεμβαίνουν σε διάφορες περιοχές της γης και να καθορίζουν τις εξελίξεις. Θα σημαίνει περιορισμό των δυνατοτήτων τους να απομυζούν οικονομικά τον υπόλοιπο κόσμο. Θα σημαίνει ενίσχυση των φυγόκεντρων τάσεων στον ευρύτερο χώρο επιρροής τους και ίσως και στο ίδιο το NATO. Θα σημαίνει την ενεργοποίηση πολιτικών αντιθέσεων τόσο στο πλαίσιο των κυρίαρχων ελίτ όσο και στο κοινωνικό πεδίο και πιθανά σε επίπεδα συνολικής κρίσης.

Οι συνέπειες για Ρωσία-Κίνα

Ανάλογα και πιθανά πιο δραματικές συνέπειες θα έχει μια τέτοιου χαρακτήρα ήττα για τη Ρωσία και οι οποίες δεν θα αφήνουν «έξω» και την Κίνα. Δεν είναι μόνο ότι ο διεθνής της ρόλος θα περιοριστεί στο ελάχιστο. Είναι και ότι θα δει «χρωματιστές» ή όποιου είδους «επαναστάσεις» σε όλες τις χώρες επιρροής της. Είναι ότι θα δει τις βάσεις και τους πυραύλους του NATO σε όλη την περίμετρό της. Είναι ότι θα υποστεί σοβαρές οικονομικές συνέπειες. Και το πλέον κρίσιμο, θα αντιμετωπίσει σοβαρά εσωτερικά προβλήματα που θα θέτουν υπό κρίση ακόμη και τη συνοχή της ρωσικής Ομοσπονδίας.

Σοβαρές συνέπειες σε μια τέτοια περίπτωση θα αντιμετωπίσει και η Κίνα. Αποτελεί κοινό «μυστικό» το ότι μετά έρχεται η δική της σειρά. Ανεξάρτητα το ποια μορφή θα πάρει αυτό, το βέβαιο είναι ότι η Κίνα θα υποχρεωθεί να περιορίσει τις φιλοδοξίες της. Αυτά τα ενδεχόμενα εξηγούν και τη στάση της Κίνας, που ναι μεν δεν ήθελε μια τέτοια αναμέτρηση σε αυτή τη φάση, μόνο που αυτό δεν εξαρτήθηκε από αυτήν. Αυτά τα δεδομένα είναι που εξηγούν και τη δική της στάση. Τη «διακριτική» μεν, αλλά σαφή στήριξη των ρωσικών θέσεων. Μέχρι που μπορεί να φτάσει αυτή η στήριξη με βάση το σύνολο των δεδομένων μένει απλώς να το δούμε.

Χωρίς ορατό τέλος

Του ΒΑΣΙΛΗ ΣΑΜΑΡΑ

Περί «νίκης» και ήττας

Με όλα αυτά στη σχετική φιλολογία έχει τεθεί ένα ερώτημα που αφορά το αν μπορεί να υπάρξει νικητής σ' αυτή την αναμέτρηση και ποιος μπορεί να είναι αυτός. Θα αποφύγω οποιαδήποτε εκτίμηση που έτσι κι αλλιώς είναι παρακινδυνευμένη. Από τη μεριά μου προτιμώ να αντιστρέψω το ερώτημα και να το θέσω στην πλέον κρίσιμη του μορφή. Μπορεί να υπάρξει ηττημένος;

Όταν το διακύβευμα είναι τόσο καθοριστικής σημασίας. Όταν οι συνέπειες είναι τόσο δραματικές για οποιονδήποτε βρεθεί στην πλευρά του ηττημένου. Όταν αναμετρώνται δυνάμεις που διαθέτουν πυρηνικά όπλα, ποιος μπορεί να εγγυηθεί ότι μπροστά στο φάσμα της ήττας δεν θα υπάρξει προσφυγή στην έσχατη λύση;

Βεβαίως και, όπως έχω ήδη αναφέρει, καμιά πλευρά δεν θα ήθελε να οδηγηθούν τα πράγματα μέχρι εκεί, παρά τους κατά καιρούς λεονταρισμούς, καθώς όλοι αντιλαμβάνονται το τι θα σημαίνει κάτι τέτοιο. Με βάση συνεπώς αυτό (και αυτό) το δεδομένο, τίθενται ορισμένα σημαντικά ερωτήματα. Με ποιους στόχους κινούνται οι αντιμαχόμενες πλευρές και μέχρι πού στοχεύουν-μπορούν να φτάσουν; Σε συνάρτηση με αυτό τίθεται ένα «παράλληλο» ερώτημα. Υπάρχει πιθανότητα ενός συμβιβασμού και ποιας μορφής μπορεί να είναι αυτός;

Υπάρχει «λύση»;

Ας ξεκινήσω από το δεύτερο. Η πιθανότητα ενός συμβιβασμού συνδέεται κατ' αρχάς με τους φόβους ότι η σύγκρουση μπορεί να οδηγηθεί σε μη ελεγχόμενα επίπεδα και να φτάσει έως και σε μια καταστροφική για όλους συνολική-πυρηνική αντιπαράθεση. Συνδέεται με τις ανησυχίες ότι η παράταση της σύγκρουσης μπορεί να οδηγήσει σε ανεπιθύμητες -για κάθε πλευρά- διαμορφώσεις διεθνών συσπειρώσεων ή αντισυσπειρώσεων.

Συνδέεται με τα κόστη που έχει η συνέχισή της και τις επιδράσεις τους στη συνολική οικονομική ισορροπία και δυνατότητες της κάθε πλευράς και ιδιαίτερα σε συνθήκες οικονομικής κρίσης.

Συνδέεται ακόμη με τις γενικότερες πολιτικές και κοινωνικές αναστατώσεις που μπορεί να προκληθούν από την συνέχιση αυτής της κατάστασης και των συνεπειών της. Μόνο που -για την ώρα τουλάχιστον- οι εκατέρωθεν προτάσεις «ειρηνικής επίλυσης» της κρίσης δεν συνάδονται πουθενά.

Η κάθε πλευρά αυτό που «προτείνει» είναι το μάξιμουμ των επιδιώξεών της και μάλιστα με πλήρη επίγνωση ότι δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτές από την άλλη. Αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι έχουν αποκλείσει την πιθανότητα ενός συμβιβασμού, αλλά καταδεικνύει ότι η κάθε πλευρά θα τον ήθελε στα μέτρα των επιδιώξεών της.

Στόχοι και επιδιώξεις

Εδώ βρίσκεται το πρόβλημα και κάποιες απαντήσεις μπορούν να αναζητηθούν με βάση το πρώτο ερώτημα. Με βάση τα πραγματικά δεδομένα, ποιος είναι ή μπορεί να είναι οι επιδιώξεις, οι στόχοι της κάθε πλευράς.

Αυτό που βλέπουμε να εκτυλίσσεται είναι οι προσπάθειες της κάθε πλευράς

να διαμορφώσει όρους που να τη φέρνουν σε πλεονεκτική θέση απέναντι στον αντίπαλο. Κατά πρώτο και κύριο λόγο, στο στρατιωτικό-εδαφικό πεδίο των αναμετρήσεων. Σημαντικό ρόλο έχουν οι κινήσεις στο πολιτικό πεδίο και ιδιαίτερα σε αναφορά με τη στάση χωρών που δεν μετέχουν άμεσα στη σύγκρουση, έστω και αν αποκλίνουν προς τη μια ή την άλλη πλευρά.

Ταυτόχρονα η κάθε πλευρά ευελπιστεί στην «κόπωση» του αντιπάλου στο στρατιωτικό, πολιτικό, οικονομικό πεδίο αλλά και στις εσωτερικές κοινωνικές, πολιτικές εντάσεις που μπορεί να εκδηλωθούν από την παράταση και τις συνέπειες του πολέμου.

Ένα μακάβριο πόκερ

Με αυτές τις συνθήκες, αυτό που εξελίσσεται σε όλο αυτό το διάστημα είναι μια συνεχής ανατροφοδότηση της σύγκρουσης, μια διαρκής αναβάθμιση της πολεμικής αντιπαράθεσης σε όλο υψηλότερα και επικίνδυνα επίπεδα. Θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν μια μακάβρια παρτίδα πόκερ όπου η κάθε πλευρά απαντάει με νέα ρελάνς στα πονταρίσματα της άλλης. Μόνο που σε αυτό το τραπέζι δεν ποντάρονται μάρκες. Ποντάρονται τανκς, αεροπλάνα, πύραυλοι, κανόνια και, τελευταία, βλήματα «απεμπλουτισμένου» ουρανού. Πάνω απ' όλα ποντάρονται ανθρώπινα κορμιά, σε μια τσόχα που δεν είναι πράσινη αλλά κατακόκκινη από το αίμα εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων. Ένας πραγματικός εφιάλτης που συνεχίζεται χωρίς να διαγράφεται στον ορίζοντα καμιά διέξοδος καθώς οι δυο πλευρές εμφανίζονται να λειτουργούν ως αιχμάλωτες ενός προβλήματος που οι ίδιες έχουν δημιουργήσει με τις ενέργειες και την πολιτική τους.

Οι ήδη υπαρκτές συνέπειες

Οι συνέπειες είναι ήδη τρομακτικές. Εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί και άλλοι τόσοι και περισσότεροι σακατεμένοι. Εκατομμύρια πρόσφυγες σε μια Ουκρανία που σύμφωνα με δημοσιεύματα έχει μείνει με το μισό σχεδόν του πληθυσμού που είχε το 2014. Ανυπολόγιστες οι καταστροφές σε μια χώρα που ήδη αντιμετωπίζει τον κίνδυνο πυρηνικής μόλυνσης του εδάφους της. Αναφέρομαι και στην πρόθεση της πάντα κυνικής Αγγλίας να προμηθεύσει το Κίεβο με βλήματα «απεμπλουτισμένου» ουρανού. Μια κίνηση στην οποία η απάντηση της Ρωσίας είναι πως και αυτή διαθέτει τέτοια και περισσότερα βλήματα. Να περιμένουμε μήπως την αντίδραση σε κάτι τέτοιο των κατά τα άλλα «ευαίσθητων» οικολόγων της Δύσης; Ή μήπως την άρνηση του Ζελένσκι σε μια τέτοια προσφορά καθώς η χρήση τέτοιων βλημάτων θα μολύνει ανεπανόρθωτα τη γη αυτού που θεωρεί ως πατρίδα του; Ο τυχοδιωκτισμός ωστόσο με τον οποίο αντιμετώπισε (και αντιμετωπίζει) το ζήτημα του πυρηνικού εργοστασίου της Ζαπορίζια δεν μας αφήνει πολλά περιθώρια αισιοδοξίας.

Μια σκοτεινή περίοδος

Οι συνέπειες ωστόσο δεν περιορίζονται σ' αυτές που ήδη αναφέρθηκαν και ούτε αφορούν μόνο την Ουκρανία. Θα υπάρξουν και άλλες και οι οποίες θα αφορούν όλες τις χώρες, όλους τους λα-

ούς, όλο τον κόσμο. Δεν θα σταθώ εδώ σ' εκείνες που θα υπάρξουν στην περίπτωση ενός γενικευμένου ή και πυρηνικού πολέμου, που κανείς δεν τον θέλει αλλά ούτε και ολότελα μπορεί να αποκλεισθεί. Αναφέρομαι σ' εκείνες που αναπόφευκτα θα υπάρξουν και χωρίς αυτόν, όποια εξέλιξη κι αν έχει η πορεία αυτής της αναμέτρησης. Είτε δηλαδή αυτή συνεχιστεί ως έχει, είτε υπάρξει μια μορφή «νίκης» της Δύσης ή της Ρωσίας, είτε κάποια στιγμή προχωρήσουν σε κάποιο είδος «συμβιβασμού».

Όπως και παλιότερα έχω αναφέρει, η ανθρωπότητα έχει εδώ και καιρό εισέλθει σε μια σκοτεινή περίοδο καθοριστικών μεταβολών σε όλα τα πεδία και στην πιο αρνητική τους κατεύθυνση. Κατ' αρχάς και όσον αφορά την αντιπαράθεση ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, είναι βέβαιο ότι αυτή θα συνεχιστεί όποια κι αν είναι η εξέλιξη στα μέτωπα της Ουκρανίας. Είτε δηλαδή η ένοπλη αναμέτρηση συνεχιστεί με τη σημερινή της μορφή και τα έως τώρα δεδομένα. Είτε στην υποθετική περίπτωση που κάποια πλευρά μπορέσει να πάρει αποφασιστικά το πάνω χέρι. Είναι βέβαιο πως δεν πρόκειται να αρκестεί σ' αυτό αλλά πως θα θελήσει να διευρύνει τις όποιες επιτυχίες της. Αντίθετα, η άλλη πλευρά θα αναζητήσει με κάθε τρόπο το πώς θα μπορέσει να πάρει τη ρεβάνς.

Ισχύει ακόμη και στην περίπτωση ενός συμβιβασμού, που δεν θα είναι παρά προσωρινός, καθώς η κάθε πλευρά θα τον αντιμετωπίσει σαν ευκαιρία για να διαμορφώσει τους όρους για τον επόμενο γύρο.

Οι συνέπειες για τους λαούς και τον κόσμο

Όλα αυτά και σε συνδυασμό με μια σειρά άλλα σημαντικά προβλήματα, όπως η οικονομική κρίση, το ενεργειακό, η νομισματική κρίση, ο οικονομικός ανταγωνισμός, η εξάπλωση ενός συνολικού ανταγωνισμού σε όλη την υδρόγειο σημαίνουν ορισμένα πράγματα.

Σημαίνουν -όπως ήδη παρατηρείται- τη ραγδαία αύξηση των στρατιωτικών εξοπλισμών, τη στρατιωτικοποίηση των ανταγωνισμών σε όλες τους τις εστίες στον κόσμο, έως και στο Διάστημα.

Σημαίνουν την κλιμάκωση της πολιτικής των εκβιασμών των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων ακόμα και στρατιωτικών επεμβάσεων στις πιο αδύναμες χώρες και με στόχο την ευθυγράμμισή τους στο πλευρό της κάθε ιμπεριαλιστικής δύναμης.

Σημαίνουν τη στρατιωτικοποίηση των κοινωνιών στον κόσμο, τις αντίστοιχες οικονομικές, παραγωγικές και ταυτόχρονα κοινωνικές αναδιρθρώσεις.

Σημαίνουν την επιδείνωση του βιοτικού επιπέδου των λαϊκών μαζών καθώς σ' αυτές θα φορτωθούν τα κόστη των εξοπλισμών, των αναδιρθρώσεων, της οικονομικής κρίσης.

Αντίστοιχα σημαίνουν τη συρρίκνωση στο έπακρο των οικονομικών, κοινωνικών δικαιωμάτων καθώς θα αντιμετωπίζονται ως «περιττά κόστη».

Σημαίνουν την υιοθέτηση πολιτικών «θωράκισης» αυτών των επιλογών απέναντι και ενάντια στις λαϊκές αντιδράσεις.

Την παραπέρα ενίσχυση -όπως ήδη παρατηρείται- των μηχανισμών και δυνάμεων ελέγχου, καταπίεσης και καταστολής των εργαζόμενων λαϊκών μαζών.

Γενικότερα τη θεσμοθέτηση ενός ευρέος πλέγματος νόμων και διατάξεων που θα συρρικνώνουν έως εξαφανίσουν τα δημοκρατικά δικαιώματα των λαϊκών μαζών. Που θα διασφαλίζουν ότι το κεφάλαιο θα μπορεί να εκμεταλλεύεται ασύδοτα και ανεξέλεγκτα τους εργαζόμενους. Που θα «νομιμοποιούν» το «δικαίωμα» των δυνάμεων του συστήματος να σέρνουν ανεμπόδιστα στα σφαγεία των πολέμων τους τη νεολαία.

Πού βρίσκονται οι απαντήσεις

Με αυτές τις ζοφερές προοπτικές έχουν να αναμετρηθούν οι λαοί. Το πρόβλημα γίνεται ακόμη πιο σοβαρό και οι δυσκολίες μεγαλύτερες καθώς η πάλη του βαρύνεται από τις συνέπειες της ήττας του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος. Όπως και να 'χει, ωστόσο, εκείνο που φαίνεται πλέον καθαρά είναι πως οι λαοί δεν μπορούν να αφήσουν τις τύχες τους και τις ζωές τους στα χέρια και τις διαθέσεις των δυνάμεων του συστήματος. Και όσο περισσότερο αυτές οι δυνάμεις προωθούν τις αντιδραστικές, εγκληματικές τους πολιτικές τόσο περισσότερο αυτό θα γίνεται φανερό.

Τόσο περισσότερο θα συσσωρεύεται η οργή, τόσο περισσότερο θα οξύνεται η αντίθεση ανάμεσα στους λαούς και το σύστημα και τόσο πιο μαχητικά οι λαϊκές μάζες θα αναζητούν τις δικές τους απαντήσεις στους δρόμους του αγώνα. Αυτό άλλωστε μας δείχνουν οι αγώνες των λαών σε κάθε γωνιά της γης, οι εργατικές απεργίες, τα ξεσπάσματα της νεολαίας, οι μαζικές και οργισμένες διαδηλώσεις, όπως τελευταία στη Γαλλία αλλά και στη χώρα μας μετά το έγκλημα των Τεμπών.

Γαλλία

Απόφαση του συνταγματικού συμβουλίου υπέρ του Μακρόν

Ο λαός συνεχίζει τις κινητοποιήσεις μέχρι την απόσυρση του νόμου για την ασφάλιση!

Συμπληρώθηκε ήδη ένας μήνας από την προσφυγή του Μακρόν στα άρθρα 49.3 για να μπορέσει να περάσει παρακάμπτοντας τη Βουλή, τον νέο νόμο για το ασφαλιστικό! Σε αυτό το διάστημα, ο γαλλικός λαός είναι διαρκώς στον δρόμο! Με καθημερινές διαδηλώσεις, με απεργίες πανεθνικές, με αποκλεισμούς οδικών αρτηριών, με καταλήψεις σε σχολεία και πανεπιστήμια, με μπλοκάρισμα διυλιστηρίων και μονάδων ηλεκτροπαραγωγής, με τα σκουπίδια στους δρόμους του Παρισιού για βδομάδες, ...μια μεγαλειώδης εξέγερση, πρωτοφανής για τα ευρωπαϊκά δεδομένα, συνεχίζει με ένταση και ορμή!

Αυτή την επιμονή των εργαζόμενων και της νεολαίας προσπαθεί να σπάσει η γαλλική κεφαλαιοκρατία χωρίς αποτέλεσμα!

Χρησιμοποίησε όλους τους τρόπους: Στην αρχή επιστράτευσε τα «λογιστικά» επιχειρήματα της χρεωκοπίας του ασφαλιστικού, της αύξησης του προσδόκιμου βίου, της μείωσης της αναλογίας εργαζομένων/συνταξιούχων! Μετά επικαλέστηκαν τις «θυσίες που πρέπει να γίνουν για το καλό όλων», για την εθνική ανάπτυξη! Στη συνέχεια ανέσυραν τον «κίνδυνο της ακροδεξιάς Λεπέν» που ανεβαίνει δημοσκοπικά!

Όλα αυτά συνοδεύονταν με αυξανόμενες δόσεις κρατικής καταστολής και αστυνομικής βίας, απέναντι σε διαδηλωτές κάθε ηλικίας και φύλου! Ξυλοδαρμοί, συλλήψεις, πρόστιμα, απαγόρευση των συγκεντρώσεων, δακρυγόνα, αντλίες νερού...

Απεργίες και διαδηλώσεις η απάντηση

Την Τετάρτη 5/4 έγινε η συνάντηση των συνδικάτων στο πρωθυπουργικό μέγαρο, που κατέληξε σε αποτυχία, όπως αναμενόταν! Η κυβέρνηση δεν συζητά την απόσυρση του νόμου! Η απάντηση των συνδικάτων είχε ήδη δρομολογηθεί με την πανεθνική απεργία (11η) την επόμενη μέρα, Πέμπτη 6/4!

Η εντυπωσιακή συμμετοχή στην απεργία και στις διαδηλώσεις σε εκατοντάδες πόλεις στη γαλλική επικράτεια

αποδεικνύει πόσο ισχυρό είναι το κοινωνικό ρεύμα που επιθυμεί την ανατροπή του νόμου!

Ο Μακρόν στην Κίνα

Στις 5/4, ο Μακρόν αναχωρεί για 3ήμερο ταξίδι στην Κίνα, σε μια επίδειξη αποφασιστικότητας και μη ανησυχίας για την εσωτερική κατάσταση και την τύχη του ασφαλιστικού. Μαζί του ταξιδεύει και η πρόεδρος της Κομισιόν, για να δοθεί ο τόνος της ευρωπαϊκής παρέμβασης. Οι προσπάθειές του να βάλει την Κίνα σε ρόλο πίεσης προς τη Ρωσία, για το ουκρανικό, αποτυγχάνουν. Αναμενόμενο, όταν λίγες μέρες πριν, ο Κινέζος πρόεδρος συνολογούσε με τον Πούτιν στην αναγκαιότητα καθορισμού μιας νέας παγκόσμιας τάξης που θα καθοριστούν από κοινού! Παρά το αποτέλεσμα, ο Μακρόν διατυπώνει την άποψη για μια ευρωπαϊκή φωνή με δική της στρατηγική στις διεθνείς εξελίξεις!

Το Συνταγματικό Συμβούλιο

Στις 14/4 έχει οριστεί η εκδίκαση της προσφυγής των κομμάτων της κεντροδεξιάς και μέρος των συνδικάτων στο Συνταγματικό Συμβούλιο, για την ακύρωση του νόμου Μακρόν και τη διενέργεια δημοψηφίσματος.

Η πρωθυπουργός Μπορν συναντάται με την Ούρσουλα Λάιεν, πρόεδρο της ΕΕ, σε μια προσπάθεια διεύρυνσης της πολιτικής στήριξης. Η αλληλεγγύη των κεφαλαιοκρατών σε δύσκολες στιγμές είναι δεδομένη! Κανείς τους δεν θέλει ο πυρετός της γαλλικής κοινωνίας να μεταδοθεί στην υπόλοιπη Ευρώπη.

Νέα δημοσκόπηση εμφανίζει ότι 6 στους 10 Γάλλους είναι υπέρ της συνέχισης των κινητοποιήσεων, ακόμα κι αν το Συνταγματικό Συμβούλιο επικυρώσει το νομοσχέδιο της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης!

Τα συνδικάτα προκηρύσσουν νέα πανεθνική απεργία για τις 13/4! Ούτε τα κόμματα της αντιπολίτευσης, αστικού και ρεφορμιστικού μπλοκ, ούτε οι ηγεσίες των συνδικάτων μπορούν να διαφοροποιηθούν -προς το παρόν- από τη

γραμμή της απόσυρσης του νόμου Μακρόν.

Η απεργία στις 13/4 είναι ξανά μαζική και μαχητική. Λυών, Μπορντό, Ρεν, Τουλούζη, Μασσαλία, Στρασβούργο... σε πάνω από 300 πόλεις γίνονται διαδηλώσεις!

Την επομένη, 14/4, το Συνταγματικό Συμβούλιο είναι στην κυριολεξία ζωσμένο από εκατοντάδες αστυνομικούς και σιδερένια πλέγματα! Όπως αναμενόταν, το Συνταγματικό Συμβούλιο επικύρωσε το μεγαλύτερο μέρος της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης, συμπεριλαμβανομένου και την αύξηση της ηλικίας συνταξιοδότησης στα 64 έτη, ενώ απέρριψε τη διενέργεια δημοψηφίσματος.

Άμεσο είναι το κάλεσμα για διαδηλώσεις, το βράδυ της ίδιας μέρας. Σε εκατοντάδες πόλεις και την επομένη μέρα 15/4, καλούνται μαζικές συγκεντρώσεις που συναντούν την πρωτοφανή αστυνομική βία.

Ο Μακρόν χειροκροτεί την απόφαση και μέσα στη νύκτα της 14/4, στις 3μμ, επικυρώνει στη γαλλική Βουλή τον νόμο, ενώ επισπεύδει τις διαδικασίες για την άμεση εφαρμογή του! Αντιλαμβάνονται πολύ καλά πως κάθε καθυστέρηση είναι εις βάρος τους!

Νέο διάγγελμα Μακρόν

Ανακοινώνεται ένα νέο διάγγελμα του Μακρόν για τη Δευτέρα 17/4. Οι Γάλλοι εργαζόμενοι δηλώνουν αποφασισμένοι να τον αγνοήσουν, όπως αγνοεί ο Μακρόν την πλειοψηφία της κοινωνίας μήνες τώρα. Έτσι, τη Δευτέρα 17/4 την ώρα του διαγγέλματος διοργανώθηκαν «θορυβώδεις» συγκεντρώσεις των πολιτών με κατσαρόλες και κουτάλες που σνομπάρουν και «αγνοούν» το διάγγελμα, σε εκατοντάδες πόλεις.

Ο Μακρόν με το διάγγελμά του επιχείρησε -για άλλη μια φορά- να πείσει τους Γάλλους για την «αναγκαία συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση» κι ότι «πρέπει να δουλέψουν ακόμη περισσότερο για το καλό της Γαλλίας και το μέλλον τους»! Στη συνέχεια έδωσε «μια περίοδο κατευνασμού 100 ημερών», λέγοντας πως «θα κάνει νέο απολογισμό της

διακυβέρνησής του στις 14 Ιουλίου»!

Η επόμενη μέρα

Η γαλλική ολιγαρχία προσπαθεί να απεμπλακεί από την εξέγερση του λαού και τη διογκωμένη οργή. Με δεδομένο πως δεν φαίνονται άμεσα σημάδια «κούρασης» κι εκτόνωσης των κινητοποιήσεων, ο Μακρόν «πετάει τη μπάλα στην εξέδρα ...παίζοντας καθυστέρηση»! Προσπαθεί να κερδίσει χρόνο, ελπίζοντας πως κάποια στιγμή θα τελειώσουν οι διαμαρτυρίες!

Μπορεί μόνο να βασίζεται στην απρόσκοπτη στήριξη των ΜΜΕ και την εντεινόμενη αστυνομοκρατία, με τις ορδές των δολοφόνων των CRS, BRAVM, στρατοχωροφύλακες κι ό,τι άλλο επιστρατεύσει! (Σε αυτόν τον τομέα ακόμα δεν τα έχουμε δει όλα τα όπλα του συστήματος!) Ήδη ανακοίνωσε τη δημιουργία 200 ταξιαρχιών της αστυνομίας στη γαλλική επαρχία!

Από την άλλη, η εργατική τάξη αντιλαμβάνεται πως το διακύβευμα δεν είναι μόνο τα δύο χρόνια αύξησης του ορίου ηλικίας! Η αύξηση των χρόνων εργασίας στα 43,5 έτη από 41,5 που είναι σήμερα σημαίνει πως λίγοι θα μπορούν να βγαιίνουν στη σύνταξη με πλήρεις αποδοχές. Γιατί ο εργασιακός βίος δεν είναι συνεχόμενος και υπάρχει κύμα απολύσεων των μεγάλων ηλικιακά εργαζομένων για να προσληφθούν οι πιο φθηνοί νεότεροι! Αυτό καταγγέλλουν τα γαλλικά συνδικάτα.

Το επόμενο διάστημα, η μάχη του γαλλικού λαού θα συνεχίσει να δίνεται καθημερινά, πολύμορφα, μαζικά και δυναμικά! Το επόμενο ραντεβού των συνδικάτων είναι την Πρωτομαγιά.

Όμως η κυβέρνηση θα κινείται σε πυρωμένο έδαφος.

Αυτό αποδεικνύει η υποδοχή του Μακρόν στην Αλσατία, όπου αποδοκιμάστηκε έντονα σε μια φιέστα εγκαινίων, και της Μπορν στο Matignon, όπου συνάντησε νέους που της είπαν κατάμουτρα: «Αυτό που κάνατε, κυρία Πρωθυπουργέ, είναι κοινωνική περιφρόνηση»!

Σουδάν

Αντιδραστική αναμέτρηση με θύματα τον λαό και το μέλλον της χώρας

Στη δίνη ενός νέου αιματηρού εμφύλιου μήκε το Σουδάν, ύστερα από το ξέσπασμα της αναμέτρησης ανάμεσα στις δύο πτέρυγες του αντιδραστικού στρατιωτικού καθεστώτος. Το τελευταίο, μια μεταμόρφωση στην ουσία του παρελθόντος, επιβλήθηκε με το πραξικόπημα του Οκτώβρη του 2021, που ανέτρεψε τη βραχύβια μεταβατική κυβέρνηση που είχε δημιουργηθεί ύστερα από τη μεγάλη λαϊκή εξέγερση του 2019. Ήταν μια εξέγερση αναγεννητική για τη σουδανική κοινωνία, η οποία κλόνισε την πολυετή εξουσία του ισλαμιστή Ομάρ αλ Μπασίρ. Τότε, ύστερα από μήνες μαζικών διαδηλώσεων που ξεκίνησαν με αφορμή την αύξηση της τιμής του ψωμιού, ο στρατός και οι πολέμαρχοι ξεφορτώθηκαν τον Μπασίρ, έδωσαν παραπλανητικές

υποσχέσεις στην αστική και αριστερή αντιπολίτευση και υποκρίνονταν πως ήταν διατεθειμένοι να συμφωνήσουν σε μια διαδικασία πολιτικής μετάβασης. Μετά από μια περίοδο παζαριών, ελιγμών και υπόγειων συγκρούσεων στην οποία συμμετείχαν και εξωτερικοί παράγοντες, οι δύο ισχυροί άνδρες του καθεστώτος πέρασαν σε ανοικτή αναμέτρηση. Από τη μια ο επικεφαλής των ενόπλων δυνάμεων Αμπντέλ Φατάχ αλ Μπουρχάν και από την άλλη ο ηγέτης των παραστρατιωτικών Δυνάμεων Ταχείας Υποστήριξης (RSF) Μοχάμεντ Χαμντάν Νταγκαλό, γνωστός ως Χεμέτι.

Οι ρίζες της σύγκρουσης βρίσκονται τόσο στις κληρονομίες του παρελθόντος, όσο και σε σύγχρονες αντιθέσεις, στις οποίες παίζουν ενεργό ρόλο ο ιμπεριαλισμός και άλλες εξωτερικές δυνάμεις.

Ιδιαίτερα οι ΗΠΑ και η Ρωσία, αλλά και περιφερειακές δυνάμεις στην περιοχή, όπως η Αίγυπτος, η Σαουδική Αραβία και το Ισραήλ. Τεράστια και εν πολλοίς τεχνητή χώρα το μεταποικιακό Σουδάν, με πλούσιο υπέδαφος και πολλές άλυτες εθνικές και τοπικές αντιθέσεις και διαίρεσεις, αναζήτησε το ενοποιητικό στοιχείο υπαρέξής του, στον στρατό, στην ισλαμική θρησκεία μετά τα πρώτα ελπιδοφόρα χρόνια της ανεξαρτησίας. Το αποτέλεσμα ήταν να αναδείξει διεφθαρμένες κλεπτοκρατικές ελίτ, οι οποίες προοδευτικά βρέθηκαν να ανταγωνίζονται για το μοίρασμα της εξουσίας και του πλούτου, ενώ η πλειοψηφία των Σουδανών παρέμειναν βυθισμένοι στην απόλυτη φτώχεια. Η απόσχιση του πλούσιου σε πετρέλαια Νότιου Σουδάν, οι διεθνείς κυρώσεις σε

βάρος του καθεστώτος Μπασίρ ύστερα από τις σφαγές στο Νταρφούρ, οι επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής σε συνδυασμό με την πολύχρονη καταπίεση έπαιξαν ρόλο για να πυροδοτηθεί η κοινωνική εξέγερση. Στην εξέγερση, που συμμετείχαν τα μικροαστικά στρώματα, η νεολαία και οι εργάτες, δεν έγινε κατορθωτό να αναδειχθεί μια πολιτική ηγεσία αντάξια των προσδοκιών αυτών που ξεγέγηθησαν. Μοιραία ο έλεγχος πέρασε ξανά στις αντιδραστικές δυνάμεις του παλιού καθεστώτος, οι οποίες ως συνήθως αναζητούν ξένες πλάτες και είναι έτοιμες να γίνουν ενεργούμενα των ιμπεριαλιστών. Αν και δεν είναι σαφές ακόμη σε ποιο βαθμό εξωτερικές δυνάμεις υποκίνησαν τη σύγκρουση, ορισμένα όμως γεγονότα μπορεί να έπαιξαν ρόλο. Η εμπλοκή του Σουδάν

Βρετανία

Πλατιά κοινωνική υποστήριξη στους αγώνες των υγειονομικών

Οι αριθμοί ήταν εντυπωσιακοί. Προμήνυμα επιτυχίας της απεργίας. Από τους 75 χιλιάδες περίπου ειδικευμένους γιατρούς που ανήκουν στο Βρετανικό Εθνικό Σύστημα Υγείας (NHS) και τους 47.692 που είχαν δικαίωμα ψήφου, το 77,5 % πήρε μέρος στην ψηφοφορία που οργάνωσε η Βρετανική Ιατρική Ένωση (BMA). Το 98% ψήφισε υπέρ της τετραήμερης απεργιακής κινητοποίησης, δηλαδή 36.218. Η απεργία της 11ης Απριλίου ήταν η δεύτερη φέτος και επηρέασε, πλην της Σκωτίας στην οποία συνεχίζεται η προετοιμασία του αγώνα, όλες τις δημόσιες νοσηλευτικές δομές της χώρας. Έληξε με πρωτοφανή επιτυχία το πρωί της 15ης Απριλίου. Αποτέλεσε μέχρι τώρα την κορύφωση μιας μεγάλης αναταραχής στο δημόσιο σύστημα υγείας εξαιτίας των απεργιών, ορισμένων ιστορικού χαρακτήρα, που έχουν κηρύξει οι εργαζόμενοι σε αυτό τους τελευταίους μήνες. Από τον Οκτώβριο του 2022, όταν 300.000 νοσοκόμες, μέλη του Βασιλικού Κολεγίου Νοσηλευτικής (RCN) ξεκίνησαν να ψηφίζουν για απεργίες, την πρώτη τέτοιας έκτασης και χαρακτήρα διαδικασία στα 106 χρόνια ιστορίας του συγκεκριμένου συνδικάτου, μέχρι σήμερα, το NHS συνταράσσεται από κινητοποιήσεις. Μετά τους νοσηλευτές και τις νοσηλεύτριες της RCN που απέργησαν τον Δεκέμβριο και στους οποίους προστέθηκαν τα 380.000 μέλη του συνδικάτου Unison, ακολούθησαν οι εργαζόμενοι στα ασθενοφόρα και άλλες υγειονομικές υπηρεσίες, για να μπουν στον χορό για τα καλά και οι ειδικευόμενοι γιατροί. Στις 30 Απριλίου τη σκυτάλη ξαναπαίρνουν οι νοσοκόμες με 48ωρη απεργία, αφού απέρριψαν τις αυξήσεις-εμπαιγμό που πρότεινε η κυβέρνηση και έσπευσε να αποδεχθεί η ηγεσία τους.

Αιχμή των απεργιακών αιτημάτων οι μισθολογικές αυξήσεις, παράλληλα με τις συνεχείς καταγγελίες για την υποχρηματοδότηση και την εγκατάλειψη του Εθνικού Συστήματος Υγείας. Οι ειδικευόμενοι γιατροί ζητούν αυξήσεις της τάξης του

35%, ποσοστό που στην πραγματικότητα θέλει να αναπληρώσει τις απώλειες των πραγματικών αμοιβών τα τελευταία 15 χρόνια. Σύμφωνα με την BMA, από το 2008 τα μέλη της έχασαν το 26% των μισθών που λάμβαναν εκείνη τη χρονιά σε αγοραστική δύναμη εξαιτίας του πληθωρισμού, της ανόδου των τιμών και της αύξησης του κόστους αποπληρωμής των διδάκτρων και των προσωπικών δανείων. Είναι χαρακτηριστικό πως στην Ουαλία, στη Σκωτία και στη Β. Ιρλανδία ισχύουν συμβάσεις από το 2002. Οι χαμηλές αμοιβές σε συνδυασμό με τους εντατικούς ρυθμούς δουλειάς και τα ξεχειλωμένα ωράρια έχουν δημιουργήσει εκρηκτική κατάσταση. Πρόσφατη έρευνα περιγράφει πως ένας στους πέντε ειδικευμένους βρίσκεται στα όρια της επαγγελματικής εξουθένωσης, με το ποσοστό να είναι μεγαλύτερο στις δύσκολες ειδικότητες. Καλούνται συχνά να κάνουν τη δουλειά δυο γιατρών σε συνθήκες μεγάλης πίεσης. Έτσι δεν είναι παράξενο που ορισμένοι σκέφτονται να τα παρατήσουν και πολλοί διαλέγουν τη μετανάστευση. Η Αυστραλία και ο Καναδάς, λόγω χάρη, έχουν γίνει συνηθισμένοι προορισμοί για χιλιάδες νέους γιατρούς. Το φαινόμενο αυτό, που ονομάστηκε Drexit, έχει σαν αποτέλεσμα την επιπλέον υποστελέχωση του συστήματος, η οποία έτσι κι αλλιώς είναι μεγάλη εξαιτίας της χρόνιας υποχρηματοδότησης.

«Το μόνο που έχετε κάνει είναι ένα τίποτε!». Η αγανακτισμένη γυναίκα που την «έπεσε» στον Υπουργό Υγείας την ώρα που μιλούσε στις κάμερες, κατηγορώντας τον για τους θανάτους στην αναμονή ασθενοφόρου, τον περασμένο Αύγουστο, έξω από το οφθαλμολογικό νοσοκομείο Moorfields Eye στο Λονδίνο, συγκέντρωσε γενική επιδοκιμασία. Εξέφρασε την πλειοψηφία των Βρετανών, που αντιμετωπίζουν τη διαρκή απαξίωση του συστήματος υγείας και τις αυξανόμενες δυσκολίες πρόσβασης σε αυτό. Αυτές οι συνθήκες επιδεινώθηκαν με την πανδημία, αλλά βέβαια δεν οφείλονται σε αυτήν. Με αναλογία δυο γιατρών ανά χίλια άτομα και με την κατά κεφαλήν ιατρική δαπάνη να είναι η δεύτερη χαμηλότερη στη λίσχη των Επτά, η Βρετανία βιώνει με σφοδρότητα τα αποτελέσματα των πολιτικών διάλυσης και ιδιωτικοποίησης της περίθαλψης σε βάρος των εργαζόμενων τάξεων. Ο συνολικός αριθμός νοσοκομειακών κρεβατιών του NHS στην Αγγλία μειώθηκε περισσότερο από το μισό τα τελευταία 30 χρόνια, από περίπου 299.000 το 1987 σε 141.000 το 2020. Ο μέσος αριθμός κρεβατιών ανά 1.000 άτομα στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι 5, αλλά στη Βρετανία είναι μόλις 2,4. Οι ελλείψεις προσωπικού στο NHS υπολογίζονται συνολικά σε 130 χιλιάδες θέσεις (από αυτές τουλάχιστον 12 χιλιάδες γιατροί και 50 χιλιάδες νοσηλευτές) με αποτέλεσμα 7,2 εκατομμύρια ασθενείς να βρίσκονται σε λίστες αναμονής για βασικές επεμβάσεις. Μόνο τα τελευταία τρία χρόνια ακυρώθηκαν 300 χιλιάδες χειρουργεία εξαιτίας της έλλειψης προσωπικού. Σύμφωνα με τα τελευταία διαθέσιμα στοιχεία, ο μέσος χρόνος

Πηγές και προτάσεις

ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ την ιστοσελίδα της BMA, www.bma.org.uk και δείτε δηλώσεις αγωνιζόμενων ειδικευόμενων γιατρών www.bma.org.uk/news-and-opinion/junior-doctors-urged-to-show-resolve-as-second-round-of-strikes-draws-to-a-close

ΔΙΑΒΑΣΤΕ την έκθεση στο Λάνσσετ [www.thelancet.com/journals/lanpub/article/PIIS2468-2667\(22\)00133-5/fulltext](http://www.thelancet.com/journals/lanpub/article/PIIS2468-2667(22)00133-5/fulltext) και μια συλλογή άρθρων για τις απεργίες www.counterfire.org/theme/nhs

atheatoskosmosps.blogspot.com

αναμονής για ένα ασθενοφόρο έχει καταγράψει ρεκόρ ξεπερνώντας τα 90 λεπτά για ασθενείς «της κατηγορίας 2», στην οποία περιλαμβάνονται τα καρδιολογικά περιστατικά και τα εγκεφαλικά επεισόδια. Τον Δεκέμβριο, 54 χιλιάδες ασθενείς περίμεναν πάνω από 12 ώρες για να τους φροντίσουν στα Επείγοντα των νοσοκομείων. «Ο κόσμος φοβάται να αρρωστήσει!», δήλωσε στο BBC η σύζυγος ενός 68χρονου, ο οποίος πέθανε από καρδιακό επεισόδιο περιμένοντας μάταια το ασθενοφόρο στο ανατολικό Σάσσεξ! Ένας σύμβουλος στο οφθαλμολογικό νοσοκομείο Moorfields Eye αποκάλυψε πως βλέπει ανθρώπους να τυφλώνονται, επειδή δεν μπορούν να έχουν πρόσβαση στις ιατρικές υπηρεσίες, ιδιαίτερα για το γλαύκωμα, ενώ η εφημερίδα Ντέιλι Μέιλ έγραψε για 229 χιλιάδες καρκινοπαθείς, 372 χιλιάδες με καρδιακές παθήσεις και 570 χιλιάδες με γυναικολογικά προβλήματα που βρίσκονται στη λίστα αναμονής του Εθνικού Συστήματος.

Ορισμένοι κατηγορούν την κυβέρνηση πως αντιμετωπίζει ανορθολογικά το ζήτημα των μισθών, θεωρώντας πως μια γενναία αύξησή τους θα έχει λιγότερο κόστος από αυτό που είναι αναγκασμένη να πληρώνει στις συμβάσεις με ιδιώτες για να καλύπτονται τα κενά. Υπάρχουν, όμως, σοβαροί λόγοι γι' αυτόν τον υποτιθέμενο «ανορθολογισμό». Η ιδιωτικοποίηση πλευρών του NHS αποτελεί επιλογή στρατηγικού χαρακτήρα, με σκοπό τη μακροπρόθεσμη διάλυση του, κράτους πρόνοιας των εργασιακών σχέσεων και για την επέκταση των πεδίων κερδοφορίας του ιδιωτικού κεφαλαίου το οποίο επενδύει στον τομέα. Γι' αυτό και οι δαπάνες για τα πρακτορεία παροχής γιατρών, νοσηλευτών και υπηρεσιών προσωρινού χαρακτήρα, αυξήθηκαν κατά 20% μόνο το 2022 και το NHS μοιράζει 3 δισεκατομμύρια λίρες σε αυτά τα αρπακτικά σε ετήσια βάση. Αποτέλεσμα

αυτών των πολιτικών είναι η συνεχής υποβάθμιση των υπηρεσιών σε βάρος της υγείας των κατώτερων τάξεων. Μια ανάλυση του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης που δημοσιεύτηκε τον Ιούλιο του 2022 στην επιθεώρηση Lancet για τις επιπτώσεις της ιδιωτικοποίησης του NHS στην Αγγλία, μέσω της εξωτερικής ανάθεσης υπηρεσιών σε ιδιωτικές εταιρείες, είναι αποκαλυπτική. Μελετώντας ένα πλήθος στοιχείων για την περίοδο 2013-2020, κατέληξαν στο συμπέρασμα πως μια ετήσια αύξηση της χρηματοδότησης προς όφελος του ιδιωτικού τομέα της Υγείας κατά 1% έχει ως αποτέλεσμα την αύξηση της θνησιμότητας των ασθενών κατά 0,38% το επόμενο έτος!

Η κυβέρνηση Σούνακ και ο υπουργός Υγείας Στιβ Μπάρκλεϊ, μπροστά στο επίμονο κύμα αγανάκτησης και αντίστασης των υγειονομικών, επιχειρούν να τους αποδώσουν ευθύνες για τα προβλήματα στο σύστημα υγείας, μοιράζοντας ταυτόχρονα υποσχέσεις για βελτιώσεις. Ο σκωτς υπουργός Υγείας των Εργατικών, Γουές Στρίτινγκ, υποκριτικά αναγνώρισε το δικαίωμα των υγειονομικών, αλλά διαφώνησε με τις απεργίες. Αντίθετα, οι εργαζόμενες τάξεις δείχνουν να στηρίζουν τον αγώνα, κατανοώντας πως μια νίκη θα είναι νίκη για όλους. «Πρόκειται για κάτι περισσότερο από τους μισθούς. Πρόκειται για τη δικαιοσύνη. Αφορά τους ασθενείς μας, τα παιδιά του σχολείου μας, τους μαθητές μας, τις οικογένειές μας και όσους δεν μπορούν να φροντίσουν τον εαυτό τους. Πρόκειται για το αίτημα για μια πιο ευτυχισμένη, υγιέστερη και δικαιότερη κοινωνία. Έχουμε τους ίδιους στόχους και τις ίδιες προκλήσεις και αν ενωθούμε, θα τις ξεπεράσουμε και θα νικήσουμε», δήλωσε ο Νταν Ζακεντί, ειδικευόμενος γιατρός και συνδικαλιστικό στέλεχος της BMA στην ανατολική Αγγλία.

στον πόλεμο της Υεμένης στο πλευρό της Σαουδικής Αραβίας, οι σχέσεις με το σιωνιστικό καθεστώς και οι υποσχέσεις στον Ρώσο υπουργό Εξωτερικών πριν μερικές εβδομάδες για τη δημιουργία στρατιωτικής βάσης στο Πορτ-Σουδάν είναι μερικά από αυτά.

Ανάμεσα σε διασταυρούμενα πυρά στην κυριολεξία, οι λαϊκές μάζες της χώρας καλούνται να αντιμετωπίσουν μια νέα δύσκολη κατάσταση. Η αξιοποίηση της πείρας, αρνητικής και θετικής, της εξέγερσης του 2019 αποτελεί προϋπόθεση για να ξεφύγουν από τις συμπληγάδες της αντιδραστικής αναμέτρησης και να αναζητήσουν έναν δρόμο που θα εγγυάται την ανεξαρτησία και την ακεραιότητα της χώρας, αλλά και την απελευθέρωση του λαού της από τη διεφθαρμένη αντιδραστική ολιγαρχία που αλλάζει συχνά ένδυμα, αλλά παραμένει η ίδια πάντα.

Δ.Π.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Αποδολαριοποίηση;

Προκλητικές για την κυριαρχία του δολαρίου οι πρόσφατες δηλώσεις Λούλα ενόψει και της προσεχούς συνάντησης των χωρών του BRICS στη Νότια Αφρική: «Κάθε βράδυ αναρωτιέμαι γιατί όλες οι χώρες πρέπει να κάνουν τις συναλλαγές τους με το δολάριο. Γιατί δεν μπορούμε να συναλλάζουμε στο δικό μας νόμισμα; Γιατί δεν μπορούμε να έχουμε τη δέσμευση να καινοτομούμε; Ποιος αποφάσισε ότι το δολάριο ήταν το νόμισμα αφού ο χρυσός εξαφανίστηκε ως ισοτιμία; Γιατί δεν ήταν το γιεν; Γιατί δεν ήταν το ρεάλ, το πέσο; (...) Γιατί μια τράπεζα όπως η τράπεζα BRICS δεν μπορεί να έχει νόμισμα για τη χρηματοδότηση των εμπορικών σχέσεων μεταξύ Βραζιλίας και Κίνας, μεταξύ Βραζιλίας και άλλων χωρών BRICS; Είναι δύσκολο γιατί υπάρχουν άνθρωποι που έχουν κακώς συνηθίσει να εξαρτώνται από ένα ενιαίο νόμισμα. Και νομίζω ότι ο 21ος αιώνας μπορεί να βάλει τα κεφάλια μας να δουλέψουν...».

Βρισκόμαστε μπροστά σε μια τέτοια εξέλιξη; Δηλαδή στην εκθρόνιση του «Βασιλιά» από τη θέση του κυρίαρχου και πρώτου αποθεματικού νομίσματος παγκόσμια; Η αλήθεια είναι ότι για πρώτη φορά στα παγκόσμια χρονικά το ΔΝΤ κατέγραψε πως το μερίδιο του δολαρίου ως διεθνούς αποθεματικού νομίσματος έπεσε κάτω από το 59%! Από τη μείωση αυτή το κινέζικο νόμισμα επωφελήθηκε κατά 25%, ενώ από το υπόλοιπο 75% της μείωσης επωφελήθηκαν διάφορα νομίσματα, όχι τόσο το ευρώ.

Παράλληλα δύο άλλες εξελίξεις, πιο σοβαρές από τις πομπώδεις -όπως το συνηθίζει άλλωστε και σε άλλες περιπτώσεις- δηλώσεις Λούλα, έρχονται να προστεθούν στο παζλ της νομισματικής αντιπαράθεσης με το δολάριο: Η μία αφορά τις προσπάθειες για τη δημιουργία κοινής αγοράς πρώτων υλών και καυσίμων αλλά και μηχανημάτων ανάμεσα σε Ινδία και Ρωσία, ένα είδος ελεύθερου εμπορίου ανάμεσα στις δύο μεγάλες χώρες της Ευρασίας.

Ο ρωσός υπουργός Εμπορίου και Βιομηχανίας συναντήθηκε με τους υπουργούς Εξωτερικών και Οικονομικών της Ινδίας. Κατά τη συνάντηση με τον υπουργό Εξωτερικών της Ινδίας, οι δύο πλευρές «συζητήσαν τη συνεργασία στους τομείς του εμπορίου, των οικονομικών, της βιομηχανίας, του ενεργειακού τομέα, συμπεριλαμβανομένης της πυρηνικής ενέργειας, της γεωργίας, των μεταφορών, της υγειονομικής περίθαλψης, της εκπαίδευσης και του πολιτισμού», έγραψε η ρωσική πρεσβεία σε ανάρτησή της στο Twitter.

Το Reuters ανέφερε το Νοέμβριο ότι η Ρωσία ενδεχομένως επιδιώκει να εισαγάγει περισσότερα από 500 προϊόντα από την Ινδία για βασικούς τομείς, όπως αυτοκίνητα, αεροσκάφη και τρένα, δεδομένου ότι οι δυτικές κυρώσεις έχουν υπονομεύσει την ικανότητά της να διατηρήσει τη λειτουργία βασικών βιομηχανιών. Από την άλλη, η Ινδία εισήγαγε αγαθά, κυρίως πετρέλαιο, από τη Ρωσία αξίας 51,3 δισεκατομμυρίων δολαρίων από τις 24 Φεβρουαρίου έως τις 5 Απριλίου, σε σύγκριση με τα 10,6 δισεκατομμύρια την ίδια περίοδο του προηγούμενου οικονομικού έτους! Οι συναλλαγές αυτές θα γίνουν με βάση τη συναλλαγματική ισοτιμία ρουπίας-ρουβλίου χωρίς «δολαριακή» μεσολάβηση.

Αλλά και ο κινέζος πρόεδρος Σι κάλεσε πρόσφατα τα κράτη του Κόλπου να επωφεληθούν της κινέζικης πλατφόρμας για το χρηματιστηριακό πετρέλαιο και αέριο του χρηματιστηρίου της Σανγκάης. Είναι εξάλλου πολύ ωπή η συμβολή της Κίνας στο πλησίασμα Σαουδικής Αραβίας-Ιράν.

Δραστική ήταν επίσης και η μείωση των αμερικάνικων ομολόγων που «διακρατεί» η Κίνα από 1,3 τρισ. (τότε που ακόμα ήταν η πρώ-

τη σε ποσότητα παγκόσμια κάτοχος αμερικάνικων ομολόγων) στα 860 δισ. τη χρονιά που διανύουμε.

Φυσικά το χεράκι τους... εκόντες-άκοντες έχουν βάλει και οι ίδιοι οι Αμερικάνοι κυρίως αλλά και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές με τις κυρώσεις τόσο πριν όσο και -πολύ περισσότερο- μετά τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία. Πρόκειται για τις οικονομικές «παράπλευρες απώλειες» των κυρώσεων. Συστήματα και πλατφόρμες ανταλλαγής νομισμάτων και διεθνών πληρωμών ετοιμάζαν και είχαν αρχίσει να θέτουν σε εφαρμογή οι «συνεργάτες αλλά ακόμη όχι σύμμαχοι» Ρωσία και Κίνα από τον καιρό των πρώτων κυρώσεων (Κριμαία). Όμως οι τελευταίες μαζικές κυρώσεις επιτάχυναν αυτές τις διαδικασίες. Με μια έννοια είναι η πιο... πραγματική διάσταση της όποιος «αποδολαριοποίησης» συντελείται αυτή την ιστορική στιγμή.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι επίσης μετά τις προκλητικές δηλώσεις Μακρόν στην Κίνα για την «ευθύνη του δολαρίου σε καθεστώς κυρώσεων» η τιμή του τελευταίου έπεσε και ειδικά απέναντι στο ευρώ, που ξεπέρασε το ένα προς ένα σε σχέση με το δολάριο ύστερα από καιρό!

Άλλο ένα υπαρκτό νέο δεδομένο των εξελίξεων σε σχέση με το δολάριο είναι η σύγκρουση με τη Σαουδική Αραβία. Είναι γεγονός ότι το 1973, όταν το δολάριο αποδεσμεύτηκε από τον χρυσό (χρυσούς κανών), η συμφωνία Κίσιγκερ με τη Σαουδική Αραβία να αποτιμώνται οι τιμές του πετρελαίου (στην πορεία και όλων των παγκόσμιων εμπορευμάτων) σε δολάρια ήταν αυτή που διέσωσε το δολάριο και την οικονομική του ισχύ. Μέσω της κυριαρχίας του δολαρίου ως παγκόσμιου αποτιμητή και αποθεματικού νομίσματος οι ΗΠΑ, ενώ με τα «δί-δυμα» ελλείμματά τους (κρατικό χρέος/εμπορικό ισοζύγιο) χρωστούν σε όλο τον κόσμο, καταφέρνουν τελικά να τους χρωστά όλος ο κόσμος!

Κάπου εδώ είναι και τα όρια της όποιος αποδολαριοποίησης συντελείται αυτή την ιστορική στιγμή. Καταρχάς, ακόμα και για τους Ρώσους το δολάριο εξακολουθεί να είναι ο βασικός αποτιμητής αξιών. Τα δε παγκόσμια αποθέματα σε γιουάν δεν ξεπερνούν το 3% σε σχέση με τα υπόλοιπα νομίσματα. Το ίδιο το γιουάν για διάφορους λόγους που έχουν να κάνουν με το ιδιόμορφο κρατικοκαπιταλιστικό σύστημα της Κίνας και ειδικότερα θέματα δεν είναι πλήρως μετατρέψιμο σε άλλα νομίσματα.

Αλλά αυτές οι τεχνικές αδυναμίες αποτελούν έκφραση των σημερινών συσχετισμών, κυρίως της κυριαρχίας των ΗΠΑ. Κυριαρχία που βασίζεται στη δύναμη των αεροπλανοφόρων και των κατάσπαρτων βάσεων τους σε όλο τον κόσμο. Για να ανατραπεί η ιστορική συμφωνία του Μπρέτον Γουντς του 1944 που «ενθρόνισε» το δολάριο ως παγκόσμιο αποθεματικό νόμισμα του δυτικού κόσμου απαιτούνται ανατροπές και αναδιατάξεις ιστορικού χαρακτήρα. Η εκθρόνιση του δολαρίου είναι μία από τις πολλές αιτίες πολέμου!

Βέβαια στο πλαίσιο της ενδοϊμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης όλων εναντίον όλων και κυρίως «Δύσης» και «Ανατολής» οι νομισματικές αντιπαράθεσεις αποτελούν ένα υπολογίσιμο όπλο, που ενισχύει όμως τη γεωστρατηγική εμπλοκή και την προσφυγή στα πραγματικά όπλα!

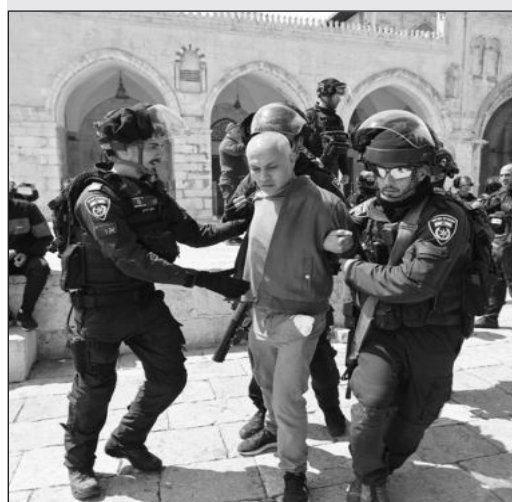
Προς το παρόν οι BRICS και μέχρι να επινοήσουν το νέο νόμισμα του πολυπολικού κόσμου ας βρουν τρόπο να διασώσουν τα προσχήματα και να μπορεί να έρθει στη Νότια Αφρική ο Πούτιν χωρίς την υποχρέωση να τον συλλάβουν οι αρχές ενός από τα μέλη τους!

Παλαιστίνη

Ο πόλεμος σε βάρος των Παλαιστινίων συνεχίζεται

Νέες συγκρούσεις ανάμεσα σε Παλαιστίνιους και την Ισραηλινή αστυνομία ξέσπασαν στις 5 Απριλίου στο Τέμενος Αλ-Ακσά στην ανατολική Ιερουσαλήμ. Η αστυνομία, αφού δεν κατάφερε να ανακόψει την προσέλευση των μουσουλμάνων πιστών με τους συνεχείς ελέγχους και περιορισμούς, βάπτισε «ταραχοποιούς» τους πιστούς μέσα στο τέμενος και προσπάθησε να τους απομακρύνει με πλαστικές σφαίρες, κλομπ και χειροβομβίδες κρότου-λάμψης. Σύντομα διαδηλωτές βγήκαν στους δρόμους και τα επεισόδια γενικεύτηκαν. Ο απολογισμός ήταν 7 τραυματίες (κατά άλλους 12) και 350 συλληφθέντες, η πλειοψηφία των οποίων αφέθηκαν ελεύθεροι την επόμενη μέρα.

Η ένταση, όμως, δεν περιορίστηκε στους τόπους λατρείας. Οι αντιθέσεις στην περιοχή, άλλωστε, έχουν πολύ βαθύτερες ρίζες. Λίγη ώρα αφού έγιναν γνωστά τα επεισόδια, εκτοξεύθηκαν τουλάχιστον εννέα ρουκέτες από τη Λωρίδα της Γάζας, ενώ και την επόμενη μέρα (6/4) 34 ρουκέτες εκτοξεύτηκαν από το Λίβανο, από περιοχή που ελέγχεται από τη Χεζμπολάχ (η οποία δήλωσε αλληλέγγυα προς τους Παλαιστίνιους).

Το Ισραήλ απάντησε σ' αυτή την επίθεση εκτοξεύοντας ρουκέτες στο Λίβανο αλλά και στη Συρία. Αυτές τις δύο εβδομάδες ακροδεξιοί Εβραίοι έποικοι και ο ισραηλινός στρατός εξαπολύουν επιθέσεις σε καταυλισμούς, με συνέπεια τη δολοφονία αρκετών κυρίως νεαρών Παλαιστινίων, ανεβάζοντας τον αριθμό των νεκρών από την αρχή του χρόνου στους 98.

Η κλιμάκωση της επιθετικότητας του ισραηλινού κράτους είναι

αδιαμφισβήτητη. Η πολιτική που ακολουθεί αναφορικά με τους ιερούς τόπους είναι ενδεικτική. Η ισραηλινή αστυνομία πραγματοποιεί επιδρομές στην περιοχή εδώ και πολλά χρόνια, ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια του Ραμαζανιού, με διαφορετική συχνότητα και ένταση κάθε φορά. Στις αρχές του χρόνου ο ακροδεξιός Μπεν-Γκβιρ επισκέφτηκε το «Όρος του Ναού», όπως ονομάζεται στα εβραϊκά το συγκρότημα του τζαμιού, και δήλωσε πως «είναι ανοικτό για όλους». Αυτή η προκλητική δήλωση φανερώνει ότι το Ισραήλ τα τελευταία χρόνια αμφισβητεί σαφώς την εποπτεία (από το 1967) των τόπων λατρείας από την Ιορδανία. Επισήμως η κυβέρνηση Νετανιάχου επιδιώκει τη «διασφάλιση της ελευθερίας της θρησκευτικής λατρείας, της ελεύθερης πρόσβασης για όλες τις θρησκείες και του status quo», αλλά ευνοεί εξτρεμιστές Εβραίους που προκαλούν και επιτίθενται με μεγαλύτερη συχνότητα και χωρίς διακρίσεις τα τελευταία χρόνια σε χριστιανούς αρμένιους, καθολικούς, κόπτες. Το ίδιο φανερά και επίσημα επιδιώκει να περιορίσει όλα τα δόγματα βαφτίζοντας τα θρησκευτικά τους έθιμα «αντισημιτικά» τα οποία πρέπει να «αλλάξουν». Πέρσι ήταν η πρώτη φορά που περιορίσε από 11.000 σε 1.800 τον αριθμό των χριστιανών ορθόδοξων που θα παρευρίσκονταν στην αφή του Αγίου Φωτός, με αποτέλεσμα να σημειωθούν επεισόδια. Αλλά και φέτος, ειδήσεις και βίντεο που μετέδιδαν την ισραηλινή αστυνομία να παρεμποδίζει και να επιτίθεται σε πιστούς το βράδυ της ανάστασης των ορθόδοξων έκαναν τον γύρο του κόσμου πλην...Ελλάδας.

Ευνοϊκή είναι στην ουσία της και η αντίδραση της Δύσης, όσο κι αν φαίνεται ότι καταδικάζει «τις πράξεις βίας». Αμερική και ΕΕ αναγνωρίζουν το δικαίωμα του Ισραήλ, «της μόνης δημοκρατίας στην περιοχή», να αμυνθεί και συνηθιστόν «αυτοσυγκράτηση», καθώς δεν καλοβλέπουν μια πιθανή ένταση στην περιοχή. Από κοντά και η Ελλάδα, που παρά τα όσα διαδραματίζονται στην Ιερουσαλήμ και που σε άλλες περιπτώσεις θα τα χαρακτήριζε τουλάχιστον προκλητικά, τώρα κλείνει στρατιωτικές συμφωνίες 400 εκ. δολαρίων με τη «σύμμαχο» χώρα και με τις ευλογίες των ΗΠΑ. Το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ συνεδρίασε εκτάκτως, όμως δεν εξέδωσε καταδικαστική ανακοίνωση, καθώς δεν συμφώνησαν οι ΗΠΑ. Αυτό νομίζουμε θα έπρεπε να προβληματίσει όσους θεωρούν πως ο Νετανιάχου είναι «με την πλάτη στον τοίχο», συγχέοντας τα εσωτερικά προβλήματα με την «πραγματική» χρησιμότητα του κράτους-τρομοκράτη, που δεν χάνει την υποστήριξη των αφεντικών του, παραμένοντας σταθερά το μακρύ και χρήσιμο χέρι του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Από την άλλη, οι αντιδράσεις των χωρών του αραβικού κόσμου και πολύ περισσότερο οι δηλώσεις του Τούρκου ΥΠΕΞ («η εξομάλυνση των σχέσεων με το Ισραήλ... δεν μπορεί να γίνεται σε βάρος του παλαιστινιακού ζητήματος και των αρχών μας») φαντάζουν πιο αυστηρές, υπόκεινται όμως σε άλλες σκοπιμότητες.

Τα γεγονότα αυτά σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να αντιμετωπιστούν ως «επιεικικά». Αντίθετα, είναι απόδειξη πως το σιωνιστικό κράτος δεν σταματά την εγκληματική δράση του και χρησιμοποιεί κάθε μέσο για να κάμψει το ηθικό των Παλαιστινίων. Απέναντί του, όμως, έχει έναν λαό που αγωνίζεται ανυποχώρητος για τη γη του, για την ελευθερία του και αποδεικνύει καθημερινά την αποφασιστικότητά του.

Οι τριγμοί του συστήματος και οι ανησυχίες των απολογητών του

Με μία μέρα διαφορά (8 και 9 Απρίλη) σε δύο καθεστωτικά μέσα (in.gr και Καθημερινή) δημοσιεύτηκαν δύο άρθρα έντονης ανησυχίας για την πορεία της Δύσης συνολικά, αλλά και των ΗΠΑ ειδικότερα. «*Το βέβαιο είναι ότι νιώθει κανείς πως στο φιλελεύθερο, δυτικό οικοδόμημα είναι πολλά τα δομικά δοκάρια που τρίζουν, με θόρυβο. Και επειδή μεγαλώσαμε με τις βεβαιότητές του, την κουλτούρα του, την αίσθηση υπεροχής του απέναντι στον υπόλοιπο κόσμο, λογικό είναι να αναρωτιόμαστε σε τι κατάσταση θα είναι σε δέκα, είκοσι χρόνια...*», καταλήγει ο Παπακελάς στο άρθρο του στην «Καθημερινή».

Στο in.gr, κάνοντας σύγκριση της σημερινής οπισθοδρόμησης σε σχέση με την ανάπτυξη των «30 ένδοξων χρόνων» (1945-1975) αναφέρει ότι «*Η άνοδος της “ελεύθερης αγοράς”, μας υποσχέθηκαν, θα έφερνε ατελείωτη ευημερία. Όμως, ενώ η πολυδιαφημισμένη εποχή των ισχυρών συνδικάτων, των εθνικοποιήσεων και των εκτεταμένων κρατών πρόνοιας προσέφερε τη μεγαλύτερη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου στην ιστορία, το σημερινό οικονομικό μας μοντέλο αποσυντίθεται παντού γύρω μας - και η δυσσομία γίνεται όλο και πιο δύσκολο να αγνοηθεί.*

Τριγμοί στα δομικά δοκάρια και δυσσομία, Βαριοί χαρακτηρισμοί και απόλυτες εκτιμήσεις, όχι από τίποτα μαρξιστές δημοσιολόγους, αλλά από δοσμένους υποστηρικτές του παγκόσμιου καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος που ανησυχούν έντονα για την πορεία και το μέλλον του. Φανερά απογοητευμένοι για αυτά που συντελούνται στη «Δύση», κατανοούν ότι έχουμε μπει σε καιρούς μεγάλων ανακατατάξεων στον κόσμο και φοβούνται ότι το «παντοδύναμο σύστημα», με του οποίου την «υπεροχή» κάποιον μεγάλωσαν και προπαγάνδισαν χωρίς ενδοιασμούς, τρίζει επικίνδυνα. Και εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι αυτές οι εκτιμήσεις διαμορφώνονται στο έδαφος της πολιτικής και ταξικής κυριαρχίας του ιμπεριαλισμού πάνω στην εργατική τάξη και τους λαούς.

Οικονομική κρίση, ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και συγκρούσεις, πόλεμος στο κέντρο της Ευρώπης, ενεργειακή κρίση, καταβύθιση της ζωής των λαϊκών ανθρώπων, όλα είναι βασικά χαρακτηριστικά ενός σάπιου συστήματος που αναζητάει διεξόδους σε ακόμη χειρότερες μέρες.

«*Κομβικό ρόλο στις αλλαγές που βιώνουμε παίζει, βέβαια, το μέλλον της Αμερικής*», διαπιστώνει, με δέος, ο Παπακελάς. Αντιλαμβάνεται ότι η περίοδος του «πλανητάρχη» έχει περάσει ανεπιστρεπτί, καθώς η αντιπαράθεση στο εσωτερικό των ΗΠΑ ανάμεσα στις διάφορες μερίδες της μονοπωλιακής αστικής τάξης είναι έκφραση της οπισθοχώ-

ρησης και των αδιεξόδων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στον παγκόσμιο ανταγωνισμό για ηγεμονία και κυριαρχία. Αυτή την εξέλιξη προσπαθεί να την ανατρέψει με την ένταση του πολέμου στην Ουκρανία με στόχο την ήττα της στρατηγικής ανταγωνίστριας Ρωσίας από τη μία μεριά και ταυτόχρονα την αποτροπή της σύμπτυξης μετώπου ανάμεσα σε Ρωσία-Κίνα, που όμως δείχνει να μην την επιτυγχάνει, αλλά να εξελίσσεται σε αντίθετη κατεύθυνση. Βέβαια, το γεγονός ότι οι ΗΠΑ σε περιόδους όξυνσης της πολεμικής αντιπαράθεσης είτε μέσω NATO είτε απευθείας εξασφαλίζουν ηγεμονική θέση στο Δυτικό στρατόπεδο αποτελεί ένα σημαντικό πλεονέκτημα που χειρίζονται εύστοχα μέσα από την κλιμάκωση της έντασης. Από την άλλη μεριά, όμως, οι ανταγωνισμοί, οι συγκρούσεις, ο πόλεμος τροφοδοτούν τη δομική οικονομική κρίση του συστήματος με τελευταία έκφρασή του την πτώχευση τραπεζών σε ΗΠΑ-Ελβετία, η οποία μπορεί να ανακόπηκε προσωρινά από το να εξελιχθεί σε παγκόσμιο ντόμινο, αποκαλύπτει όμως ότι «τα υπόγεια τα ρεύματα μουγκρίζουν».

Πολλοί είναι οι αναλυτές που απέναντι στην «παρηκμασμένη Δύση» προβάλλουν την ανάδυση νέων «παικτών» σε παγκόσμιο επίπεδο και ιδιαίτερα την περίπτωση των BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα, Νότια Αφρική), που εκτός από μία οικονομική συνεργασία συνδέονται όλο και περισσότερο πολιτικά αλλά και στρατιωτικά. Μάλιστα, δεν είναι τυχαία και η στάση των περισσότερων από τους παραπάνω στην εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, καθώς αρνήθηκαν να την καταδικάσουν και να σταθούν απέναντι, όπως απαιτούσαν οι ΗΠΑ, το NATO και οι «παραδοσιακές» ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Δύσης.

Το γεγονός ότι η Αμερική αποδυναμώνεται στον παγκόσμιο ανταγωνισμό και αυτό φέρνει σοβαρές τριβές στο εσωτερικό της δεν την κάνει λιγότερο επικίνδυνη για τους λαούς, αλλά συνεχίζει να αποτελεί τη μεγαλύτερη απειλή για τους λαούς, όσο εντείνει την αντιπαράθεσή της με τους ανταγωνιστές της και ιδιαίτερα με Ρωσία-Κίνα. Και οι κίνδυνοι γίνονται ακόμα μεγαλύτεροι, όταν στον «λογαριασμό» μπαίνει και η χρήση

των πυρηνικών όπλων, σήμερα των λεγόμενων τακτικών, που φανερώνει τη διάθεση των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων να φτάσουν μέχρι «τέλους» για να πετύχουν νίκη επί των αντιπάλων τους.

Η επισήμανση στο άρθρο του in.gr ότι «*Αν υπάρχει κάτι σαν ανοδική πορεία της ανθρώπινης προόδου, αυτή όχι απλώς σταμάτησε, αλλά έβαλε την... όπισθεν. Το περασμένο φθινόπωρο, μια ελάχιστη συζητημένη έκθεση, που εκδόθηκε από τον ΟΗΕ, σημείωσε ότι η ανθρώπινη ανάπτυξη μειώθηκε στο 90% των χωρών για δύο συνεχόμενα έτη, μια πτώση χωρίς προηγούμενο για περισσότερες από τρεις δεκαετίες*» αποκαλύπτει και το βάθος της κρίσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, αλλά και τις συνέπειες αυτής της κρίσης πάνω στους λαούς. Θα προσθέταμε, επίσης, ότι επιβεβαιώνει και τη λενινιστική εκτίμηση ότι ο ιμπεριαλισμός, ως έκφραση του ανώτατου σταδίου του καπιταλισμού, αποτελεί ένα σύστημα που σαπίζει και δεν έχει να προσφέρει τίποτα άλλο στην ανθρωπότητα παρά μόνο φτώχεια, εξαθλίωση και πολέμους. Σήμερα, μάλιστα, που ο παγκόσμιος ανταγωνισμός για ηγεμονία και κυριαρχία οξύνεται, αποκαλύπτει και το μαύρο μέλλον που περιμένει τους λαούς, όσο καθυστερεί η συγκρότηση του μετώπου πάλης τους, το «αντίπαλο δέος» στην ιμπεριαλιστική κυριαρχία, για να θέσει, με πραγματικούς όρους, ζήτημα ανατροπής αυτού του σαπισμένου και βάρβαρου συστήματος.

Η υπόθεση της ανατροπής του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος είναι εργατική-λαϊκή και αποτελεί κεντρικό καθήκον για τις επαναστατικές κομμουνιστικές δυνάμεις σε διεθνές επίπεδο αλλά και σε κάθε χώρα χωριστά να συμβάλλουν με όλες τους τις δυνάμεις στην κατεύθυνση αυτή. Σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε να περιμένουμε την αποδυνάμωση αυτού του συστήματος από τις νίκες του ενός ιμπεριαλιστή από τον άλλο. Αυτό φαίνεται στην περίπτωση του πολέμου στην Ουκρανία, όπου μέσα σε αριστερές δυνάμεις αναπτύσσεται μία ανεπίτρεπτη φιλο-ιμπεριαλιστική στάση υπέρ της Ρωσίας, η οποία στάση, μάλιστα, διεκδικεί και τον τίτλο της «συνεπούς αντιιμπεριαλιστικής κατεύθυνσης».

Οι αναδιατάξεις στον παγκόσμιο συσχετισμό δύναμης ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις δεν έγιναν ποτέ ειρηνικά και ούτε πρόκειται να γίνουν.

Αποτελεί ζήτημα «ζωής και θανάτου» για την κάθε ιμπεριαλιστική δύναμη η καθυπόταξη και η νίκη επί του αντιπάλου της και ανταγωνιστή της. Χωρίς την εξασφάλιση αυτής της νίκης η θέση τους θα είναι πάντα ασταθής.

Οι αναδιατάξεις στο παγκόσμιο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα δεν έγιναν ποτέ υπέρ των συμφερόντων της εργατικής τάξης και των λαών αλλά εναντίον τους. Σε βάρος των υλικών όρων της ζωής τους, των δικαιωμάτων τους, στην ίδια την υπόστασή τους. Η νίκη του ενός ιμπεριαλιστή απέναντι σε έναν άλλο δημιουργεί τις προϋποθέσεις ώστε ο νικητής να επιτεθεί με ακόμη μεγαλύτερη σφοδρότητα στην εργατική τάξη και τους λαούς, για να αποσπάσει ακόμα μεγαλύτερα κέρδη, ακόμα μεγαλύτερη πολιτική και στρατιωτική ισχύ πάνω σε χώρες και λαούς.

Οι ανταγωνισμοί και οι συγκρούσεις ανάμεσα σε μία «χούφτα» ιμπεριαλιστικών χωρών για το μοίρασμα και το ξαναμοίρασμα του κόσμου μπορεί να αποτελεί στοιχείο της κρίσης, της παρακμής και του σαπίσματος του, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα έρθει από μόνο του ή πολύ περισσότερο από τη νίκη ενός ιμπεριαλιστή ή ενός συνασπισμού ιμπεριαλιστών απέναντι στους υπόλοιπους. Αυτή η εξέλιξη θα φέρει ακόμα μεγαλύτερη βάρβαρότητα, ακόμα μεγαλύτερη εκμετάλλευση και καταπίεση.

Σήμερα, όμως, απέναντι στη μαυρίλα που φέρνει η ιμπεριαλιστική κυριαρχία, οι ανταγωνισμοί, ο πόλεμος και η ολομέτωπη επίθεση στη ζωή και στα δικαιώματα των λαών, εμφανίζεται μία έντονη αγωνιστική αφύπνιση και τα εργατικά-λαϊκά ξεσπάσματα φουντώνουν στην Ευρώπη αλλά και σε όλο τον κόσμο.

Η εργατική τάξη και οι λαοί δείχνουν αποφασισμένοι να μην γίνουν θυσία στον βωμό της κρίσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, αναλώσιμους στους πολέμους και τις συγκρούσεις που φέρνουν οι ανταγωνισμοί και οι αναδιατάξεις ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Αντιλήψεις

ιδεολογίας και πολιτικής

ΚΚΕ

Ο καλός ο μύλος όλα τα αλέθει

Η αλήθεια είναι πως στην πρόσφατη ιστορία του, αυτή που αρχίζει περίπου από το 2010 και την υιοθέτηση του αφηγήματος της «λαϊκής εξουσίας», το ΚΚΕ δεν μας έχει συνηθίσει σε «μεταγραφές αεροδρομίου» πολιτικών στελεχών προερχόμενων είτε από τα δεξιά είτε τα αριστερά του.

Τούτες άλλωστε ήταν και αρκετά δύσκολες, αλλά και ριψοκίνδυνες, δεδομένου πως το εύθραυστο αφήγημα της «λαϊκής εξουσίας» ως λύση για τα πάντα, επιλέχθηκε σε μια συγκυρία κατά την οποία το ΚΚΕ βρισκόταν υπό διπλή πίεση. Αφενός την πίεση λαϊκών κινητοποιήσεων οι οποίες το ξεπερνούσαν και στις οποίες αρνήθηκε πεισματικά να συμμετέχει (βλ. Γρηγορόπουλο, κινητοποιήσεις '10-'12), αφεντέρου την πίεση της ανάδειξης του ΣΥΡΙΖΑ σε ρόλο αξιωματικής αντιπολίτευσης και κυβέρνησης που το ίδιο εποφθαλιμούσε.

Φέτος, όμως, ενόψει εκλογών, το ΚΚΕ φαίνεται να ψωνίζει «από το πάνω ράφι», εντάσσοντας στα ψηφοδέλτιά του στελέχη προερχόμενα από τον ΣΥΡΙΖΑ, τη ΛΑΕ και την ευρύτερη εξωκοινοβουλευτική αριστερά, έως και...απόστρατους αξιωματικούς σωμάτων ασφαλείας.

Τι οδήγησε σε αυτή την αλλαγή; Η διαφοροποίηση των πολιτικών όρων υπό τους οποίους το κόμμα αυτό καλείται με οπορτουνιστική μαεστρία να υπερασπιστεί τις πολιτικές του επιλογές και τον ρόλο του ως πλέον επίσημο ρεφορμιστικό κόμμα της αστικής νομιμότητας.

Η χρόνια υποχώρηση του κινήματος έχει βοηθήσει το ΚΚΕ να απαλλαγεί από κινηματικά βαρίδια και την πίεση που του δημιουργούσαν λαϊκές κινητοποιήσεις όσον αφορά ακόμα δεξιότερες μετατοπίσεις σε επιλογή θέσεων, τακτικών και προσώπων. Η απουσία αυτής της πίεσης λύνει τα χέρια του Περισού όσον αφορά τη συνεργασία ακόμα και με πρώην στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ και της ΔΗΜΑΡ, τα οποία συνέβαλαν από το μετερίζι τους στο βάθεμα της φτώχειας και της εξάρτησης της χώρας από ΗΠΑ-ΕΕ.

Άλλωστε, όσο και αν το αρνείται, και το ίδιο το ΚΚΕ έχει πραγματοποιήσει σοβαρά βήματα δεξιάς μετατόπισης, τόσο αυτόνομα όσο και δια μέσου διαφόρων «συνεργασιών» του. Χαρακτηριστικά προς τούτο α) η συνεργασία του με τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΜΕΡΑ25 εν μέσω πανδημίας, ώστε να επιβληθεί σιγή νεκροταφείου στις λαϊκές κινητοποιήσεις και οι δια αντιπροσώπων εικονικοί ακτιβισμοί σε μια κρίσιμη περίοδο όπου αμφισβητήθηκε ευθέως το δικαίωμα στη λαϊκή κινητοποίηση, β) η υπερψήφιση, μαζί με τις «συνεργαζόμενες δυνάμεις», του επιδόματος των 600 ευρώ προς τα σώματα ασφαλείας την ίδια μέρα της δολοφονίας του ανήλικου Ρομά στη Θεσσα-

λονίκη, γ) η «κριτική» στην κυβέρνηση της ΝΔ πως με την αποστολή αρμάτων μάχης στην κυβέρνηση Ζελένσκι, αφήνεται στην τύχη του το αξίωμα του Ελληνικού Στρατού και η αποτρεπτική του δύναμη ενάντια στον εχθρό εξ Ανατολάς.

Ακόμη, η παραπέρα πορεία προσαρμογής του ΣΥΡΙΖΑ ως επίσημο αστικό κυβερνητικό κόμμα με λειασμένες τις όποιες αντιπολιτευτικές κορώνες, φαίνεται να περιθωριοποιεί σειρά στελεχών του, τα οποία αναζητούν πολιτικό ρόλο στις νέες συνθήκες.

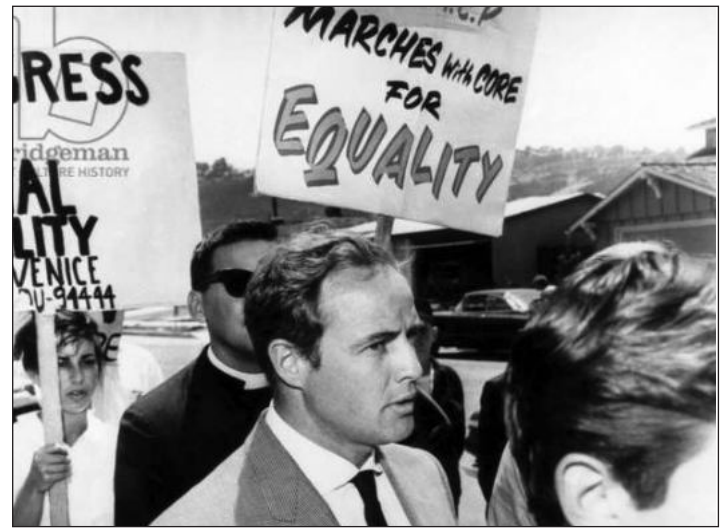
Επιπλέον, η διάλυση ολόκληρων οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς βάσει της κατάρρευσης των κοινοβουλευτικών αυταπατών που οι ίδιες δημιούργησαν για την ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ έχει αφήσει έναν ολόκληρο πολιτικό χώρο κενό και το αντίστοιχο στελεχειακό δυναμικό «άστεγο». Πρόκειται για τον χώρο που στο εγγύς παρελθόν επένδυσε στην ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ ως μιας «αντιφατικής» κυβέρνησης, η οποία υπό την «αριστερή-ριζοσπαστική» αντιπολίτευση του ιδίου (βλ. ΛΑΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ) θα υιοθετούσε το δικό του μεταβατικό πρόγραμμα (εθνικοποιήσεις, έξοδος από ευρωζώνη/ΕΕ κλπ.), μέσω του οποίου μια ωραία πρωία θα φτάναμε αναίμακτα στον... σοσιαλισμό. Η κατάσταση αυτή ευνοεί το χωρίς κόστος τσιμπολόγημα του ΚΚΕ πάνω στο κουφάρι των ματαιωμένων αυταπατών.

Παραπέρα, ευνοϊκό όρο για τα «ανοίγματα» του ΚΚΕ αποτελεί και η ατομία των δυνάμεων που συνεχίζουν να αναφέρονται στην αριστερά και στο κίνημα να χαράξουν ανεξάρτητο δρόμο πέραν από την «προοδευτική διακυβέρνηση» του ΣΥΡΙΖΑ και τη «λαϊκή εξουσία» του ΚΚΕ. Από το 2015 και εντεύθεν είναι έκδηλα τα σημάδια ακολουθητισμού προς τη στάση του ΚΚΕ σε κάθε κομβική στροφή της ταξικής πάλης και ο «θαυμασμός» προς τους ακτιβισμούς του ΠΑΜΕ (βλ. πανδημία, συνέδριο ΓΣΕΕ, ακόμα και τις πρόσφατες κινητοποιήσεις για τα Τέμπη).

Υπό αυτούς τους όρους λοιπόν, γιατί όχι; Γιατί να μην κάνει το ΚΚΕ γαργάρα τις όποιες διαφωνίες του με επίσημους εκφραστές του συστήματος ή με κατά συνείδηση ρεφορμιστές που συνέβαλαν στην οπισθοχώρηση του κινήματος; Και γιατί αυτοί με τη σειρά τους να αρνηθούν την πρόσκληση στην «μεγάλη αγκαλιά» του Περισού, η οποία μπορεί να στεγάσει εκ νέου τα αδιέξοδα και τις αυταπάτες τους;

Νυν υπέρ πάντων ο αγών για τα κοινοβουλευτικά έδρανα. Όσο όμως και αν το ΚΚΕ θέλει να παρουσιάζεται «μπετόν αρμέ», ισχύει η γνωστή λαϊκή ρήση: ανεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα.

Θ.Ν.

Η... όχι και τόσο γνωστή ζωή του Marlon Brando

Ο Marlon Brando Jr. (3 Απριλίου 1924 - 1 Ιουλίου 2004), είναι ένας από τους πιο αναγνωρίσιμους και επιδραστικούς ηθοποιούς που έχουν περάσει από τον κινηματογράφο, καθώς η συμβολή του στην εξέλιξη της υποκριτικής θα συνεχίσει να απασχολεί για πολλές δεκαετίες στο μέλλον. Ταραχώδης προσωπικότητα από νέος, αποβλήθηκε από το σχολείο, αλλά και από την Στρατιωτική Ακαδημία που τον είχαν στείλει. Έτσι αποφάσισε να ασχοληθεί με την υποκριτική.

Μετά τις μεγάλες θεατρικές παραγωγές, ο Brando δεν γνώριζε επιτυχία και κατηγορήθηκε πως έπαιρνε ρόλους απλά για να βγάξει χρήματα ή ότι διάλεγε ρόλους που δεν ανταποκρίνονταν στο ως τότε ταλέντο του. Στις αρχές της δεκαετίας του '70 θεωρούνταν μη εμπορικός ηθοποιός, δεχόταν σκληρή κριτική, ενώ είχε να κάνει επιτυχία στο Box Office πάνω από μία δεκαετία. Η μεγάλη επιστροφή του έγινε με τον ρόλο του ως Vito Corleone στην ταινία «The Godfather» (1972). Η επιλογή αυτή πέρασε από δεκάδες σκοπέλους, ενώ η παραγωγή ήξερε τον δύσκολο χαρακτήρα του ηθοποιού και δεν τον ήθελε.

Ωστόσο, εκτός από την επιτυχημένη καριέρα του στην υποκριτική, ήταν και ένας ασυμβίβαστος αγωνιστής, αλληλέγγυος των απανταχού καταπιεσμένων, ιδιαίτερα στην καρδιά του ιμπεριαλιστικού τέρατος, τις ΗΠΑ, που δεν τον κώνεψαν και τον συμπεριέλαβαν στις μαύρες λίστες τους, χαρακτηρίζοντάς τον εκκεντρικό, παράφρονα και αντικοινωνικό. Αξίζει, λοιπόν, να αναφερθούν κάποια στοιχεία για την πτυχή εκείνη της ζωής του που το Χόλιγουντ και το σύστημα θα ήθελαν να ξεχαστεί, ώστε να τον θυμόμαστε ως ένα αποστειρωμένο αμερικανικό σύμβολο.

Ήδη το 1959 και ενώ ο ψυχρός πόλεμος βασιλεύει, ο Brando δεν επαναπαύεται στις δάφνες του και ιδρύει μαζί με τους αφροαμερικανούς καλλιτέχνες Harry Belafonte και Ossie Davis το κολιγουντιανό παράρτημα του SANE, του κινήματος ενάντια στα πυρηνικά όπλα. Το 1963, πρωτοστατεί στο κίνημα των δικαιωμάτων των μαύρων και μπαίνει επικεφαλής (μαζί με τον James Baldwin) της μεγάλης πορείας στην Ουάσινγκτον. Λίγο αργότερα, κατεβαίνει στον ρατσιστικό αμερικανικό νότο ως Freedom Rider, για να σπάσει τις διακρίσεις στα μεταφορικά μέσα.

Από το 1964 και μετά, αρχίζει τον σχεδόν μοναχικό αγώνα του στο πλευρό των ιθαγενών, στον οποίο αφιέρωσε όλη την ενέργεια και την περιουσία του. Συνδέεται με τον Ινδιάνο φύλαρχο Bob Satiacum, που διεκδικεί τα αρχέγονα δικαιώματα της φυλής του και συλλαμβάνεται μαζί με πολλούς αυτόχθονες που ψαρεύουν «παράνομα» στον δικό τους ποταμό Ruyallup. Παράλληλα, συνεχίζει τον

αγώνα του στο πλευρό της εξεγερμένης μαύρης κοινότητας και αμέσως μετά τη δολοφονία του Martin Luther King εγκαταλείπει το Χόλιγουντ κι αφιερώνεται στο κίνημα πολιτικών δικαιωμάτων. Χρηματοδοτεί και υπερασπίζεται δημόσια τους Μαύρους Πάνθηρες και δημόσια στενά με τους ηγέτες του, Bobby Seale και George Jackson, στην κηδεία του οποίου εκφωνεί τον επικήδειο. Έτσι, οι ρατσιστές του αμερικανικού Νότου απαγορεύουν ή μποϊκοτάρουν τις ταινίες του, ενώ το Χόλιγουντ δημιουργεί την «Brando Blacklist», αποκλείοντάς τον από τις παραγωγές του.

Το 1973 ο Brando κέρδισε Όσκαρ για τον ρόλο του στην ταινία «The Godfather». Ο ηθοποιός, ωστόσο, αρνήθηκε να παραλάβει το βραβείο, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την αρνητική εικόνα του κινηματογράφου για τους αυτόχθονες, τους οποίους συκοφαντούσε ασύστολα. Στη θέση του έστειλε τη Sacheen Littlefeather, μια αυτόχθονα Απάτσι, που θα διάβαζε μια επιστολή 15 σελίδων την οποία είχε συντάξει ο Brando. Η Sacheen Littlefeather απειλήθηκε στα παρασκήνια από τον παραγωγό της ταινίας ότι θα συλλαμβανόταν ευθύς αμέσως αν διάβαζε το κείμενο που είχε γράψει ο Brando και ειδικότερα αν μιλούσε πάνω από ένα λεπτό. Έτσι, αυτοσχεδίασε μπροστά στο κοινό, προκαλώντας σοκ με τη στηλίτευση της απάνθρωπης συμπεριφοράς των αμερικανικών κυβερνήσεων προς τους ιθαγενείς Αμερικανούς. Ωστόσο, το κοινό την είδε με συμπάθεια και την καταχειροκρότησε. Η Littlefeather περιέγραψε ότι μετά το συγκεκριμένο περιστατικό της ήταν πολύ δύσκολο να βρει δουλειά στο Χόλιγουντ.

Ο Brando πρόσφερε φωνή και χρήματα στα κινήματα που μάχονταν μέσα στις ΗΠΑ ενάντια στον πόλεμο και την κατοχή του Ιράκ, ενώ αξιοσημείωτος είναι κι ο πρωταγωνιστικός του ρόλος στο «The Ugly American» (1963), του William Lederer (πρώην υπαλλήλου της CIA) και του Eugene Burdick, που αναδεικνύει τα σκάνδαλα, τα εγκλήματα και την ανάμειξη της CIA στις υποθέσεις άλλων χωρών. Η ταινία στην αίθουσα κινηματογράφου Dunya στη Ραμάλα προβλήθηκε μια φορά μόνο στην προεμιέρα της. Κατόπιν απαγορεύτηκε η προβολή της.

Όλα αυτά δείχνουν πως οι καλλιτέχνες δεν πρέπει απλά να εμπνέονται από τις καλλιτεχνικές ικανότητες των σπουδαίων καλλιτεχνών και να εστιάζουν μόνο σε αυτή την πτυχή. Αντιθέτως, θα πρέπει να κρίνουν και τη στάση ζωής του καθενός. Πρέπει οι ίδιοι να αναπτύξουν το αγωνιστικό πνεύμα τους και να το ενσωματώσουν καλλιτεχνικά, κάτι αναγκαίο και απαραίτητο γενικώς για την τέχνη, ειδικότερα στην εποχή μας, όπου το σύστημα καταπατάει τα δικαιώματα των καλλιτεχνών.

Πορτογαλία 1974

Η Επανάσταση των Γαρυφάλλων

του Στέφανου Σκοδράνη

Τα μεσάνυχτα της 24-25 Απρίλη του 1974, ένα μέρος του στρατού τής Πορτογαλίας που καθοδηγούνταν κυρίως από αριστερούς και δημοκρατικούς αξιωματικούς κατεβαίνει με τεθωρακισμένα στους δρόμους της Λισαβόνας με στόχο να ανατρέψει τη δικτατορία του Καετάνο. Μέσα σε λίγες ώρες ο λαός της χώρας θα ενωθεί με τους στρατιώτες και θα ανατρέψει τη μακροβιότερη δικτατορία στην Ευρώπη. Τα γαρυφάλλα που έβαζε ο κόσμος στις κάννες των όπλων των στρατιωτών έδωσαν το όνομα στην «Επανάσταση των Γαρυφάλλων».

Το δικτατορικό καθεστώς στην Πορτογαλία κρατούσε από το 1926. Στα 1932 την εξουσία πήρε ο Αντόνιο Σαλαζάρ και κυβέρνησε μέχρι το 1968. Το καθεστώς, που το ονόμασε «Νέο Κράτος», ήταν στυγνό φασιστικό, χωρίς δημοκρατικά δικαιώματα και με άγρια καταστολή σε οποιαδήποτε προσπάθεια αντίστασης. Διώξεις, φυλακίσεις και σκληρά βασανιστήρια ήταν ο τρόπος που το καθεστώς αντιμετώπιζε το λαό. Μέχρι και στρατόπεδα συγκέντρωσης δημιουργήθηκαν κατά τα ναζιστικά πρότυπα. Το 1968 ανέβηκε στην εξουσία ο Μαρσέλο Καετάνο χωρίς να αλλάξει επί της ουσίας τη δικτατορική διακυβέρνηση.

Μια από τις βασικές επιλογές της ηγεσίας της χώρας ήταν η παραμονή των πορτογαλικών αποικιών στην κυριαρχία της, κυρίως στην Αφρική. Οι πόλεμοι της ανεξαρτησίας που ξέσπασαν σ' αυτές (Μοζαμβίκη, Αγκόλα, Γουινέα-Μπισάου κ.ά.) αντιμετώπιζονταν με την αποστολή πορτογαλικών στρατευμάτων. Η συνέχιση του πολέμου κόστιζε πολύ στην οικονομία της πιο φτωχής χώρας της Ευρώπης, αφού το 40% του προϋπολογισμού της αφορούσε τις πολεμικές επιχειρήσεις στις αποικίες της. Από την άλλη, το 25% των κατοίκων της Πορτογαλίας βρισκόταν σε απόλυτη ένδεια και εξαθλίωση.

Η δικτατορία στηριζόταν από τους πανίσχυρους γαιοκτήμονες που είχαν στην ιδιοκτησία τους το μεγαλύτερο μέρος του εδάφους, αλλά και στην καθολική εκκλησία και τα ανώτερα κλιμάκια του στρατού. Η αστική τάξη της χώρας, πιεσμένη πολιτικά και οικονομικά, ασφυκτιούσε μέσα σε ένα περιβάλλον όπου δεν τήνονταν πολλές ευκαιρίες για ανάπτυξη, καθώς ένας αστικός εκσυγχρονισμός ήταν έξω από τα άμεσα σχέδια της δικτατορίας. Άλλωστε τα τελευταία χρόνια τής δικτατορίας είχε δημιουργηθεί η ΕΟΚ και πολλές χώρες «συνεργάζονταν» ή εντάσσονταν σ' αυτήν, με προοπτικές ανάπτυξης μερίδων των αστικών τους τάξεων. Φυσικά το φασιστικό κράτος δεν εμπόδιζε το ΝΑΤΟ να εντάξει τη χώρα στους κόλπους του.

Μέσα σ' αυτό το πολιτικό σκηνικό, καλύτεροι και μεσαίοι αξιωματικοί του στρατού, έχοντας και τη στήριξη κάποιων ανώτερων, δημιούργησαν το «Κίνημα Ενόπλων Δυνάμεων» (ΚΕΔ). Βέβαια μέσα στο ΚΕΔ υπήρχαν πολλές απόψεις σχετικά με το μέλλον της χώρας αφού αποκατασταθεί η δημοκρατία. Συντηρητικοί, μέλη του Σοσιαλιστικού Κόμματος (ΣΚΠ), εκπρόσωποι του ρεφορμιστικού Κομμουνιστικού Κόμματος Πορτογαλίας (ΚΚΠ), μέλη της επαναστατικής αριστεράς. Μια σημαντική μορφή που αναδείχθηκε μέσα στο ΚΕΔ ήταν ο αριστερός αξιωματικός (ταγματάρχης) Οτέλο ντε Καρβάλιο που εξέφραζε την επαναστατική πτέρυγα του Κινήματος.

Τη νύχτα της 25ης Απρίλη του 1974 το ΚΕΔ προχώρησε σε ένοπλο κίνημα εναντίον της δικτατορίας. Το σύνθημα δόθηκε τα μεσάνυχτα με τη μετάδοση του τραγουδιού «Grandola, vila morena» από το

ραδιόφωνο και ο στρατός βγήκε στους δρόμους. Αν και υπήρξε παρότρυνση από την ηγεσία του ΚΕΔ να μείνει ο κόσμος στο σπίτι του, μέσα σε λίγες ώρες πλημμύρισαν οι δρόμοι με χιλιάδες λαού που ενώθηκαν με τους στρατιώτες. Το κίνημα ήταν σχεδόν αναίμακτο, αν εξαιρέσουμε 4 νεκρούς πολίτες που δολοφονήθηκαν σε συγκρούσεις με ένοπλους υπερασπιστές της δικτατορίας. Πολύ γρήγορα καταλήφθηκαν καίρια σημεία και δημόσια κτίρια στρατηγικής σημασίας (υπουργεία, τηλεόραση, αεροδρόμιο) και την ίδια κιόλας μέρα ο Καετάνο παρέδωσε την εξουσία στο ΚΕΔ και Πρόεδρος της Δημοκρατίας διορίστηκε ο συντηρητικός στρατηγός Αντόνιο ντε Σπίνολα. Κυρίαρχη εκπροσώπηση στη νέα κυβέρνηση είχαν το ΣΚΠ και το ΚΚΠ.

Τους επόμενους μήνες η Πορτογαλία έγινε πεδίο έντονης ταξικής πάλης. Ο λαός, έπειτα από πολλά χρόνια καταπίεσης, βγήκε στο προσκήνιο της ιστορίας και ξεπέρασε τα στενά πλαίσια μέσα στα οποία ήθελε να περιορίσει τις μεταρρυθμίσεις η κυβέρνηση. Εργάτες πραγματοποίησαν απεργίες, κατέλαβαν εργοστάσια που τα διαχειρίζονταν οι ίδιοι μέσα από εργοστασιακά συμβούλια. Άστεγα κατέλαβαν άδεια σπίτια και βίλες πλουσιών. Ακτήμονες αγρότες προχώρησαν σε καταλήψεις που ανήκε σε μεγάλους γαιοκτήμονες και σε πολλές περιπτώσεις άρχισαν να την καλλιεργούν όλοι μαζί χωρίς να τη μοιράσουν, δημιουργώντας συνεταιρισμούς.

Μεγάλες απεργίες ξέσπασαν και στο χώρο των τραπεζοϋπαλλήλων. Μετά από μια μεγάλη κινητοποίηση στις φυλακές απελευθερώθηκαν οι πολιτικοί κρατούμενοι του προηγούμενου καθεστώτος. Ο πορτογαλικός λαός άρχισε να οργανώνεται και σε επίπεδο γειτονιάς με λαϊκές συνελεύσεις για την αντιμετώπιση πολλών σοβαρών προβλημάτων (υγεία, εκπαίδευση, πολιτισμός κ.ά.). Η κυβέρνηση αποφάσισε μια μεγάλη αύξηση των μισθών, χωρίς όμως να φαίνεται διατεθειμένη να έρθει σε ρήξη με τους καπιταλιστές και την αστική τάξη. Μάλιστα σε πολλές περιπτώσεις παρενέβη ο στρατός για την καταστολή των απεργιών. Ακόμα και τότε όμως δεν ήταν εύκολο να αντιμετωπιστεί η μεγαλειώδης λαϊκή εξέγερση. Τμήματα του στρατού δεν ήταν καθόλου πρόθυμα να παίξουν κατασταλτικό ρόλο. Όπως συνέβη με την επιτυχημένη διαδήλωση της 7/2/1975 στη Λισαβόνα ενάντια στις απολύσεις στις μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις, στην οποία οι στρατιώτες που στάλθηκαν για να προστατεύσουν το υπουργείο Εργασίας και την αμερικανική πρεσβεία ενώθηκαν με τους διαδηλωτές.

Η επικράτηση των επαναστατών είχε ως αποτέλεσμα και τη διάλυση της αποικιακής Πορτογαλίας. Λίγους μήνες μετά την Επανάσταση των Γαρυφάλλων η Γουινέα-Μπισάου κέρδισε την ανεξαρτησία της και τον επόμενο χρόνο η Μοζαμβίκη, η Αγκόλα, το Σάο Τομέ ε Πρίνσιπε και τα Νησιά του Πράσινου Ακρωτηρίου.

Η συντηρητική πτέρυγα της κυβέρνησης (Σπίνολα κ.ά.) προσπάθησε να αντι-

δράσει, καλώντας τους υποστηρικτές της σε κινητοποιήσεις που όμως απέτυχαν. Στα τέλη Σεπτεμβρίου ο Σπίνολα αναγκάστηκε να παραιτηθεί, αλλά με τη στήριξη των ΝΑΤΟϊκών (κυρίως των ΗΠΑ και της Δυτ. Γερμανίας) επιχειρήθηκε πραξικόπημα το Μάρτη του 1975. Κι αυτό όμως κατέληξε σε αποτυχία κάτω από την ισχυρή λαϊκή αντίδραση. Δυο μήνες νωρίτερα, στις 29/1/1975, πραγματοποιήθηκαν στρατιωτικές ασκήσεις του ΝΑΤΟ κοντά στις πορτογαλικές ακτές, με ενδεχόμενη αποβατική άσκηση σε πορτογαλικό έδαφος. Κι αυτή απέτυχε μετά από μεγάλη λαϊκή κινητοποίηση.

Οι ριζοσπαστικές αλλαγές συνεχίστηκαν και το καλοκαίρι του 1975. Το ΣΚΠ του Μάριο Σοάρες βγήκε ενισχυμένο από τις εκλογές της 25/4/1975. Η νέα κυβέρνηση, που στηριζόταν κυρίως από το ΣΚΠ, το ΚΚΠ και την επαναστατική αριστερά, κάτω από τη λαϊκή πίεση αναγκάστηκε να θεσμοθετήσει την κρατικοποίηση της γης με απαλλοτριώσεις (ο Σοάρες αντέδρασε σ' αυτό και απείλησε με διαδηλώσεις) όπως και την κρατικοποίηση των τραπεζών και πολλών μεγάλων βιομηχανιών. Επίσης πήρε μέτρα που αφορούσαν τα εργασιακά δικαιώματα, την ενίσχυση του λεγόμενου «κράτους πρόνοιας» και το διαχωρισμό Εκκλησίας-Κράτους.

Ήταν όμως φανερό ότι οι πιο επαναστατικές δυνάμεις [ΚΚΠ(μ-λ), Λαϊκή Ενότητα, μαοϊκά ρεύματα και άλλοι πρωτοπόροι αριστεροί σχηματισμοί] που είχαν τη διάθεση να ανατρέψουν την αστική εξουσία δεν είχαν την οργανωτική συγκρότηση που απαιτούσε αυτή η κατεύθυνση. Το ρεφορμιστικό ΚΚΠ όχι μόνο δεν ήθελε να παίξει έναν τέτοιο ρόλο, αλλά ανοικτά προσπάθησε να υπονομεύσει τις λαϊκές κινητοποιήσεις και τη ριζοσπαστικοποίηση των μαζών. Όπως για παράδειγμα το καλοκαίρι του 1974 με τις μεγάλες απεργίες στα ταχυδρομεία, στον εθνικό αερομεταφορέα ΤΑΡ κ.α., το ΚΚΠ ξεκίνησε μια εκστρατεία συκοφαντίας και οργάνωσε διαδηλώσεις ενάντια στις απεργίες. Είναι πολύ χαρακτηριστικές οι τοποθετήσεις του: «Ζούμε σε ένα καπιταλιστικό καθεστώς και όχι σε ένα σοσιαλιστικό καθεστώς». «Δεν εναπόκειται στους εργαζομένους να αποφασίσουν ποιος πρέπει ή όχι να εργάζεται σε εταιρείες». «Όχι στην απεργία για χάρη της απεργίας». Ο ηγέτης του ΚΚΠ Αλβάρο Κουνιάλ έλεγε ότι «Η γενική απεργία οδηγεί στο χάος». Σε πολλές περιπτώσεις το ΚΚΠ επικαλούνταν τους κινδύνους των «αριστεριστών», των «προβοκατόρων» και των «τυχοδιωκτών». Αμέσως μετά ψηφίστηκε νόμος που απαγόρευε τις πολιτικές απεργίες.

Το καλοκαίρι του 1975 το ΣΚΠ του Σοάρες, αντιδρώντας στη νέα κατάσταση που έτεινε να γίνει ανεξέλεγκτη, με τον ίδιο το λαό να βρίσκεται πλέον σε επαναστατική ρότα, αποφάσισε να άρει τη στήριξη του στην κυβέρνηση και κάλεσε τα πιο συντηρητικά στοιχεία σε νέες κινητοποιήσεις εναντίον των μεταρρυθμίσεων, που κατέληξαν σε συγκρούσεις με τραυματίες. Ταυτόχρονα στον πορτογαλικό βορρά πραγματοποιήθηκαν πολλές επιθέσεις ενάντια στα γραφεία αριστερών κομμάτων. Το αποτέλεσμα ήταν να πέσει η κυβέρνηση και να αναδειχθεί νέα με τη στήριξη πλέον του ΣΚΠ και του κεντροδεξιού Λαϊκού Κόμματος (ΛΚΠ).

Από τότε ανέβηκε στην πρωθυπουργία ο Σοάρες (ο Καρβάλιο τον χαρακτήρισε εχθρό της επανάστασης) και ξεκίνησε μια όλο και πιο δεξιά μετατόπιση στο πολιτικό σκηνικό της χώρας και σταδιακή αποδόμηση των λαϊκών κατακτήσεων της επαναστατικής περιόδου. Κατά τη διάρκεια της διετούς πρωθυπουργίας του επέβαλε σκληρή λιτότητα. Μια πολιτική στην υπηρεσία του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Σύντομα η χώρα θα ξεκινήσει τις διαδικασίες για να ενταχθεί στην ΕΟΚ.

Αξίζει να αναφερθούμε και στον Καρβάλιο που, παρά τις αμφιταλαντεύσεις του σε κάποιες κρίσιμες φάσεις, παρέμεινε ένας επαναστάτης ακόμα και μετά τη στερέωση της αστικής δημοκρατίας. Το νέο καθεστώς δεν ξέχασε αυτή τη στάση του. Τον απομάκρυνε από τη θέση του στρατιωτικού διοικητή της Λισαβόνας και τον συνέλαβε για πρώτη φορά ύστερα από ένα αντεπαναστατικό πραξικόπημα μέσα στο στράτευμα στις 25/11/1975. Το 1984 θα συλληφθεί ξανά και θα καταδικαστεί σε 17 χρόνια φυλάκιση με την ψευδή κατηγορία της συγκρότησης τρομοκρατικών ομάδων. Το 1989 αποφυλακίστηκε με απονομή χάριτος.

Πηγές

1. Μπροσούρα της Σπουδάζουσας του ΚΚΕ(μ-λ) (1985) «Πορτογαλία. Η επανάσταση των Γαρυφάλλων δεν δικάζεται». Σ' αυτήν περιλαμβάνεται και η συνέντευξη του Καρβάλιο στην «Προλεταριακή Σημαία» το 1979. Η μπροσούρα υπάρχει στον σύνδεσμο: <https://drive.google.com/file/d/0Bzt5M52tA6j3Ri1UbTVIQ292U1k/view?resourcekey=0-hOaTm4mPqfm4nCAuz-FOUgw>

2. Ιστότοπος: <https://www.marxists.org/portugues/tematica/2014/06/imprevisto.htm>

σχοήλια

Κλιμάκια

Νόμιμο έκρινε το Συμβούλιο της Επικρατείας το σχέδιο Προεδρικού Διατάγματος με το οποίο αυξάνονται κατά 55 οι θέσεις στα ανώτερα κλιμάκια της Ελληνικής Αστυνομίας και παράλληλα μειώνεται ο χρόνος υπηρεσίας των προς προαγωγή βαθμοφόρων. Αστυνομίμο.

Βήματα I

Η Βρετανίδα αναπληρώτρια υπουργός Άμυνας, Άναμπελ Γκόλντι, δήλωσε ότι μαζί με τα άρματα μάχης Challenger 2, το Λονδίνο θα δώσει στο Κίεβο και πυρομαχικά, συμπεριλαμβανομένων διατρητικών βλημάτων με απεμπλουτισμένο ουράνιο. Ουρανία.

Γνωστοί

«Κάμερες αναγνώρισης προσώπου για τον εντοπισμό όσων προσπαθούν να αποφύγουν τον στρατό, χρησιμοποιούνται στην πόλη της Μόσχας», δήλωσε ο επικεφαλής της υπηρεσίας στρατολόγησης της Μαξιμ Λοκτέφ στο TASS. Στο μέτωπο μπορούν να σκοτώνουν αγνώστους.

Συντάξεις

Ο Γάλλος πρόεδρος δήλωσε ότι αντιλαμβάνεται πως η πλειονότητα του γαλλικού λαού είναι αντίθετη προς την αναμόρφωση του συνταξιοδοτικού συστήματος, την οποία ωστόσο χαρακτήρισε αναπόφευκτη και επιβεβλημένη. Από τα πρόσθετα έσοδα που θα προκύψουν από την αναμόρφωση του συνταξιοδοτικού, η Γαλλία θα έχει μεγαλύτερες δυνατότητες ανεξαρτησίας έναντι των αγορών και θα μπορέσει να λάβει μέτρα για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής. Δουλεύοντας στη ζέστη.

Μακιγιάζ

Αύξηση κατά σχεδόν 80%, 1,5 εκατ. σε ευρώ, παρουσίασαν το 2022 οι αμοιβές κομμωτών, μακιγιέρ και φωτογράφων, οι οποίοι εργάζονται για τα ομοσπονδιακά υπουργεία της Γερμανίας. Μιας και δεν καλλωπίζεται η πολιτική τους.

Επανεκλογή

Την απόφασή του να θέσει ξανά υποψηφιότητα για την επανεκλογή του στις εκλογές του 2024 εξέφρασε ο 80χρονος Αμερικανός πρόεδρος Τζο Μπάιντεν, δηλώνοντας σε δημοσιογράφους πως θα το ανακοινώσει επίσημα «σχετικά σύντομα». Γεροντάκι του πολέμου.

Μετανάστες I

«Αντιμετωπίζουμε μια μεγάλη πρόκληση, αυτήν της επιτυχούς ενσωμάτωσης των μεταναστών που βρίσκονται ήδη εδώ. Μέχρι στιγμής, δεν τα καταφέρνουμε. Αυτός είναι λόγος για να ελαχιστοποιήσουμε την άφιξη νέων αιτούντων άσυλο», αναφέρει η Σουηδέζα υπουργός Μετανάστευσης Μαρία Μάλμερ Στένεγκραντ σε συνέντευξή της στη γαλλική εφημερίδα Le Figaro. Τα πρώτα αποτελέσματα της ένταξης στο NATO.

Μετανάστες II

«Δεν κάνουμε pushbacks. Όμως ανακαιτίζουμε ανθρώπους στη θάλασσα», είπε ο πρωθυπουργός σε συνέντευξή του στην Bild. Μας επιτίθονται.

Μετανάστες III

Η ευρωπαϊκή μεταναστευτική πολιτική δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς φράκτες και τείχη στα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ, σύμφωνα με τον πρωθυπουργό Κ. Μητσοτάκη. «Το μεγάλο τείχος πρέπει να διασφαλίζει ότι προστατεύουμε τα σύνορά μας και η μεγάλη πόρτα θα αποτελεί μία γενναϊόδωρη, νόμιμη πολιτική για την υποδοχή προσφύγων ή οικονομικών μεταναστών στην ευρωπαϊκή οικογένεια, διότι χρειαζόμαστε και ανθρώπινους πόρους για να στηρίξουμε την οικονομική μας ανάπτυξη». Μια μεγάλη πύλη.

Οι «ψυχοπαθητικές» συμμορίες του Κάρολου Ντίκενς

Μας κλέβουν κατακτήσεις ολόκληρου αιώνα. Πολλών αιώνων, θα προσθέταμε. Σε πολιτικό, οικονομικό, κοινωνικό, ιδεολογικό επίπεδο. Ωστόσο, οι μαθητές οφείλουν να διαβάζουν τα μαθήματά τους, οι φοιτητές να ασχολούνται με τις σπουδές τους, η εργαζόμενη νεολαία να επιδεικνύει εργασιακή συνέπεια, οι νέοι άνεργοι να αναζητούν ασταμάτητα δουλειά και όλοι μαζί οι νέοι να προσπαθούν ώστε να γίνουν «καλοί και χρήσιμοι για την κοινωνία πολίτες». Είναι λοιπόν να μην προκαλεί απέχθεια, φόβο, αγανάκτηση, ντροπή η νεανική παραβατικότητα-εγκληματικότητα, που απασχολεί σχεδόν καθημερινά -σε βαθμό παροξυσμού- ειδησεογραφία, ειδικούς παιδαγωγούς και παιδοψυχολόγους; Ο στόχος επετεύχθη. Παρά τις κοινωνιολογικές-ψυχοπαιδαγωγικές φλυαρίες, τα παιδιά οφείλουν να μείνουν ανεπηρέαστα από τις κοινωνικές συνθήκες, μιας και αυτές δεν επιδέχονται αλλαγή. Κι όμως... στο άκουσμα κάθε είδησης για συμπλοκές, κλοπές, εκφοβισμό και βία μεταξύ ανηλίκων, δεν γίνεται να μην έρχονται στο νου συνθήκες βγαλμένες από μυθιστόρημα του Ντίκενς, με τις συμμορίες των μικρομέγαλων ανηλίκων.

Από «καλή» ή «κακή» οικογένεια, με ή χωρίς λεφτά και κληρονομιά, η «παραβατική νεολαία» αντιγράφει τον κυνισμό, τον άγριο ανταγωνισμό και την απανθρωπιά μιας κοινωνίας που θέτει αυτά ακριβώς τα χαρακτηριστικά ως προϋπόθεση επιτυχίας. Η απόκτηση φήμης, «καλής» ή «κακής», ο πλουτισμός με οποιονδήποτε τρόπο, η ικανοποίηση επιθυμιών εν είδει κατανάλωσης με κάθε κόστος, παρουσιάζονται σαν «υπερταξικές» αξίες της εποχής. Με τον ίδιο τρόπο παρουσιάζονται ως «υπερταξικές» οι αιτίες των νεανικών παραβάσεων αλλά και ο τρόπος αντιμετώπισής τους. Για μια ακόμη φορά, η άρχουσα τάξη κρύβεται πίσω από το δάκτυλό της.

Η χώρα χρειάζεται εισαγγελία και η γειτονία αστυνομικούς, οι φοιτητές χρειάζονται πανεπιστημιακή αστυνομία και οι μαθητές αυστηρούς γονείς και αξιολογημένους στην αυστηρότητα καθηγητές. Οι νόμοι πρέπει να αυστηροποιηθούν και οι επιπτώσεις της νεανικής παραβατικότητας να διευρυνθούν στην σχολική επίδοση και σε «αποκρουστικές» κοινωνικές εργασίες. Αν η διαπόμπευση των παραβατών με τις γνωστές ταμπέλες «είμαι τεντιμπόης και γάιδαρος» φαντάζει αναχρονιστι-

κή, σήμερα συντελείται εξίσου, απλώς με πιο σύγχρονους και «πολιτισμένους» τρόπους. Το είδαμε κατά τη διάρκεια της πανδημίας, το βλέπουμε σε κάθε διαμαρτυρία: Η νεολαία διασπείρει ιούς και διαπράττει βανδαλισμούς.

Χρειαζόμαστε επομένως περισσότερη βία για να... αντιμετωπίσει η βία των ανηλίκων! Και για να επιτευχθεί αυτό, θα πρέπει να αφήσουμε στην άκρη τους λόγους και τις αιτίες του «κακού». Να επικεντρωθούμε στην «ατιμωρησία» του δράστη, που δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ως παιδί γιατί αποτελεί κόλπο απενοχοποίησής του και δικαιώνει τη βία, τον βανδαλισμό των πόλεων, το bullying και τα συναφή εγκλήματα.

Αυτήν την απενοχοποιητική τακτική της «τρομοκρατίας των ανηλίκων» βάλθηκε, ως άλλος αστυφύλακας -παρά τα πολλά ψυχιατρικά προσόντα- να καταρρίψει ο παιδοψυχίατρος-ψυχαναλυτής Α. Αλεξανδρίδης σε άρθρο του στην «Καθημερινή». Πώς; Με το επιχείρημα ότι τα «παιδιά» δράστες δεν φέρονται βίαια αλλά... είναι βίαια! Κατ' αναλογία του «δεν φέρεσαι σαν γάιδαρος αλλά είσαι γάιδαρος».

Ο εν λόγω παιδοψυχίατρος αναζητά «ειδικές συνθήκες» για τη νεανική εγκληματικότητα και δεν βρίσκει. Βρίσκει μονάχα εθιστική σαθιστική απόλαυση ενός άρρωστου ναρκισσισμού. Γιατί προφανώς, υπάρχει και ο υγιής ναρκισσισμός των «σπουδαίων παιδοψυχίατρων». Βρίσκει μονάχα εν δυνάμει ή πλήρως διαμορφωμένες ψυχοπαθητικές προσωπικότητες. Προφανώς, δεν ζητάει την επαναφορά της λοβοτομής αλλά προσθέτει -δίπλα στο δικαστήριο και τη φυλακή- το ψυχιατρείο, που θα υποβάλει σε «υποχρεωτική ψυχοθεραπεία» τους δράστες. Κι όμως, σύμφωνα με τη δική του μεθοδολογία, ο ίδιος συγκεντρώνει χαρακτηριστικά εν δυνάμει βίαιου ανθρώπου, καθώς προκρίνει την «απανθρωποίηση» των δραστών ως διεστραμμένων ψυχοπαθών, που τους αξίζει η πιο σκληρή τιμωρία.

Στο πλαίσιο της όξυνσης της ταξικής πάλης σε μια κοινωνία σε κρίση και παρακμή, επανεμφανίζονται οι πιο αντιδραστικές, οι πιο σκοταδιστικές «απαντήσεις» απέναντι στην νεανική παραβατικότητα, ακόμη και με τον μανδύα της «επιστήμης» και του «ορθολογισμού». Αυτό δεν είναι παρά μια φυσιολογική αντίδραση του καπιταλιστικού οργανισμού απέναντι στα αθεράπευτα αδιέξοδά του,

απέναντι στους «θύτες» και τα «θύματα» που το ίδιο δημιουργεί, απέναντι στην αυξανόμενη απροθυμία της νεολαίας να υποστεί τις συνέπειες της βάρβαρης πολιτικής του.

Συνεπώς, πρώτο μέλημα κάθε σωστού απολογητή του συστήματος είναι η απόλυτη απενοχοποίηση του καπιταλισμού, ώστε να στραφεί αλλού η προσοχή. Δεύτερο μέλημα, η απόλυτη ενοχοποίηση των δραστών, που «τσουβαλιάζονται» για να αντιμετωπιστούν από κοινού: με την καταστολή, την παραπομπή στη δικαιοσύνη, τη φυλάκιση, το ψυχιατρείο. Στόχος μιας τέτοιας αντιμετώπισης δεν είναι η απονομή δικαιοσύνης, η τιμωρία των ενόχων, ο σωφρονισμός, η επανένταξη. Στόχος είναι η αποδοχή και η διατήρηση της υπάρχουσας κοινωνικής τάξης.

Δεν είναι κάποια πράγματα που πάνε λάθος στον καπιταλισμό. Πρόκειται για μια εγγενή και συνολική «δυσλειτουργία». Ο μεγαλύτερος μνηστής και προμηθευτής της βίας, του πολέμου, της κακοποίησης, των ταπεινώσεων, της φτώχειας, η βασική αιτία των κοινωνικών και ατομικών νευρώσεων, των ψυχικών διαταραχών είναι ο ίδιος ο καπιταλισμός-ιμπεριαλισμός, που εμφανίζεται σαν «θεράπων ιατρός». Δεν είναι μόνο και απλά κάποιες διεφθαρμένες κυβερνήσεις, κάποιοι απατεώνες πολιτικοί ή μια «κακιά» νομοθεσία. Ούτε κάποιος επιχειρηματικός, τραπεζικός, μονοπωλιακός, πολυεθνικός όμιλος. Ούτε κάποια «μυστική συνωμοτική ελίτ» των τάδε «Σοφών», της τάδε «Λέσχης», της δείνα «Στοάς», που ελέγχει τον κόσμο. Ο καπιταλισμός - ιμπεριαλισμός είναι η πρωταρχική αιτία της βίας, από τα θεμέλια έως την κορυφή του.

Η εχθρότητα του συστήματος προς την νεολαία είναι αντίστοιχη της απειλής που νιώθει από αυτήν. Και σίγουρα αποτελεί απειλή η ατίθαση και ανήσυχη νεολαία, όταν οδηγείται στην ανεργία, σε ένα μίζερο παρόν και σε ένα μέλλον χωρίς προοπτική. Γι' αυτό ανταμείβεται η βία των ΜΑΤ με μπόνους 600 ευρώ, για αυτό ετοιμάζονται σχολεία-σωφρονιστικά ιδρύματα και πειθαρχημένα πανεπιστήμια, για αυτό ρίχνεται η νεολαία στα ναρκωτικά, στην οπαδική βία και εξωθείται στην παρακμή και την παραίτηση. Κι όταν αντιληφθούμε στο σύνολό τους τους σκοπούς και το μέλλον που μας επιφυλάσσουν, τότε θα τρομάξουν πραγματικά από τη δίκαιη νεανική «παραβατική» οργή.